

Natalija Živković

Putujuće pozorište Genijalci

PDF verzija knjige objavljena je na sajtu – Mreža Kreativnih Ljudi – www.creemagnet.com

Uslovi korišćenja – <http://www.creemagnet.com/sajt/uslovi-koriscenja>

Sadržaj:

DNEVNIK, Natalija Živković

DODATAK –Dve drame:

MNOGO VIKE OKO SVAČEGA, Natalija Živković i Nebojša Kovačina

BLA, BLA U DVA STANA, Nebojša Kovačina i Natalija Živković

Napomena o stvaranju knjige

DNEVNIK 1993.-1995.

-Natalija Živković

BORDO SVESKA

15.mart 1993.

Dragi Dnevniče,

Danas su neki ludaci ispred našeg školskog dvorišta isprskali automobile aparatom za gašenje požara. Sanja je uzela na prst taj beli prah i namazala mi njime usta!

Ta hemikalija ima odvratn, slan ukus. Mučkala sam usta i prala ih pola sata. Bila sam žvakala žvaku i ona je verovatno zadržala deo hemikalije. Da Sofija sebi i meni nije kupila žvaku, ko zna šta bi bilo!

Uroš se izdrao na Sanju jer sam mogla da se otrujem. Srećom, ništa mi se nije dogodilo. Više su se uspaničili Uroš i Sofija nego ja.

Sanji je sve to bilo jako smešno. Zaista je luda!

Za domaći iz srpskog treba da napravimo strip. Ostalo mi je još dve slike da nacrtam i jednu da obojim. Iz matiša sam sve već uradila.

Julija će u ponedeljak doneti u školu video kasetu na kojoj su ona, njena mama i njen tata kako letuju na Tajvanu, pa ćemo da je gledamo u zbornici.

Zdravo!

24.mart1993.

Dragi Dnevniče,

Noćas sam sanjala da je Mira objavila knjigu. Ta knjiga se sastojala od pesama više pesnika. Mira je u toj knjizi imala samo dve pesme: "Knjiga koju volim" i neku o nekom listu (barem tako mislim zbog ilustracije ispod pesme na kojoj je bio list).

Ta pesma "Knjiga koju volim" zaista postoji. Visila je na školskom panou, jer je Mira njome osvojila drugo mesto na nekom takmičenju. Ta pesma je tako glupa, a Mira je zbog nje dobila diplomu! Evo te pesme.

« Knjiga koju volim je duga sjajna
Knjiga koju volim je najlepša tajna

Knjiga koju volim je šaren cvet
Knjiga koju volim je ceo svet

Knjiga koju volim je ----- (ne sećam se)
Dete svako i zato je volim jako!»

Pa ja bih onda za svoje pesme trebalo da dobijem Nobelovu nagradu ili Oskara!

Ta knjiga u mom snu imala je sjajan uvijač braon boje. Mirine pesme su bile štampane lepim belim slovima na isto tako sjajnim braon listovima. Kao da je napisala mudrost sveta, pa da je tako lepo štampaju!

A meni nikad ne jave za takmičenja iz proze ili poezije! Uvek za to saznam tek kada istekne rok!

I u snu sam čvrsto odlučila da sakupim sve svoje pesme i objavim knjigu. I probudila sam se.

Sofija i ja smo postale privatni detektivi. Imamo i svoju pesmu.

« Sofija i Nata idu ulicama grada
Sofija i Nata idu ulicama grada

Sofija i Nata, privatni detektivi
Sofija i Nata idu ulicama grada

To je bio zločin, zločin da se pamti
Sofija i Nata idu ulicama grada»

Melodija je uzeta iz crtaća “Šarki i Žorž”. Pre početka naše pesme obavezno ide pucketanje prstima. Mislimo da tekst nije baš bajan, ali bolje išta nego ništa. Zdravo!

13.april 1993.

Dragi Dnevniče,

Malopre sam bila u pošti da pošaljem odgovor na nagradno pitanje iz emisije “Zoo plus”: “Kakva je riba kada je izvadiš iz vode?”. Napisala sam da je mokra i uspaničena. Prijavila sam i Emu, moju sestru od tate. Kao njen odgovor sam takođe napisala da je mokra i da ako je ne vratiš brzo nazad može da nazebe.

Madam je u petak rekla da ćemo danas iz francuskog imati kontrolni. Čulo ju je samo petoro. Nisam bila među tih petoro. Napisala sam na kontrolnom tri reči pogrešno:

šuma, napolju i čokolada. Ne verujem da ću ikada naučiti da na francuskom pišem “čokolada”. Francuski je uvrnut jezik.

Bucu je u poslednje vreme spopalo da crta hamburgere i hot-dogove. Zbog toga što je papir skup crta po klupi. Čim bacim pogled na klupu krene mi voda na usta.

Nije mi jasno zašto je zabranjeno da se crta po klupama kada se sve to izbriše!
Zdravo!

30.april 1993.

Dragi Dnevniče,

U sredu, 28.aprila 1993, Nebojša, Mario i ja smo na srpskom izveli predstavu “Tom Sojer” koju smo prethodno pripremili kod Marija. Glumila sam tetku Poli, Nebojša Toma Sojera i Mario Bena Rodžersa.

Predstavu je trebalo da spremimo po odlomku iz čitanke u kome se pojavljuju Tom Sojer i Ben Rožers, ali smo mi ubacili i tetku Poli. Ja sam sedela u kući dok Tom Sojer i Ben Rodžers farbaju ogradu. Moja uloga je bila da kažem, kada Tom Sojer slučajno udari o ogradu:

“Tome, je li to pala atomska bombona?” i

“Tome, šta to lupa, jesu li to opet komšijine svinje ušle u naše dvorište?”

Predstava je bila odlična. Prikazivali smo je pet puta. Triput kod nas, jedanput u četvrtom dva i jedanput kod nastavnice Dušice u četvrtom tri.

Danas, u petak 30.aprila 1993, izveli smo “Toma Sojera” drugi deo. U predstavi su glumili još i Rebeka, Sofija i Uroš. I ovu predstavu smo takođe spremili kod Marija. Izvodili smo je tri puta.

Posle predstave rešili smo da odemo u pozorište “Boško Buha” i prijavimo se. To smo još odavno želeli da uradimo, ali nismo imali hrabrosti.

I tako smo Nebojša, Mario, Sofija, Rebeka, Uroš i ja krenuli u pozorište.

Dok smo stajali ispred pozorišta prišla nam je neka žena. Čula je kako razgovaramo i pitala nas da li mi to pohađamo neku školu glume. Ispričali smo joj zbog čega smo došli u pozorište. Žena nam je rekla da je i njena ćerka zainteresovana za glumu i dala nam svoj telefon da joj javimo šta se nama dogodilo. Kazala je da čim uđemo unutra tražimo upravnika.

Ušli smo u pozorište i tražili upravnika. Poslali su nas na treći sprat. Tamo su bila jedna vrata na kojima je pisalo: “Pozorište Boško Buha”. Pokucali smo.

Otvorila nam je neka žena i pitala nas šta želimo. Nebojša je ušao kao predstavnik. Nije umeo baš dobro da im objasni zbog čega smo došli, pa su pozvali i nas ostale da uđemo.

Objašnjavali smo im zbog čega smo došli, dok oni nisu to nekako skapirali. Rekli su da u tom pozorištu glume samo odrasli, a da, ako hoćemo da glumimo, odemo na Radio Beograd u njihovu glumačku grupu.

Zdravo!

17.jun 1993.

Dragi Dnevniče,

Rešila sam da pišem Snovnik. U njega ću beležiti svoje snove. Nisam još nijedan zabeležila.

Na onom kontrolnom iz francuskog o kome sam ti pisala dobila sam četiri. Mislim da ću ipak imati zaključeno pet za kraj školske godine.

Sutra ću odneti spomenar u školu, onaj što sam ga dobila od tetke. Odjednom bih da mi se neko upiše u spomenar i nikako ne mogu da dočekam sutrašnji dan. Čao!

18.jun1993.

Dragi Dnevniče,

Dobila sam pet za sastav iz srpskog na temu "Na krilima mašte"!

Kao, našla sam svoju Maštu u kori banane. Posle dužeg razgovora ona mi nudi da me povede u Zemlju mašte. Pristajem. Kaže mi da samo sednem na njena krila. Sednem, spljeskam je i onda ona mora da ide da je ponovo napumpaju. Na kraju sastava se nadam da ću ipak pronaći Maštu koja će biti dovoljno jaka da me odnese u Svet mašte, možda u kori od lubenice.

Nebojša i Bojan će sutra u jedanaest doći kod mene da vežbamo neke skečeve.

Odnela sam spomenar u školu i dosta njih se upisalo. Zdravo!

21.jun 1993.

Dragi Dnevniče,

Danas smo Nebojša, Bojan i ja glumili na srpskom one skečeve. Predstava nam se zove "Ko će koga ubiti", po kvizu "Ko će koga" sa Trećeg kanala. Skečevi su se svima jako svideli. Sve smo ih sami izmislili. Nastavnica Eleonora nam je rekla da joj sve skečeve napišemo.

Na likovnom sam crtala proizvode Soko Štarka i Bambija. Svima sam tim crtežom pravila zazubice, što znači da dobro crtam.

Još samo dva dana do kraja školske godine! Jedva čekam raspust. Ali ipak mi je žao što neću videti Nebojšu celog leta. Ja ću ići u selo i u Zrenjanin, a i on takođe putuje. Sve ima svoje mane.

Znaš, Dnevniče, ima mnogo uzbudljivih stvari o kojima ti ne pišem. Većinu sam doživela sa Nebojšom i Bojanom (uglavnom sa Nebojšom). Ne pišem ti jer se bojim da će mi ih mama pročitati i šokirati se.

Nemam više šta da pišem.

25.jun 1993.

Dragi Dnevniče,

Danas je u pola šest bio roditeljski sastanak. Ne znam zašto se tako zove, kada ocene ne dobijaju roditelji nego mi! Išla sam sa mamom.

Pre roditeljskog Nebojša je u hodniku svim "Genijalcima" dao diplome. Svako je dobio diplomu i bedž, a ja diplomu, bedž i pehar za glumu*.

Nastavnica Eleonora je pohvalila za uspeh Mladenu, Nebojšu i mene. Imali smo sve petice. Bilo je još njih sa svim peticama, ali mi smo bili pohvaljeni. Imali smo pohvale u knjižicama. Zdravo!

13.jul 1993.

Dragi Dnevniče,

Evo me u Malom Požarevcu.

Ovde imamo piliće, ovna Jocu i dva praseta, Gaduru i Cakanog.

Mi smo pilićima u sanduku napravili ljuljašku i zaboli smo im kočanjku u jednu pukotinu, i oni se penju na tu kočanjku. To im je jako interesantno.

Tata i ja smo juče ujutru išli da pecamo. Pecanje nam je propalo jer je bara presušila i riba nije bilo. Jedino su tu bile žabe koje su pokušavale da nam progutaju plovak.

Ovde još uvek imaju sladoled po staroj ceni.

* od kartona

Sada su na TV-u neki crtaći koje nikad nisam gledala. Zato moram da prekinem.
Zdravo!

19. avgust 1993.

Dragi Dnevniče,
Sada sam kod kuće.
Danas mi je stiglo pismo od Nebojše. Tekst glasi ovako.

“Ćao, Nato!

Evo ti se javljam iz Usja. To je mesto blizu Golupca. Ovde smo kod prijatelja i super nam je.

Svakog dana se kupamo u Dunavu. Veoma je čist i nije hladan.

Bojan se juče razboleo od sunčanice.

Pre neki dan smo se snimali kamerom naših prijatelja, pa kada počne škola doći ćeš kod nas da pogledamo kasetu.

Da li se sećaš kad smo išli u „Boško Buha“? Super nam je bilo.

Da li si ti bila na selu? Je li bilo dobro?

Puno pozdrava od Bojana i Nebojše

p.s. Pozdravi Sofiju i sve ostale «Genijalce»!”

Zdravo!

23. avgust 1993.

Dragi Dnevniče,

Tata mi je nabavio testeru i mali čekić za tehničko. Treba da mi nabavi još nešto, zaboravila sam šta. Ako to ne bude našao moraćemo da kupimo ceo komplet za peti razred. Baš glupo!

Tehničko je inače trebalo da se ukine, ali se ipak nije ukinulo, jer bi nastavnici koji ga predaju ostali bez posla.

Nebojša i Bojan su poslali razglednicu Sofiji, ali na moju adresu pošto ne znaju njenu, pa treba da joj je dam.

Počela sam juče da šijem jastuče u obliku slova G. G - kao “Genijalci”!

11.septembar 1993.

Dragi Dnevniče,

Kao što možeš da zaključiš po datumu počela je škola, to jest krenula sam u peti razred.

Mnogo toga se dogodilo. Nebojša, Bojan, Vesna, Vera, ja i hor smo pravili priredbu za doček prvaka. Nastavnica Eleonora nas je preporučila nastavnici muzičkog da recitujemo. Priredba je bila strašno glupa ali šta mi možemo kad nam je nastavnica muzičkog dala takav tekst. Evo mog teksta.

1) « Na današnji dan
ulaskom u vaš drugi dom
dragi naši najmlađi drugovi
pozdravljamo vas!

2) U školi ima radosti i igre. A šta rade deca od kuće do škole? Šapuću, šapuću!

3) Prvaci treba da jedu
jer hrane se i pilići i laste
A najlepše je gledati u školi
kad prvak k'o jablan raste

4) Prvak može sve što želi
može osmeh da podeli
može cveće da miriše
može ime da napiše

Prvak može, družu stari
da stražari
Prvaci su sila jaka
najlepši su od svih đaka!»

(Malo lažem jer smo mi najlepši od svih đaka, ali nema veze.)

Eto vidiš da je glup tekst. Prvaci su zevali i umirali od dosade, a majke su se pravile da ih priredba mnogo interesuje ali im nije baš uspevalo.

Zdravo!

26.septembar 1993.

Dragi Dnevniče,

U petak sam bila kod Tačaja na rođendan. Bilo je super sve dok nismo počeli da pričamo o Juliji.

Julija je u naše odeljenje došla u drugom razredu. Počela je odmah da upada redom u sve naše grupe i unosi u njih razdor. Najbolje drugarice više nisu bile najbolje drugarice. Julija je jednu uzimala po potrebi a drugu odbacivala i obrnuto. Mnoge od njih je iskvarila. Nekima više nema povratka nazad, na primer Sanji.

Julija je navela skoro sve dečake u odeljenju da šize za njom. U stvari nije volela nikoga. Ljubila se sa svim dečacima ili im otkopčavala šlic. Srđan joj je u Petrovcu preko kupaćeg kostima lizao ono. Dalje neću ni da navodim primere.

Nama je sve to dojadilo i rešili smo da je se otarasimo. Nema više pričanja sa njom, praviš se da je ne primećuješ i ništa joj ne pozajmljuješ.

Na Tačajevo rođendan smo se posvađali oko Julije sa Filovskim, Nikolom i Srđanom. Oni su jedini stali na njenu stranu.

Svađali smo se sa njima u dvorištu. Onda smo ušli u zgradu i stajali na stepenicama.

Filovski je došao i počeo ponovo da se svađa sa nama. Uroš mu je nešto odgovorio, a na to ga je Filovski šutnuo. Uroš mu je, normalno, vratio i tada je Filovski počeo da ga davi. Uroš je pokušao da se oslobodi ali nije uspeo. Filovski ga je davio sve jače i jače. Urošu je počela da se menja boja lica, a zatim je ispustio zvuk sličan kriku kroz plač. Filovski ga je i dalje davio. Mi smo pokušali da ih rastavimo, ali nismo uspeli. Urošu je iz grla počela da curi krv.

Na sreću, tada je naišla Tačajeva mama i uspela da ih razdvoji.

Filovski se pravio mrtav hladan. A izgleda se i nije pravio. Rekao je da bi verovatno i ubio Uroša da Tačajeva mama nije naišla.

Urošu je i dalje kapala krv iz grla. Tresao se.

Mama je došla po mene i morala sam da idem jer je bilo deset sati. Šta se desilo dalje videću sutra u školi.

27.oktobar 1993.

Dragi Dnevniče,

U vezi sa onim oko Uroša nije se više ništa dogodilo.

Evo pesme koju smo smislili Uroš i ja. Pevali smo je svi pred čas matematike da bi bismo prouzrokovali restrikciju struje, jer onda ne bismo radili pismeni.

« Samo da struje ne bude
da ove lampe ne rade
nek se sva svetla pogase
i neka nikad ne prorade
nama je važno samo to
da struje ne bude

Samo da struje ne bude
da školska zvana ne rade
i da se nikad ne probude
da nastavnici polude
nama je važno samo to
da struje ne bude»

Peva se na melodiju pesme “Samo da rata ne bude” Đorđa Balaševića.

Nebojša i ja smo u nedelju bili na audiciji za glumačku grupu Radio Beograda. Nisu nas primili.

Na audiciji smo glumili predstavu “Autogram”. U njoj se govori o čoveku Miroladu koji juri pevača Gajagu da bi mu uzeo autogram. Za autogram se nudi preko oglasa kilogram hleba kao nagrada. Mirolad na kraju uspeva da dobije autogram, ali se ispostavlja da je rok za nagradu istekao. Nebojša je glumio Mirolada, a ja Gajagu. Predstavu smo smišljali u tramvaju dok smo išli na audiciju.

Mi, “Genijalci”, glumili smo takođe prošle nedelje predstavu “Srećni ljudi”^{*} u našem nekadašnjem vrtiću. Spremamo i drugi deo, “Srećni bogovi”, i glumićemo ga na času srpskog.

Zdravo!

* Predstava nosi ime porodične serije iz devedesetih “Srećni ljudi”, ali sadržaj nema ničeg zajedničkog sa njom, već se govori o doživljajima grčkih bogova.

ROZE SVESKA

Strogo zabranjeno:

1.Praviti knjigu od ovoga dnevnika

2.Snimati film po ovome dnevniku

3.Čitati ovaj dnevnik (bez moje dozvole)

12.decembar 1993.

Dragi novi Dnevniče,

Da ti se predstavim.

Zovem se Nataša Davitkov. Zovu me Nata. Idem u peto jedan odeljenje osnovne škole "Mihajlo Petrović Alas".

Potpredsednik sam putujućeg pozorišta "Genijalci" o kome ću kasnije reći nešto više.

Rođena sam drugog maja 1982. Prema tome imam jedanaest godina. U horoskopu sam bik.

Imam dve kornjače, Burmuntu i Kozodera.

Volim da pišem, čitam, glumim i plešem. Želela bih da postanem glumica, pisac ili plesačica.

Učlanjena sam u plesnu školu "Beo Dens" i u "Biblioteku grada Beograda".

Omiljena knjiga mi je "Ostrvo doktora Moroa" Herberta Džordža Velsa, koji mi je omiljeni pisac. Sviđaju mi se još i knjige "Lek od breskvinog lišća" Zorice Kuburović, "Tajanstveno ostrvo" Žila Verna, "Rob Huna" Gardonjija, "Nevidljivi čovek" i "Rat planeta" (obe su knjige H.Dž.Velsa). Omiljeni film mi je "Sok od buba", pevač Đorđe Balašević, grupa "Bajaga i instruktori", predmeti srpski i likovno, a životinje golub, mačka i tekunica.

Mama mi se zove Nevena, a tata Žarko. Razveli su se kada sam imala oko četiri godine. Imam polusestru Emu koja ima jednu godinu i deset meseci. Tatina druga žena se zove Margareta.

Mama mi je profesor srpskog, a tata mašinski tehničar.

Najbolji drug mi je Nebojša Kovačina, posle njega Uroš Radovanović, a posle njega Bojan Kovačina.

Teška sam četrdeset dva kilograma, a visoka sto šezdeset santimetara. Kosa mi je smeđa, a oči tamno braon. Koža mi je bleđa, vampirasta. Kada me moj prijatelj Andrej vidi u jednoj mojoj majici sa nacrtanim duhom, kaže: "Dva duha."

Faca mi je lepa. Uši su mi klempave, ali se ionako ne primećuju od kose.

Sada da kažem nešto više o putujućem pozorištu "Genijalci".

Nastali smo 28.aprila 1993. kada smo izveli našu prvu predstavu "Tom Sojer". Ostale predstave koje smo glumili su: "Tom Sojer" drugi, treći i četvrti deo, "Crvenkapa" na francuskom, "Bosonogi i nebo", "Ko će koga ubiti" prvi i drugi deo, "Srećni ljudi", "Autogram" i "Kapetan Džon Pipfoks".

Komisiju "Genijalaca" činimo Nebojša, Sofija, Bojan i ja. Nebojša je predsednik, ja potpredsednik, Sofija sekretar i Bojan blagajnik. Članovi su Uroš Radovanović, Andrej Jovanović, Željko Tačaj, Predrag Kesarić, Mario Abadić, Srđan Riman i Zdravko Momčilović-Buca.

Maskota "Genijalaca" je tekunica.

Imamo pet pravila, a ona glase:

1. Prilikom glasanja nema uzdržanih glasova.
2. Ko se bude bunio protiv komisijinih odluka biće izbačen iz pozorišta.
3. Glumac ne sme da se buni ako ne dobije ulogu koju želi.
4. Glumac ne sme da glumi u predstavama drugih pozorišta.
5. Niko ne sme da vređa maskotu (tekunicu).

Neprijatelj "Genijalaca" je pozorište "Cvetak zanovetak". Njihov predsednik je Julija Dinović, a članovi Dijana Mitrović, Vera Milenković, Vesna Glišić, Sanja Bugarski i Rebeka Vuletić. Glumili su samo tri predstave, a to su "Bosonogi i nebo" i "Luda škola" prvi i drugi deo.

Mi imamo pesmu o tekunici koju ću ti jednom napisati i himnu "Genijalaca" koja je meni glupa, ali ću ti je isto možda napisati.

Slavili smo jubilej, deset predstava, kod Srđana, 1.decembra 1994.

Sve o "Genijalcima" pišemo u "Svesku Genijalaca".

Eto, to je ono najvažnije o "Genijalcima".

U ovaj dnevnik pišaću samo kad mi se piše, bez obzira na to koliko mi se nešto važno dešavalo.

Tvoja Nata

7.februar 1994.

Dragi Dnevniče,

Danas je prvi dan drugog školskog polugodišta. Trebalo je da škola počne pre dve nedelje, ali je raspust produžen zbog toga što u školi nije bilo grejanja. Ima puno novosti, a ove dve su najvažnije:

Sofija i Mario su otišli iz “Genijalaca”.

Uroš je otišao iz škole.

Sofija i Mario su izjavili da odlaze iz “Genijalaca” danas posle časova. Nisu uopšte rekli zašto. Pretpostavljam da im je bilo dosadno. Oni uvek tako olako donesu odluku. Posle će moliti da se vrate nazad, itekako će moliti!

Rekli su da neće preći u «Cvetak zanovetak», ali baš ne verujem u to. Mario je, u stvari, prvo bio u «Genijalcima», pa je prešao u «Cvetak zanovetak», pa se opet vratio (ne znamo ni mi zašto smo ga primili), pa je sad opet izašao. Rešili smo da više ne primamo njih dvoje ni za živu glavu. Nebojša misli da je i bolje što su otišli, jer su oni uvek nekako odudarali i nisu se slagali sa ostalima. Verovatno je u pravu. Ma sigurno.

Baš šteta što je Uroš otišao iz škole! Odselio se na Novi Beograd i ne može da dolazi svakog dana do Dorćola. Sada nema ni telefon, pa su nam jedina veza njegove babe čije telefone imamo, i one prenose Urošu poruke. Nemam više sa kim da se zezam na tehničkom! Jadna ja. Umreću od dosade!

Pošto su Mario i Sofija otišli morali bismo da u «Svesci Genijalaca» precrtavamo njihova imena i još trista čuda vezanih za to, tako da bi sveska izgledala neuredno. Zato, a i zato što je stara sveska pri kraju i jer joj ispadaju listovi, Nebojša i ja smo rešili da napravimo novu «Svesku Genijalaca». Dvumimo se između jedne moje male sveske bez linija i jedne njegove male sveske bez linija. Sutra ćemo odabrati.

Da ne dužim, a i verovatno sam postala dosadna. Zdravo!

Tvoja Nata

12.februar 1994.

Dragi Dnevniče,

Juče sam bila na probi kod Buce. Probali smo “Toma Sojera” peti deo. Glumila sam, kao i u svakom “Tomu Sojeru”, tetku Poli. Ostale uloge su bile ovakve:

Nebojša – *Tom*

Bojan – *Sid*

Buca – *Meri*

Andrej - *Haklberi Fin*

Predrag – *sudija Tačer*

Srđan – *Beki*

Tačaj – *lopov*

Buca i Srđan su morali da glume ženske uloge, jer imamo nedostatak ženskih glumaca (ja sam sad jedina devojčica u pozorištu).

Evo pesme “Genijalaca” o maskoti tekunici koju sam ti bila obećala. Autori pesme smo Nebojša i ja.

« Tekunica

Tekunica, genijalna tekunica
Njeno krzno greje k'o furunica

Tekunica je genijalni hit
A ostaće i legendarni mit

Tekunica je još u praistoriji bila slavna
A i sada je među životinjama glavna

Tekunici je stan samo jedna grana
A ne cela hidrocentralna brana

Tekunica nije smrdljivi tvor
Ona je samo mali nedužni stvor

Tekunica uvek mora biti prva
I ostaće dok bude "Genijalaca" i mrva

Jer se tekunica mrvama hrani
A svoje mrve životom brani

Tekunica je maskota naša
I nije lenja k'o lenji Gaša »

Danas je Sanji bio dvanaesti rođendan. Pozvana sam, ali nisam išla, jer mi nije baš neka drugarica i ne družim se skoro uopšte sa njom. Zdravo!

Tvoja Nata

21.februar 1994.

Dragi Dnevniče,

Pošto se ništa ne dešava, pišaću ti o svojim drugovima i drugaricama iz razreda. Počeću sa opisom "Genijalaca".

1. Nebojša Kovačina

Moj je najbolji drug. U četvrtom razredu je došao u našu školu. Do tada je živeo u Mostaru. Prema mom mišljenju, cela korist od ovoga rata je samo ta što su se on i Bojan doselili.

Nebojšu zovem N, a i on mene zove tako.
 Nebojša takođe ima i nadimak Goja. Njega je dobio tako što je pričao jedan svoj san.

N: -Idem ja tako i vidim goja...

Sofija: -Šta vidiš?

N: -Goja.

ja: -Goja?

N: -Ma, bre, vidim da sam go!

Nebojša i Bojan žive na Dunavskom keju u iznajmljenom stanu i u tom stanu ih ima, verovao ili ne, sedmero: Nebojša, Bojan, njihova sestra Nikoleta (starija deset godina od nas), njihov brat Ranko (najstariji, ne znam koliko tačno ima godina), njihovi mama, tata i baba. Svi oni su uspeli da se strpaju u taj stan!

Nebojša odlično crta i genijalno glumi. Zato je i predsednik našeg putujućeg pozorišta "Genijalci". Pun je raznoraznih, uglavnom čaknutih ideja, na primer da Sofiji izravnamo kosu peglom da bi ličila na vešticu koju je trebalo da glumi, da uvijemo dukseve oko glave, upadnemo u prodavnicu i viknemo prodavačici: "Mi smo Turci janjičari! Pošto su vam bojice?" (to smo i uradili i nije ispalo loše), da namažemo Mariju zube braon karminom da bi više ličio na Draganu Mirković* koju je glumio...

Nebojša kao da nikad ne spava. Jednom me je zvao ujutru u osam sati i to u nedelju i rekao mi da se brzo spremim jer je upravo čuo da se u "Radio Beogradu" održava audicija za glumu. Ja sam se na brzaka obukla i odjurila do tramvajske stanice. Čekala sam ga i čekala. Stigao je tek za pola sata.

Nebojša je malo niži od mene, ima maslinasto-braon oči i smeđu kovrdžavu kosu, ali mu se uopšte ne vidi da je kovrdžava jer je ošišan na kratko. Kaže da je do pete godine imao plavu kosu.

A slušaj sad ovo: Nebojša, njegov brat blizanac Bojan, moja mama i tatina žena Margareta rođeni su istog dana – dvadeset osmog marta, samo ne iste godine. Moram priznati da sam ovaj datum upamtila tek kada sam upoznala Nebojšu.

2. Bojan Kovačina mi je treći po redu najbolji drug. (Uroš je drugi.)

Bojan je, kao što sam već rekla, Nebojšin brat blizanac. Začudo, uopšte ne liče. Crte lica su im potpuno različite. Pored toga, ni karakteri im nisu slični.

Bojan je malo viši od Nebojše i od mene i ima ravnu kosu. Iako su mu uši klempave, a očnjaci izbačeni ka napred, zbog čega smo u predstavama kad god je uloga vampira postojala dodeljivali tu ulogu njemu, ne izgleda loše.

Bojan je ponekad neodlučan, na primer kada je Nebojša predložio da na pikniku koji smo priredili na Kalemegdanu pržimo kokice nasred livade i da vatru zapalimo pomoću lupe. Zbog slučajeva kao što je ovaj, neki kažu da Bojan ima mnogo više zdravog razuma od Nebojše i mene.

Bojan ne crta baš nešto naročito, ali zato dobro glumi. Sekretar je "Genijalaca".

* Pevačica novokomponovane muzike.

3. Andrej Jovanović mi je četvrti po redu najbolji drug. Ima smeđu kosu i dosta lepo izgleda. Navikavam se da ga zovem Andrej, jer smo ga pre zvali Jovanović. To je zato što je u četvrtom razredu bio još jedan Andrej, pa smo njega zvali Andrej, a Jovanovića, to jest Andreja, Jovanović.

U "Genijalcima" Andrej je član. Kada su Sofija i Mario otišli (Sofija je bila član komisije), mislili smo da ga ubacimo u komisiju ali smo se predomislili, jer ako bi ušao u komisiju, opet bi bio paran broj glasova pri glasanju.

4. Možeš pogoditi zašto Zdravka Momčilovića zovemo Buca. Ako ne znaš, to je zato što je malo više punačak.

Buca ima braon kosu i srednje je visine.

Primili smo ga nedavno u "Genijalce" i član je.

Buca je sasvim O.K. drug.

5. Srđan Riman je čovek zaluđen za metal (ne mislim za rudu, nego za muziku). Žestok je protivnik narodnjaka, kao i svi koje sam dosad pomenula. Non-stop priča o metalu i nosi sa sobom plakate s imenima i znacima grupa metala. Oblači uglavnom majice s kosatim kosturima i natpisom "Iron Maiden" ili tako nešto. Sedim sa njim na matematici i sto nam je uvek iscrtan raznim čudovištima i bbsn (budi bog s nama) sve čime.

Srđan nije baš neki matematičar, ali mu matiš u poslednje vreme ide sve bolje. Za matiš nosi na hiljade raznih lenjira, trouglova i uglomera.

Riman ima braon oči i crnu kosu.

U "Genijalcima" je član.

6. Predrag Kesarić, koji se potpisuje kao Kesa Mesa, takođe mi je odličan drug. Ima manu što muca. Ponekad mu dođe da se mrgodi i mrgodi i ne možeš ga razvedriti ni sa trista ne znam čega. Ali često je dobro raspoložen i tada je veoma zanimljiv.

I on je u "Genijalcima" član i, iako muca, glumio je u tri predstave.

O Tačaju ću pisati kasnije. Moram sad u školu. Čao!

9.mart 1994.

Sofiji je najnovija fora da pita dečake hoće li žvaku (žvaka – guma za žvakanje, žvaka – poljubac). Obično kažu da hoće, a ona se onda kikoće i pita ih da li znaju šta je to. I nije joj neka fora.

Nebojša joj je rekao da hoće, a ona ga je pitala da li zna šta je to. Evo kako je njihov razgovor dalje tekao.

N: -Znam.

S: -Al' ne ta žvaka, nego žvaka.

N: -Pa da.

S: (kikotanje) -Ne ta žvaka, nego žvaka, poljubac.

N: -Pa da.

S: -'Oćeš žvaku?

N: -'Oću.

S: -Može, ali u WC-u.

I tada je Nebojša video da ona misli ozbiljno, pa je napravio svoju čuvenu facu (ne mogu je definisati) i otišao.

Sofija se strašno napalila na tu foru i sada joj je ona glavna.

Madam Olja, nastavnica francuskog, opet nam je čitala na času ponude za put u Pariz. Mi obožavamo kad ona to radi jer ne propituje celog časa, a i interesantno je. Svako dete bi bilo smešteno u jednoj porodici, tri nedelje. Išla bih, ali je problem što je mnogo skupo, košta hiljadu četrsto devedeset dolara. Toliko nemamo ni u snu.

Dobila sam pet iz matiša na kontrolnoj. Jes! A slušaj sad ovo: imam naviku da se potpisujem kao

Nataša Davitkov -
Nata Genije

čak i na kontrolnim vežbama. Matematičarka danas čita imena i deli vežbe:

-Vesna Glišić... Ognjen Bajić... Nata Genije...

To je bila provala!

Tvoja Nata Genije

11.mart 1994.

petak

Ćao!

Nebojša, Bojan i ja smo danas na istoriji glumili deo iz "Odiseje". Juče me je Julija pozvala telefonom i rekla mi da istoričarka danas pita, pa da spremimo neku

predstavu. Odmah sam javila Nebojši i Bojanu, pa sam otišla kod njih i tamo smo probali. Uloge su bile ovakve:

Bojan – *Dionisije* (ili tako nešto, Odisejev prijatelj), *Odisejev sin*, *Posejdon*

Nebojša - *Odisej*, *prosac*

ja – *Peloponeja*, *Atina*, *sirena*, *Kiklop*

Imala sam četiri uloge, pa sam zaboravila kad koja ide. U jednom trenutku sam obukla kostim Kiklopa umesto Peloponeje i tako zeznula predstavu, ali smo ipak uspeli da je izvučemo. Malo je na kraju bila dosadna, ali nije bila loša.

Posle škole sam pratila Nebojšu, Bojana i ostale do ulice Cara Dušana. Tuda se vraćaju još i Predrag, Srđan, Andrej i Ognjen. Narodnjaci iz škole su se bili strašno napalili na Džeja, pa su nagrnuli na njega i tražili autograme. Džej je uvek u kaficu “Arkada” preko puta škole. Potpis mu je neka žvrljotina.

Kasnije, kada sam ručala, šetala sam se čak do Beograđanke, čuvene najviše zgrade u Beogradu, a posle sam otišla do Kališa. U Zoo-vrtu sada ne moraš da plaćaš ulaznicu, nego doneseš na primer jaja, jabuke, benzin i slično. Piše za decu u kojoj količini, a u kojoj za odrasle. Baš super. Mogu i cigle da se donose, a mi imamo pun podrum i ne znamo šta ćemo s njima, pa mogu u Zoo do mile volje.

Trebalo je večeras da idem kod Nikole na rođendan, ali ga je pomerio za sutra jer imamo radnu subotu. Posle rođendana idem kod tate, zato što mama putuje u Zrenjanin. Kaže da ide zato što renoviraju kuću, ali, sudeći po telefonskim razgovorima, mislim da neki čovek, izgleda muž neke žene koja nam je rod, pati od neke psihološke bolesti. Mama to, ako je ova pretpostavka tačna a verovatno jeste, taji od mene i to joj uopšte nije pametan potez. Nisam toliko mala i glupa da ništa ne shvatam. Odlučila sam da ću svom detetu odgovarati na sva pitanja i da mu neću davati lažne ili nikakve odgovore, jer je uvijanje totalno bezvezno.

Nataša, kada rodiš dete pročitaj ovo i seti se da to nije napisano bez razloga. Poštuj ovo pravilo, ma koliko ti izgledalo nevažno i detinjasto. Seti se da si, iako si bila dete, imala zdravog razuma i pameti i poslušaj ga! Dete najbolje zna, bar u mom slučaju, šta je najbolje za njega.

Tvoja Nata Genije

18.mart1994.

Na času istorije Tačaj se popeo na klupu da dohvati torbu koju mu je Šaljić bacio na orman. Šaljić mu je tada skinuo donji deo trenerke. Tačaj je bio na jednom od najvidljivijih mesta u učionici, tako da je celo odeljenje, osim Nebojše i Mladene koji su bili na pripremama za takmičenje iz srpskog i Nikole koji nije danas došao u školu, videlo Tačajeve gaće, sa velikom rupom na zadnjem delu iz koje je curilo nešto ljigavo

kaki boje – govno. Nisam znala da li da se smejem ili da povraćam, pa sam se ipak odlučila za ovo prvo jer nam pored ove nije bilo potrebno još gadosti.

Na času srpskog Šaljić se namerno ispovraćao na pod da bi nervirao nastavnicu. Gurao je prste duboko u grlo i tako se ispovraćao. Neću više da pišem o ovom slučaju, jer se i meni povraća.

Sada u školi dobijamo besplatnu užinu. Pet vrsta peciva. To je počelo u sredu i do danas su bile tri vrste: kifle, štapići sa susamom i neko čudo sa sirom. Baš genijalno. Bojan je određen da pet minuta pred kraj drugog časa ode u školsku kuhinju po užinu i da je onda nama podeli. On se zato nervira ceo drugi čas, jer ga ostali stalno zivkaju da ga podsete da treba da ide po užinu. Jadnik.

Na srpskom smo Bojan i ja obarali ruke i ovog puta me je on sredio. Kažem ovog puta, jer smo obarali i prošle godine i tada sam ja oborila njemu.

Završila sam odvratnu i dosadnu knjigu “Belo ciganče”^{*} koju sam imala za lektiru i trenutno čitam knjigu “Prozori u svet naše dece” Vajolet Ouklender. Ja obožavam knjige koje govore o psihologiji, naročito dečijoj, pogotovo sa puno primera. Mama misli da nije dobro da ja čitam takve knjige, ali su one, u stvari, stvorene baš za ljude poput mene.

Mario je na igri istine priznao da se ljubio sa dečakom. Sada ga svi zezaju da je peder, a on tako i izgleda. Drži napućena usta, trepće i druži se sa devojkicama. Zato ga neki zovu Marija.

Sutra ujutru idem sa Nebojšom i Bojanom u Zoološki vrt. Na žalost, više ne mogu da se donose stvari ili namirnice da bi se ušlo, nego mora da se plati.

Tvoja Nataša

19.mart 1994.

Ćao!

Nisam otišla sa Nebojšom i Bojanom u Zoo jer moraju da uče, a i vreme se pokvarilo. U tri sata idem kod tate i ostajem do sutra uveče.

Nego, da te malo više upoznam sa mojim krajem. Napisala sam jedan sastav koji govori o mom kraju. Neću ga celog prepisivati, nego ću navesti samo jedan njegov deo.

“Živim u Beogradu ali kada me neko pita o mom kraju, uvek govorim o Dorćolu.

Dorćol na prvi pogled izgleda kao i većina ostalih delova starog Beograda. Međutim, ispod njegove debele kore od cementa kriju se mnoge interesantne ličnosti – dobroćudne bakice, prostodušne dede, zaposleni službenici, bubuljičavi tinejdžeri, izmučeni osnovnoškolci... Sve ove ličnosti su jedinstvene i neponovljive i žive jedino na Dorćolu.

* Vidoe Podgorec

Dorćol jedinstvenim takođe čine njegove strme ulice i starinske zgrade, retko drveće ali i prostrani parkovi.

Na Dorćolu je Kalemegdan. Park starih zidina nagrizenih od vremena, pun čvornovatih hrastova i spomenika zaraslih u mahovinu. Park avantura i snova, na ušću dve reke punom sunčevih zraka.

Tu je i Studentski park, parkić koji je dobio ime po studentima iako u njemu najmanje ima njih. Ispunjen je izgadnelim psima, komarcima i bučnom dečurlijom.

Ulica Kneza Mihajla je glavna ulica Dorćola i Beograda. Danju – užareni vrtlog ljudi. Uveče – prijatno mesto za šetnju.

Evo šta za mene još čini Dorćol.

Biblioteka grada Beograda, sobičak prepun prašnjavih knjiga, starih časopisa i čarolija.

Crkva Aleksandra Nevskog – hram moga krštenja, tišine, topline i umirujućeg mirisa tamjana.

Dom Zdravlja – noćna mora koja se završava srećno. Pretnja nevaljaljoj deci, uteha bolesnoj.

Važan deo Dorćola je i jedna škola. Deo moga detinjstva koje i danas traje. Pakao i raj, zavisi.”

Tvoja Nataša

21.mart 1994.

Srđan je dobio ljubavno pismo od jedne devojčice iz petog dva koja se zove Jasmina. Čitao nam ga je. Glupost. Kao, na primer: “napiši mi da li ti se sviđam”, “koji si znak u horoskopu” i tako to. Ima i nekih glupih stihova:

“Jedan je krevet
nas je dvoje
za devet meseci
biće nas troje.”

Ta ljubavna pisma su, prema mom mišljenju, baš bezveze. Šta da se napiše u njima? “Ti si moj anđeo, medenjaka, srce...” Bezveze. “Čeznem za tobom...” Bezveze. “Koliko je sati?” Bezveze. Možda je najrazumnije da se napiše samo “Volim te”, ali to bi onda bila ljubavna rečenica a ne ljubavno pismo. Bezveze.

Tvoja Nata

22.mart 1994.

Dragi Dnevniče,

Sutra nas nastavnica Nada, muzičarka, vodi u bioskop. Gledamo "Porodicu Adams". Cena je dva dinara i pedeset para.

Danas nam je engleskinja donela kontrolne. Bojan je dobio četiri i zato ne može da ide u bioskop. Verovatno zato neće moći ni Nebojša. Ne znam da li da idem. Em je skupo, em Neša ne ide.

Za užinu smo imali neke čudne, slatke kifle. Mekše su, tamnije i vazdušastije od običnih. Imaju dobar ukus.

Kao što već znaš, Bojan treba da donese užinu, ali je Filovski otrčao po nju pre nego što smo uspeli da ga zaustavimo. Kada se vratio sa užinom nastavnica Nada (bio je to čas muzičkog) je uspela da mu otme užinu i onda je rekla nešto kao da smo kažnjeni i da nema užine. Ipak, kada je zvonilo, Šaljić je zgrabio užinu i podelio nam je. Pametno.

Nebojša i Mladena su prekjuche imali takmičenje iz srpskog ali im to niko nije rekao, pa nisu ni otišli. Tek smo to danas saznali. Srpkinja se naljutila na celo odeljenje što nam nije rekla za takmičenje. Valjda bi trebalo da se ljuti na sebe što je zaboravna.

Rebeka hoće da uđe u "Genijalce". Nebojša neće ni da čuje za to. Rebeka me nagovara da kažem da ću ja otići ako nju ne primimo. Ne pada mi na pamet da to kažem. Nebojša kaže da je jedini uslov da Rebeka bude u pozorištu taj da nam daje petsto nemačkih maraka mesečno, što ona naravno nema nameru da čini. Rebeka kaže da ćemo, ako uđe u "Genijalce", glumiti preko Jevrejske opštine (ona je Jevrejka poreklom i ima tamo veze) ali mi nećemo samo zbog toga da je primimo, jer se snalazimo i bez Jevrejske opštine.

Pročitala sam "Galeba Džonatana Livingstona" od Ričarada Baka. Knjiga je odlična. Na njoj piše da je to već šesto izdanje! Možda ih ima i više, ali ja sam uzela baš šesto.

Trenutno čitam knjigu "Đurđevak" Voranca Prežihova, jer imam to za lekturu. Nije loše ali nije ni nešto naročito. Čitam i «Povratak zdravom snu»* (razlozi nesanice). Interesantna knjiga. Planiram posle toga da čitam "Knjigu o Mikelandelu" Crnjanskog (već sam je jednom čitala), pa knjigu "O rukopisu"** (tumačenje karaktera na osnovu rukopisa). Takođe listam i knjigu "Scenario za film i televiziju"*** koju je moj tata dobio za dvadeset peti rođendan od svog kuma Seleta. Kada se selio u drugi stan nije poneo ovu knjigu, tako da je ostala nama.

Tvoja Nata Genije

23.mart 1994.

* Dr Rafael Lene

** Ludvig Klejdžs

*** Luis Herman

Ognjen, Rebeka i ja otvorili smo firmu koja se bavi svime u vezi OTO-a****. Sečemo šperploče, zakucavamo eksere, lepimo kartone i slično. Ja sam predsednik, Ognjen zamenik, a Rebeka blagajnik. Zaradili smo ukupno petnaest para za dva časa OTO-a, ali smo dali deset para za tri testerice, tako da sada imamo pet para.

Pre petog časa smo sreli nastavnicu Eleonoru. Ona nam je predavala u nižim razredima. Nije se mnogo izmenila, samo farba kosu u svetlo smeđu boju.

Posle časova celo odeljenje je odlučilo da ponovo odemo da je vidimo. Čekala sam Nebojšu i Predraga, pa sam s njima krenula kasnije od ostalih. Mislili smo da su otišli u zbornicu, ali ih tamo nije bilo. Zatim smo ih tražili po učionicama, ali oni nisu bili ni tamo.

Na kraju smo odustali ispred škole.

Tu je stajala masa učenika. Niko nije imao pojma o čemu se radi, ali ja sam saznala od nekih da se dve devojčice tuku. Obično se oko tuča ne skuplja ovoliko njih, ali ovde se tako potrefilo. Sve je ličilo na neki omanji miting i oni koji nisu znali o čemu se radi mislili su da je to u pitanju. Mi smo iskoristili njihovu zabludu, pa smo počeli da vičemo: “Ukinite školu!”, “Smanjite broj časova!”, “Glasajte protiv škole!” i tako dalje. Zaustavljali smo prolaznike i pričali im kojekakve gluposti, o tome kako nam trpaju bunike u tu besplatnu užinu i slično. Ja sam govorila da me je nastavnica muzičkog terala da se dok pevam derem na sav glas i da sam zato promukla, a stvarno sam bila strašno promukla. Prolaznici su nas čudno gledali i pravili čudne face.

Ljudi su bili izašli na prozore okolnih zgrada, a radnici na gradilištu stali su sa radom i posmatrali nas sa skela.

U tu zbrku se umešao i jedan policajac, koji je izgledao jako bedno u onoj gomili. Bio je strašno nizak i jedva se video. Zнала sam gde je samo po anteni njegovog tokivokija koja je obeshrabreno štrčala iz mase.

I da ne dužim, evo šta se desilo na kraju. Te dve devojčice su se, pošto su dobro isprebijale jedna drugu, pomirile, zagrlile i otišle zajedno nekuda.

U bioskop nisam otišla jer mi je skupo. Nebojša isto nije išao, ali ne zbog toga.

Nebojša je danas bio u školi animiranog filma. Predaje mu žena koja je dobila nagradu za animirani film, a posle tri meseca pohađanja ove škole i Nebojša pravi svoj animirani film i postaje kandidat za Prizmu (to je nagrada koju je dobila žena). Predložila sam mu da napravi film u kojem ću biti ja sa natpisom Nata Genije. On je pristao, ali pod uslovom da scenario bude malo drugačiji: ja ću biti jedna koza, tupavog pogleda, sa kartonom oko vrata na kojem će pisati debelim crnim slovima Nata Velika Budala i... I tu sam ja htela da ga odalamim, ali je on već bio pobjegao.

Tvoja Nata

24.mart 1994.

Imamo radnu subotu. Grozno!

**** opšte tehničko obrazovanje

Ipak, imam i dobru vest. Nastavnica srpskog nam je rekla da spremimo neku predstavu, pa ćemo je u subotu glumiti na času. Spremićemo "Snežanu i pet grbavaca". Ja glumim Snežanu, Nebojša vešticu, Srđan vrača, a ostali grbavce. Probamo sutra kod Tačaja. On stanuje u "Institutu za učenje stranih jezika" gde mu tata radi kao domar, i rezervisaće nam jednu učionicu za probu.

Dobila sam pet minus na pismenom iz srpskog. Dobila bih čistu peticu, ali mi je nastavnica dala minus zbog neurednosti. Bile su dve petice, moja i Nikolina.

Nikola je pisao na temu "Jedan član moje porodice". Opisivao je svoju baku. Taj rad je već bio pisao u četvrtom razredu na pismenom i dobio je pet. Sada je, izgleda, rešio da taj sastav koristi do kraja svoga života i da više nikad ne napiše ništa novo.

Ako ti već nisam pričala o našim podelama u odeljenju, evo ih.

Prva podela je na "Genijalce" i "Cvetke zanovetke".

Druga podela, po kojoj se skoro uvek delimo, je na metalce i narodnjake. Ja, normalno, pripadam metalcima, jer slušam sve osim narodnjaka i kasete za francuski*.

Na rođendanima puštaju skoro samo narodnjake jer su oni koji ih slušaju u većini, a nas, normalne, strpaju u neku malu, buđavu sobu u kojoj kaplje voda sa plafona ili zatvore u špajz sa nekakvim bednim kasetofonom koji se jedva čuje. Mi onda crkavamo, dok iz druge sobe trešte narodnjaci i zagorčavaju nam život.

Narodnjaci nisu: Nebojša, Bojan, Srđan, Andrej, ja...

Primećuješ da sam ja jedina devojčica koja je sačuvala zdrav razum. Dečaci su izgleda danas normalniji, da ne kažem pametniji, od devojčica, ako se ja ne računam. (Ha, ha, što sam skromna.)

Nebojša i Bojan kažu da na njihovom rođendanu nema šanse da se puštaju narodnjaci. Daj Bože!

Narodnjaka se danas ne možeš osloboditi. Puštaju ih čak i u školi. Šaljić i Filovski donose kasetofon na baterije u školu i tamo onda puštaju na sred časa Jami, Nina, Draganu Mirković i slične. Moja mama tvrdi da je jedini dobar narodnjak Miroslav Ilić, kaže da ima dobar glas. Meni je i on grozan.

Tvoja Nata

28.mart 1994.

Ćao!

Danas je 28. mart, kao što vidiš po datumu u uglu. Danas su Nebojša i Bojan napunili dvanaest godina, mama četrdeset, a Margareta trideset. Pored toga danas je i neki praznik, niko ne zna koji. Milošević** ga je izmislio. Kao da nije praznik. Prvo, jer niko ne zna šta slavimo, a drugo, zato što idemo u školu za praznik.

* audio kasete na kojoj su snimljene lekcije francuskog jezika

** Slobodan Milošević, predsednik Srbije (1989-97.) i Jugoslavije (1997-2000.)

U subotu smo glumili dve predstave. Na matematici "Buđavicu i pet grbavaca", gde sam glumila Buđavicu, a na srpskom "Toma Sojera" peti deo, gde sam glumila tetku Poli. Sada smo ukupno glumili petnaest predstava!

29.mart1994.

Oooo! Tuu, tuu! Ala li, dau, dau! Alali dau da! Va, va! - kroz nos.

Ovo ja pevušim dok slušam radio. Možda ti se čini malo šiznuto ali tako deluje kada se napiše.

Rešila sam da zadavim Nebojšu i sad ga zovem šest puta dnevno da mu to kažem. Mi smo od onih koji se zajedno ne trpe, a ne mogu da izdrže da su odvojeni. Uh. Verujem da je i Nebojša ovo isto napisao u svom dnevniku.

Neki kažu da smo Nebojša i ja kopije jedno drugog. Možda je to i tačno. Ja ne bih mogla da trpim još jednu Natašu, ali, da postoji, ne bih mogla ni bez nje.

Često zezaju mene i Nebojšu da smo zaljubljeni. Mi to nismo. Zezaju nas da ću da se udam za Nebojšu što tek ne nameravam da uradim, jer bih požizela da moram da živim, bolje reći životarim, u istoj kući s njim.

Uf.

Tvoja Nata

Moje fizičke mane, prema mom mišljenju:

1. O noge (krive)
2. pregusta kosa od koje ne mogu da napravim ni jednu normalnu frizuru
3. bleđa, strašno bela koža
4. široke šake (ne puno, ali ipak...)
5. dlakave ruke i noge (ne puno, ali ipak...)
6. ružan oblik nožnih prstiju (ima i gorih, ali ipak...)
7.za sada nema više

Moje rđave navike, prema mom mišljenju:

1. Grickam nokte.
2. Ostajem uveče dugo budna, do oko jedan sat, iako se budim u sedam sati (kada idem pre podne u školu). Za to vreme pišem, čitam ili slušam radio.

Moje loše psihičke osobine, prema mom mišljenju:

1. popustljivost (dobrim prijateljima)
2. preterana ambicioznost (Bila sam rešila da do desete godine izdam knjigu i precrkla sam što to nisam uspela.)

Moje loše psihičke osobine, prema mišljenju drugih:

1. Puno pričam, prema mami.

Komentar:

Moj moto je "Pričanje je zlato."

2. Previše se šalim za moje godine, prema mojim drugaricama.

Komentar:

Duhovitost je za sve uzraste. Ne vidim šta to meni fali ako sam duhovita. Ja baš volim duhovite ličnosti. I ako baš ne znaš, ovo meni najviše zameraju osobe kao što su Julija i Sanja, koje su u suštini nezrele. One uporno tvrde da su ušle u pubertet. Toliko dosađuju sa tim svojim pubertetom da čak i u leksikonima pod pitanjem "Šta misliš o sebi?", one pišu: "U pubertetu sam." Glupače. I šta je pubertet? Sazrevanje, prelazak ličnosti od deteta do čoveka. I to će se dogoditi i bez toga da im svaka druga rečenica bude: "Ja sam ušla u pubertet." Pa šta onda?! I otkud znaš da si ušla? A?

Po njihovom mišljenju osobe koje se šale su nezrele. Kakva teorija! Ako je to istina i ako sam ja nezrela mogu reći da mi tako ništa ne fali i da bih mogla da ostanem ovakva do kraja života.

Neke moje drugarice i drugovi su mnogo zreliji od njih, iako o zrelosti ne govore često.

Mama kaže da sam ušla u pubertet jer sam dobila menstruaciju. To je ipak samo telesni pubertet, a kada će nastupiti duhovni, ako nije već nastupio, ne znam.

3. Glupa sam, prema nekim drugaricama.

Komentar:

Bolje da ovo ne komentarišem mnogo. Ne verujem da sam glupa. Ovu misao neću dalje razmatrati. Znaš one izreke:

"Glupaku se ne može dokazati da je glup.",

"Ako pametan počne da misli da li je pametan na kraju će ispasti glup."

(Ovu drugu sigurno ne znaš jer sam je upravo izmislila.)

4. Naivna sam.

Komentar:

Pa i jesam. Ne puno, ali jesam, malo.

30.mart1994.

Dragi Dnevniče,

Nešto razmišljam zašto ti ja pišem. Kažu da ljudi pišu dnevnike kada drugi ljudi prestanu da ih slušaju. Određenije, kada prestanu da ih slušaju sa zadovoljstvom. Mene ipak slušaju. Neki, neki ne. Možda me ne slušaju kako treba.

Kažu mi da puno pričam. Svi ljudi u stvari puno pričaju. Neki drugima, neki sebi, neki svojim dnevnicima.

A šta su dnevnik u stvari? Oni su ljudi, ličnosti spremne da slušaju.

Koga? Sebe.

Eto mojeg čuvenog filozofiranja. Mogla bih ovako da pišem po ceo dan, samo neću.

Tvoja Nata

2.april 1994.

Dragi Dnevniče,

Došao je i april.

Nebojša i ja smo rešili da napravimo novine. Zovu se "Vesela pantljičara".

Danas sam bila kod Nebojše i Bojana, pa smo Nebojša i ja pravili te novine. Prodavaćemo ih ljudima na ulici i koštaće šezdeset para. Za to mogu da se kupe dva sladoleda rumenka, koji je najjeftiniji sladoled. Novine se sastoje iz ovoga:

1.naslovna strana

Žuta pantljičara koja govori u nacrtanom oblačiću: "U ovom broju velika nagradna igra!".

2.anketa

Nebojša i ja smo juče posle škole anketirali ljude. Govorili smo da smo iz odeljenjskih novina. Postavljali smo im pitanje: "Da li znate da nabrojite sedam svetskih čuda?" Ljudi su nam odgovarali da žure ili da ne znaju. Jedino je jedna žena duže pričala sa nama, mada ni ona nije znala koja su sedam svetskih čuda. Tražila je da joj mi kažemo koja su to i mi smo joj rekli.

Posle ručka sam otišla na Kej, pa smo i tamo Nebojša i ja anketirali ljude. I Predrag je pošao sa nama. Bila sam nam napravila i bedževe na kojima je pisalo "Novosti, iznad svega". Predragu i Nebojši su, nažalost, otpale špenadle sa bedževa. Predrag je svoj izvrlljao i bacio, a Nebojša svoj zakačio na koru jednog drveta.

Ovog puta smo pitali ljude znaju li imena sedam patuljaka iz Snežane. Tu su već ponešto znali, ali su uglavnom lupetali svakakva glupava imena, tako da je ispalo dosta interesantno.

Kasnije smo odgovore na naša pitanja napisali u “Veselu pantljičaru”.

3.lavirint

Sastoji se od jedne dugačke pantljičare. Treba otkriti putem lavirinta koji rep pripada toj pantljičari.

4.nagradna igra

Anagram. Izgleda ovako:

ć p u s
v k i a č ć
m o l e i

Rešenje je: ćevapčići s lukom. Nagradu još nismo smislili. Videćemo šta će biti, u slučaju da nam neko pošalje tačan odgovor. Napisali smo svoju adresu za slanje rešenja.

5.zanimljivosti

Ovu stranu još nismo smislili. Nebojša je stalno izbegava, ne znam zbog čega. Ali moraćemo i nju da ispunimo.

6.vicevi

Ova strana se zove još i “Strana smehahaha...”. Napisali smo tri vica, dva o policajcima i jedan sa ljudožderom. Ispričaću ti ih sutra.

7.reklamna strana

Preko celog lista je reklama za naše putujuće pozorište “Genijalci”. Napisali smo da glumimo na dečijim rođendanima i to besplatno. Stavili smo Nebojšin i moj telefon. Daj Bože da neko pozove!

Tvoja Nata

3.april 1994.

Dragi Dnevniče,

Ja mrzim moj rođendan. Mrzim!

Dvadeset osam dana do mog rođendana. Mrzim ga! Od kada sam krenula u školu sve same grozote su se dešavale na mojim rođendanima.

Na osmi rođendan pozvala sam celo odeljenje. Bio je to pakao. Srušili su mi pola kuće.

Za deveti rođendan mama mi nije više dala da zovem puno njih, pa sam pozvala samo Nađu i Tijanu, moje drugarice još iz vrtića. Mama je otišla u crkvu. Nađa, Tijana i

ja smo se super zabavljale, dok se Nađa nije odjednom ukakila pa su morale kući. Ostatak dana sam presedela sama, umirući od dosade.

Na deseti rođendan ponovo sam pozvala Nađu i Tijanu. Mama je ovog puta bila tu. Sve bi bilo lepo da Nađi i Tijani nije crkao pas, tako da su bile strašno neraspoložene.

Jedanaesti rođendan mi je bio najgrozniji rođendan. Ceo dan sam presedela u pidžami, neočešljana i neumivena. Mučno.

Eto vidiš, rođendani su mi svake godine sve gori. Ove godine... Bolje da ni ne pričam o tome.

Preći ću na viceve koje sam ti juče obećala.

Ljudožderi

Jede jedan ljudožder veliku kost. Nailazi drugi i kaže:

-Daš mi malo?

Prvi odgovara:

-Neću.

Drugi kaže:

-Molim te!

-Neću, bre, pusti me.

-Dobro, dobro, videćeš ti kad moja majka umre!

Policajci

Prave se važna dva policajca. Nailazi neki klinac i kaže im:

-Poješću vas!

A policajci mu odgovaraju:

-Mali, nemoj da jedeš govna.

Banane

Kaže jedan policajac drugom:

-Ako pogodiš koliko banana imam, daću ti obe!

Tvoja Nata

12.april 1994.

Dragi Dnevniče,

Izvini što ti nisam ovako dugo pisala.

Prošle nedelje išla sam u biblioteku i videla na robnoj kući ovakav natpis:

“Dana sedmog aprila 1994. u suterenu robne kuće od šesnaest do osamnaest časova održaće se degustacija kalifornijske pastrmke. Dođite!”

Rešila sam da po svaku cenu idem na tu degustaciju. Zato sam sutradan rekla za nju Nebojši i Sofiji. Dogovorili smo se da odemo zajedno.

Nebojša je oko četiri sata došao po mene i u tom trenutku me je Sofija pozvala i otkazala svoje učešće u degustaciji, jer joj se mama upravo vratila sa posla i rekla joj da ne može da ide. Zato smo otišli samo Nebojša i ja.

Rešili smo da uđemo onako, kao fol nemamo pojma o degustaciji, jer nas je bilo blam. To smo i uradili. Kao, vidimo natpis na samoposluzi i mnogo se iznenadimo.

Degustacija je bila skroz na kraju samousluge. Kada smo stigli tamo poslužili su nas sendvičima. Bilo ih je dve vrste: hleb, salata i pržena pastrmka i hleb, salata i dimljena pastrmka. Obe kombinacije su bile super tako da smo im pojeli skoro sve sendviče.

Danas sam išla sa Mirom u biblioteku i prolazile smo pored te robne kuće gde je bila degustacija. Gledam ja neke cipele i ugledam ovakav plakat:

“Dana dvanaestog aprila 1994. od deset do dvanaest časova u suterenu robne kuće održaće se degustacija keksa “Banini”. Dođite!”

Počele smo da se preračunavamo: ako je šesti bio u sredu, onda je danas... Pa danas je dvanaesti! Odmah smo ušle unutra iako nas je bilo blam, pogotovo mene, jer ispada da ja tu dolazim da se prehranjujem. Bar da kupim nešto u radnji...

I uđemo Mira i ja. Izgleda da me je kasirka prepoznala, pa me je samo onako pogledala. Pravila sam se da ne primećujem i produžila dalje.

Naišle smo na onu ženu koja poslužuje. Bilo je pet vrsta keksa “Banini”! Najele smo se i još nam je natovarila da ponese.

Kada sam kasnije rekla Nebojši on je poživčanio. Zadavio me je jer ga nisam pozvala, mada i nije postojao način da ga pozovem kada sam na sred Knez Mihajlove ulice.

Tvoja Nata Genije

27.april 1994.

Dragi Dnevniče,

Promenila sam mišljenje u vezi sa mojim rođendanom. Slaviću ga u ponedeljak. Ponedeljak i utorak nisu radni jer je Uskrs i Dan rada.

Sigurno ću zvati Nebojšu i Bojana, a za ostale je ovako: ako dođu Zrenjaninci – dođu. Ako Zrenjaninci ne dođu, zovem Predraga. Mama mi je dala da zovem samo Nebojšu i Bojana jer je baba ove godine umrla, pa ne bi trebalo da pravimo veliko slavlje.

Tata bi trebalo da radi, ali možda neće raditi zbog praznika. Možda će doći.

Nastavnica likovnog nam je još pre oko dve nedelje na času pročitala jedan plakat:

“Uskršnje je jaje
Jedno pravo čudo
Ako ga još obojiš
Može biti ludo

Velika nagradna izložba oslikanih uskršnjih jaja
Deco, baš vi ukasite jaja! Izaberite najlepše i donesite ga, ili pošaljite na adresu:
Art design club, Beograd, Knez Mihajlova 39 do dvadeset šestog aprila 1994. godine”

Nebojša i ja smo rešili da odnesemo jaja.

Ja sam napravila jaje u obliku pileta. Telo sam mu ofarbala u plavo, a kljun i krila napravila sam od ljuske drugog jajeta i prebojila ih u crveno. Oči sam mu napravila od plastike od aspirina i zrna bibera, a noge od kartona koji sam isto obojila u crveno.

Nisam imala lepak pa sam delove sastavljala bojom. Stavljala sam puno tempere i držala delove spojene dok se ne osuše.

Nebojša je bio napravio jako slatkog svetlo i tamnocrvenog pingvina. Noge mu je napravio od gumice za brisanje, kapu od poklopca tempere i kljun od kartona. Kada sam čula od čega je napravio kapu skroz sam poizela jer je uzeo poklopac moje bele tempere koju sam mu bila pozajmila, pa sad moram da je zatvaram nekim papirom.

Bojili smo jaja samo u plavo i nijanse crvene jer smo imali jedino plavu, belu i crvenu veliku temperu.

Posle nekoliko dana smo otišli da predamo jaja. Tamo su nam pokazali i nagrade:

- video kasete sa Taličnim Tomom (ako ih dobijem prebrisaću ih)
- trenerka
- putovanje
- bicikl

Baš bi bilo genijalno da osvojim nešto!

Rekli su nam da možemo da napravimo i više jaja, pa smo to i uradili.

Moje jaje broj dva je crveni čovečuljak. Ima noge od stiropora, kapu od ukrasne papirne zvezdice i oči opet od bele tempere i zrna bibera.

Nebojša je napravio plavog zeca sa šarenim ušima od papira. Ovo jaje je predao kao Bojanovo.

Toliko o jajima.

Nebojša i ja smo juče bili da odnesemo ta druga jaja i naleteli na degustaciju suhomesnatih proizvoda. Bilo je kaos, samo što posle nismo mogli da ručamo. Bila je gomila raznih kobasica i salama i jedna salama sa kačkavaljem u sredini. Sir u salami! Super.

Tvoja Nata

31.maj 1994.

Dragi Dnevniče,

Evo šta se u dogodilo u proteklih mesec dana.

Slavila sam rođendan. Bili su mi Neša, Boki, moje sestre iz Zrenjanina Suzana i Maša, a došao je bio i tata i doveo Emu. Snimali smo se na kasetofonu i bilo je super.

Nebojša, Mario, Buca i ja smo se upisali na glumu u "Centru za kulturu Stari Grad". Besplatno je. U grupi nas ima oko dvadeset, a idu još i Višnja iz petog dva i Dijana Sivčević koja živi u Nebojšinoj i Bojanovoj zgradi.

Grupa nam se zove "Šekspir kompani". Spremamo odlomke iz Šekspirovih komada. Ja glumim sluškinju u odlomku iz "Mnogo vike ni oko čega", a u ostalim scenama pevam. Nebojša u sceni iz "Bure" glumi Ferdinanda, Mario u "Snu letnje noći" Đavolka i u "Mnogo vike ni oko čega" Don Pedra, a Buca glumi u "Mnogo vike ni oko čega" Leonata.

Glumu nam drži glumica Rava, a pored Rave imamo i Ivanu koja svira klavir i Ljiljanu, nastavnicu engleskog, pošto neke delove predstave glumimo na engleskom.

Predstavu ćemo izvesti najkasnije dvadeset sedmog juna 1994. u pozorištu "Boško Buha".

Rava kaže da će pred kraj spremanja predstave dovesti neke prave glumce da nas vide da bi nam razbila tremu. Treba da nam dođe i koreograf, ali mu uvek nešto iskrsne pa ne može. Uf.

Ta organizacija koja je organizovala glumu, zove se "Soros", organizovala je i besplatan kamp. Ide se dvanaest dana za letnji raspust na Paličko jezero. Mene mama neće da pusti "jer je sve to njoj jako sumnjivo". Prema njenom mišljenju, mi ćemo tamo pevati "Druže Tito mi ti se kunemo" i slično. Jao, šta ću s njom! Svi će ići: i Nebojša, i Bojan, i Mario i Buca. Samo ću ja sedeti sama u Beogradu. Divno!

Neću više da pričam o kampu, da se rastužujem.

Nisam ti rekla šta je bilo sa izložbom uskršnjih jaja. Dobili smo samo džepne kalendare. Prvo mesto je zauzelo neko jaje, koje je bilo tako jadno i bedno da sam poludela. To je bilo roze jaje sa nekim katastrofa crtežima koji su izgledali kao da ih je crtalo dete od tri godine. Rekli su da su tom jajetu dali prvu nagradu jer ono predstavlja čitav svet: gore je sunce koje obasjava taj svet a pod njim dečak i devojčica koji se drže za ruke, sirena i još nešto, zaboravila sam šta. Dali su mu nagradu i zato što je tako nežne roze boje. Svašta! Bilo je genijalnih radova koji nisu dobili ništa ili samo nešto malo, olovku ili blokčić. Sledeće godine ima da nacrtam nešto roze, da konačno i ja dobijem bicikl.

Tvoja Nata

1.jun 1994.

Dragi Dnevniče,

Uopšte ti nisam rekla ko živi u mojoj zgradi. Poznajem u stvari samo neke.

Ilija je jedan ludak preko puta mog prozora. Gaji na terasi golubove koji užasno smrde. Noću je jedno vreme jako glasno puštao gramofon i to neke praistorijske ploče (singlove). Do oko tri sata noću drži upaljeno svetlo. Znam to jer sam nekoliko puta čekala kada će da ga ugasi.

U prizemlju, takođe prekoputa mene, živi gomila Cigana. Usred noći cepaju drva, pale vatru, deru se i psuju. Jedan je poremećen i ne može skoro da govori, a ćerke im ne idu u školu iako treba. Muče svog psa, a mama ih je jedanput videla da kopaju po kontejnerima.

I neću više ni o kome pričati, osim o

OPERSKOJ PEVAČICI.

Ne znam ni kako se zove, a imam sa njom tako grozne sukobe.

Imala sam pripitomljene golubove iz susednog dvorišta. Jeli su mi iz ruke i ulazili u kuću kroz prozor.

Mama ih nije trpela, a ni operaska pevačica koja živi ispod nas. Njih dve su radile sve da oteraju golubove, a ja sam ih obožavala. Čak mi je jednom moj najdraži golub, D'Artanjan, posle jednog hranjenja odnekud doneo parče hleba i nije hteo da ga pojede, već mi ga je stavio u ruku.

Posle četiri meseca borbe za moje golubove, izgubila sam i pošizela. I od tada sam zakleti protivnik Operske pevačice. Moje društvo joj još od četvrtog razreda namerno zvoniti na vrata. Jednom nas je uhvatila. Evo kako.

U zgradi ima jedan ulaz koji je samo moj. Kad se uđe u njega penje se uz stepenice i tek su tu vrata mog stana. Vrata stana Operske pevačice su ispod stepeništa, pored mog ulaza.

Nebojša, Bojan, Andrej, Uroš i ja bili smo pošli kod mene. Ja sam išla poslednja.

Krenuli smo uz moje stepenice, a Nebojša je pozvonio Operskoj pevačici. Potrčala sam natrag, ali ostali su već bili ušli u moj ulaz. Videla sam Opersku pevačicu kako izlazi iz svog stana i polazi za njima, pa sam i ja otrčala tamo.

Ona nam je svašta napričala i drala se na nas. Jedva smo dočekali da ode.

I dalje smo joj zvonili, za inat. Od tada je prošlo skoro godinu dana. Kad danas...

Nebojša je posle škole došao kod mene da pričeka Bojana i Andreja koji su ostali da igraju kockice* u školskom dvorištu.

Sedeli smo i pričali i baš kad smo hteli da krenemo po Bojana i Andreja čuli smo kucanje na vratima. Znali smo da su to njih dvojica i ja sam htela da otvorim, ali Nebojša je hteo da gleda malo kroz špijunku, da vidi kako oni kroz nju izgledaju. I gleda Nebojša Bojana i Andreja kroz špijunku, kad odjednom začujemo ženski glas:

-Zašto mi opet zvonite!?

OPERSKA PEVAČICA!

Živi smo se prepali. Ja sam, ne znam šta mi bi, otišla u kuhinju i rekla mami da je došla Operaska pevačica. Tu sam se grdno zeznula. Mama je istrčala iz kuhinje i otvorila vrata, a Operaska pevačica je počela da joj govori ovako nešto:

* igra u kojoj više osoba naizmenično udara lopticu o tlo

-Ovo nije prvi put da mi zvone! Ovo već dugo traje! Ja se stalno šetam gore - dole! Ne mogu više to da trpim!

Mi smo rekli da nećemo više i slično.
Kada je Operska pevačica otišla, moja mama nas je uvela unutra.

-I, ko je to uradio?

Svi smo ćutali, a onda je Andrej počeo da govori kako mi nismo ništa krivi, kako je on zvonio. Moram priznati da smo i mi ostali ponekad zvonili, pogotovo Nebojša. Mama je rekla da više ne mogu nikog da dovodim u kuću bez najave, jer se komšije stalno žale na trupkanje po stepenicama.

Kad je završila, rekla sam da idem da ispratim njih trojicu.

Čim smo se našli na ulici, Andrej je rekao kako je on najveći kreten što je zvonio i uvalio me, to jest nas, u taj sos. Onda smo smišljali šta da kažem mami kad se vratim kući. Andrej je mislio da joj kažem da je on najveći kreten i da se ja ionako ne družim sa njim, jer je idiot, na šta ja, naravno, nisam pristala jer mi je on odličan drug i nisam imala nameru da to govorim o njemu zbog neke tamo Operske pevačice. Meni je palo na pamet ono što mi uvek i pada na pamet: mi smo iz školskih novina i testiramo ljude kako reaguju na neprestano zvonjenje bez razloga. Ali to je bilo suviše naivno i glupo, pa nisam nikome ni rekla.

Najzad, Bojan je smislio konačan plan: on se bio kladio sa Andrejem u sladoled da Andrej neće smeti da zvonu Operskoj pevačici, a Andrej nije mogao da izdrži pa je zvonio. Posle su se ponovo kladili i stalno je jedan dobijao a drugi gubio, pa su se i dalje kladili, pa i danas.

Mama nije htela ni da čuje za bilo kakvu priču. Baš je ponekad nerazumna.

Tvoja Nata

4.jun 1994.

Ćao!

Nisam ti pisala jer nisam imala vremena, zato što Nebojša i ja pišemo tekst za predstavu koju ćemo glumiti. Glumimo je pretposlednjeg dana školske godine, dvadeset trećeg juna, na dva časa srpskog. Zove se "Mnogo vike oko svačega" po Šekspirovom komadu "Mnogo vike ni oko čega". Ovo će biti prva predstava "Genijalaca" koju ćemo glumiti po scenariju.*

U predstavi se radi o petoro ljudi koji putuju vozom u Gornji Milanovac. Dvoje od njih su gospođa Milić i gospodin Milić, koji se prerušio u Francuza Žaka i pošao za svojom ženom da bi ustanovio da li ga voli.

* ne računajući "Kapetana Džona Piplfoksa" po tekstu Dušana Radovića

U vozu su još: seljanka Vida, njen muž Živko, pop i kondukter Pinduva koji prodaje lutriju.

Nebojšina mama nam je isfotokopirala na poslu tekst koji smo napisali, a i kad napišemo ostatak isfotokopiraće i njega.

Zovemo na predstavu sve nastavnike, osim madam Olje i tehničarke.

Srđan više nije u "Genijalcima" jer se on i Nebojša stalno svađaju i Nebojša ga ne trpi. Nebojša je bio rekao da odlazi ili on ili Srđan, pa je Nebojša ostao, a Srđan izašao.

Posle smo Bojan i ja hteli ponovo da ubacimo Srđana, ali je Nebojša rekao da će on izaći ako Srđan uđe. I još uvek Srđan hoće da uđe, i još uvek ne može zbog Nebojše.

Sad će da mi dođe N. da kucamo tekst.

Tvoja Nata

5.jun 1994.

Napolju pljušti kiša.

Juče je mama otišla u crkvu, a Nebojša došao da kucamo tekst.

Evo podele uloga:

ja - *gospođa Milić*

Nebojša - *gospodin Milić* to jest *Žak*

Bojan - *Pinduva, popova žena* (ona ispraća popa kad kreće na put)

Predrag - *Živko*

Buca - *Vida*

Andrej - *pop*

N. i ja samo dosta kucali, pa smo se umorili. Odlučili smo da isprobamo kostime.

Nebojša je uzeo iz prtljaga za predstave krem sako i braon kravatu. Našli smo mu i jedan moj crveni karirani kačket, idealan za Francuza.

Ja sam slučajno bila obukla ljubičastu košulju kojoj se krajevi vezuju u čvor, pa je ispala dobra za ulogu gospođe Milić. Iz kostima sam uzela ljubičastu suknju.

Rešili smo da se našminkamo. Nebojša je crtao sebi brkove olovkom za oči i nacrtao nekakvu mrlju ispod nosa. Rekla sam da je bolje da brkove nacrtat razmaknutije, a Nebojša je onda nacrtao dve mrlje pored usta. Iskidala sam se i pitala ga da li on uopšte zna gde brkovi rastu. N. je rekao da, ako se tako dobro razumem u brkove, što mu ih onda ja ne nacrtam. Pokušala sam da mu ih nacrtam, ali bilo mi je smešno pa mi se tresla ruka. Nebojša je tada napravio iznad usta uspravne špiceve i rekao da su to original Džingis-Kan brkovi.

Dojadilo mi je da ga gledam kao se unakazuje, pa sam mu rekla da je sad dobro. A i bilo je uglavnom bolje nego dotadašnji njegovi pokušaji crtanja brkova.

Zatim sam ja nakarminisala usta, narumenela jagodice i namazala trepavice. Nebojša je hteo da mi našminka oči. Nisam mu dala jer sam alergična na to. Nebojša je

hteo da me onda našminka ispod očiju, a ja sam rekla da nema šanse da to uradi, jer ću izgledati kao da imam ogromne podočnjake. On je rekao da se tako šminkala i naša bivša nastavnica istorije.

Naša bivša nastavnica istorije se stvarno tako šminkala, ali je ona i inače bila luda i strašna kretenka. Ta nastavnica stavljala je kilo šminke i ispod očiju tone zelene senke. Jednom rečju, izgledala je kao Indijanac.

Onda je Nebojša odlučio da mi iscerta obrve. Pristala sam na šminkanje obrva, ali pod uslovom da ih sama iscertam. Bio mi je prvi put da to radim, pa su mi na kraju obrve izgledale kao dve crne talasaste crte!

Skidala sam boju vatom i kremom, ali obrve su mi samo postale šatirane, crne od krejona i bele od kreme. Malo sam se usplahirila, jer sam izgledala grozno. Natrljala sam obrve sapunom i kad sam pogledala u ogledalo samo što se nisam šlogirala: obrve su mi bile plavičasto-sivo-bele boje i čupave kao dve gusenice.

Zadavila sam Nebojšu, jer je to bila njegova ideja. Stavila sam šampon na obrve, trljala i trljala, i jedva ih oprala.

Ćao!

Tvoja Nata

« Himna Genijalaca

Nata: -Ja imam fobiju od visinee!

Neša: -Ja imam fobiju od nizinee.

Boki: -Ja imam fobiju od mnogih pasa...

Buca: -Av, av, av!

SVI: -Samo Genijalci nemaju fobiju - ni od čega!

refren

Genijalci pravi ljudi

Genijalci pravi ljudi

Intelektualci

Genijalci, Genijalci!

Nata i Boki: -O, je.»

9.jul 1994.

Dragi Dnevniče,

Evo šta se dogodilo sa našom predstavom “Mnogo vike oko svačega”.

Drugi deo scenarija, od dvanaeste do osamnaeste strane, napisala sam sama jer Nebojša nije mogao da dođe.

Pošto se priredba nije sadržala samo od naše predstave red bi bio da kažem šta se desilo sa prvim delom – recitalom.

Voditelji su bili Mladena i Mario. Mladena je imala strašnu tremu pa se rasplakala čim je rekla prvu rečenicu. Mariju je to bilo smešno, pa se okrenuo leđima publici da se ismeje i u tom trenutku shvatio da je zaboravio tekst, pa je i on počeo da plače, tako da je taj deo priredbe prošao dosta bedno.

29.novembar '94

Kao što vidiš, nisam dugo pisala i neću da se pravdam jer nemam neki naročit izgovor. Da završim.

Učionica je bila puna publike, a ispred su bile još i tetkice i neki od profesora u prolazu koji su gledali predstavu kroz vrata. Predstava je super prošla i publika se cepala sve vreme, mada smo se bili zeznuli i preskočili jednu scenu, pa nije baš sve moglo da se razume. Ali šta se sad tu može.

Posle smo glumili “Mnogo vike oko svačega” još jednom u petom dva.

Toliko o toj predstavi.

Dvanaestog septembra 1994. smo imali premijeru, i jedino izvođenje, predstave Šekspir kompani “Mnogo vike oko svega”^{*} u pozorištu Boško Buha koje se prekrstilo u “Teatar kod konja”. Za divno čudo, bilo je super, nisam imala tremu i nisam zaboravila tekst, nisam upala u publiku, jer bila sam na rolšulama, i imala sam divnu ljubičastu haljinu iz doba renesanse.

N. i ja smo napisali nov scenario. Zove se “Bla, bla u dva stana”. Tekst spremamo sa dramskom sekcijom koju vodi nastavnica srpskog. U predstavi će glumiti svi “Genijalci”, Mario, Sofija, Vesna, Mira, i Monika i Višnja koje su iz petog dva.

Sa predstavom ćemo ići na dva takmičenja: na “Zvezdarijadu” u “Zvezdara teatru” i na takmičenje “Dečijeg saveza” koje će se održati u Opštini.

N. i ja smo bili u kvizu “Super klinci” na TV Politici. Pobili smo za jedanaest poena i sada idemo u sledeću emisiju. Bravo mi! Kviz se sastoji od sedam igara: zagonetna reč, da li znate, igra pamćenja, pogađanje pesama, tajanstveni predmet, potapanje brodova i asocijacije, a takmičiš se protiv drugog para. Za kviz se prijavljuješ pismom u kome ispričaš nešto o sebi i onda oni izaberu ko će da učestvuje. N. i ja smo im napisali pismo od tri kilometra i u njemu je N. opisivao mene, a ja njega.

Da više ne bih komplikovala, od danas ću opisivati svoj dan u deset rečenica.

^{*} Predstava “Šekspir kompani” se zvala “Mnogo vike oko svega”, a predstava “Genijalaca” “Mnogo vike oko svačega”. Naslovi oba komada su inspirisani naslovom Šekspirove komedije “Mnogo vike ni oko čega”.

30.novembar '94.

Ustala sam u pola dvanaest. Otišla sam kod Nebojše i Bojana i igrali smo se asocijacija i igre sa slaganjem reči. Vratila sam se kući oko pola tri, mada je njihova mama htela da me zadrži na ručku.

Slušala sam stare ploče i jela kokice. Pokušala sam da nešto snimim na kasetofon, ali sam ustanovila da se pokvario. Odlučila sam da za moj sledeći rođendan kupim novi film za fotoaparatus i pozajmim od nekog aparat sa blicem pošto moj aparat nema blic, pa da se malo slikamo u mom stanu.

Mama je izjavila kako ide za Novu godinu sedam dana u Francusku preko crkve a ja ću biti kod tate. Razmišljala sam kako ću onda ići na Vesnin, Sofijin i Mirin rođendan koji su u to vreme.

Posle sam probala neku odeću, a posle toga sam razmišljala o ljubavi, životu i o tome kako bi bilo divno da dobijem jedne cipele koje sam videla. Duboke su i svaka ima po dva šnira umesto po jedan, ali se u stvari ne šniraju, nego je između šnirova rajsferšlus!

1.decembar '94

Još trideset dana do Nove godine, još dvadeset do zimskog raspusta. Kako mi je čudno što ću se uskoro potpisivati sa Nata Genije '95!

Ipak sam zaključila da mi ne odgovara pisanje u deset rečenica, tako da i dalje pišem obično.

Poslala sam pismo jednoj Marini sa kojom sam se pre dopisivala pa sam prestala. Napisala sam joj da sam kao izgubila njenu adresu i tek je prošle nedelje našla iza ormana.

Danas sam iz škole otišla pravo na glumu i nisam vraćala kući. Rešila sam da se javim mami odande oko osam, kada ona dolazi sa posla.

Bila sam izašla sa Višnjom iz sale u kojoj probamo u hol i htela da okrenem brojeve na telefonu, ali nešto je zapinjalo. Prinela sam sveću telefonu, pošto je u holu bila crkla sijalica, i videla da je na brojčaniku katanac.

Višnja i ja smo počele da tražimo spremačicu Amaliju da nam otključa telefon, ali nje ni od korova. Onda smo pokušale da izađemo iz zgrade jer smo mislile da je možda otišla da čisti stepenice, pa smo ustanovile da su zaključana i vrata.

Tada je neko pokucao. Pitale smo ko je. To su bili Buca i Dijana Sivčević koji su bili otišli da kupe čokoladne bananice. Rekle smo im da ćemo pozvati Ravu.

Ali ispostavilo se da ni Rava nije baš najuspešnija u otvaranju zaključanih vrata bez ključa, jer ni ona ga nije imala. Zatim se Rava uspaničila, pa su se i svi ostali uspaničili. Poderali smo grla dozivajući tu Amaliju.

Onda nam je palo na pamet da pretražimo fijke jednog stola pored vrata. Našli smo ključeve, ali nažalost ne od vrata već od telefona, pa sam pozvala mamu.

Rava je rekla Bucku i Dijani Sivčević kroz vrata da odu u Jevremovu u glavnu zgradu i vide da li tamo imaju duplikat ključa. Otišli su, a mi smo počeli da pričamo o svojoj sudbini, o tome kako bismo mogli da živimo dvadeset dana ako svakog dana jedemo po jednoga, a četrdeset ako jednoga jedemo dva dana. Većina njih se vratila u salu, a u holu smo ostali Nebojša, Jana, Goran i ja.

Goran je najednom počeo da urliče kako je pronašao ključ. Mislili smo da ga je našao stvarno, ali onda smo videli da u ruci drži samo jednu iskrivljenu žicu i nismo bili oduševljeni. On je izjavio da će žicom časkom da obije bravu, što je to zvučalo glupo, jer takve stvari uspevaju samo u filmovima.

Goran je onda mučio onu jadnu žicu daveći je u ključaonici, ali se vrata nisu ni mrdnula. Jana je tada primetila da iznad vrata postoji prozor sa mutnim staklom, pa smo rešili da ga otvorimo i da tuda svi izađemo.

Stavili smo stolicu uz vrata i Goran se popeo na nju, pa na naslon i taman je hteo da otvori prozor, kad su vrata počela da se otključavaju i otvaraju i on je svom težinom tresnuo na pod.

Ušla je spremačica Amalija, koja je bila izašla da kupi viršle.

2.decembar 1994.

Haj!

Nisam ti rekla dve stvari:

1)Mira se zaljuuubila u Nebojšu.

2)Sofija se zaljuuubila u Bojana.

Ovo prvo svi znaju, a drugo samo neki.

Nebojša i ja smo izmislili da imamo simpatije. Njegova je kao neka sa imenom od sedam slova, a moja simpatija je kao neki Danko sa Keja koji ima plavkasto-smeđu kosu i smeđe (možda i zelene, postajem rasejana) oči. To smo svima rekli, samo je sad problem što Sofija hoće da je upoznam sa tim Dankom, koji naravno ne postoji.

Jedna lujka iz sedmog razreda se ošišala skroz na ćelavo a imala je kosu do usta. Dobro, barem joj sada ne upada kosa u lice, ne mora da je fenira, ni da je češlja, a može da pere kosu i za vreme školskog odmora. Ne može da dobije ni vaške. Ali, ipak, skroz na nulu...

U poslednje vreme sanjam snove koji imaju veze sa stvarnošću. To mi je baš čudno, jer sam pre obično sanjala sve i svašta, samo ne nešto povezano sa onim što se događalo.

Ispričaću ti na primer jedan događaj koji sam ionako planirala da ti opišem, a posle san u vezi sa njim.

Ako ti nisam rekla, Mira, Neša i ja smo išli na crtanje.

Jednom smo na glumi videli natpis u vezi sa školom crtanja. Otišli smo u glavnu zgradu u Jevremovu i raspitali se o tome. Sekretarica nam je rekla samo da u petak u jedanaest ujutru dođemo u prizemlje te zgrade i da će nam tamo sve reći. Mi smo tada i otišli i imali prvi čas crtanja, pa drugi, treći... Kada smo došli osmog časa, pitali su nas zašto nas nema na listi plaćanja. Mi smo se zabezknuli i pitali na kakvoj listi plaćanja.

-Pa na listi onih koji treba da plate časove crtanja.

-Da plate? Ali nama to nisu rekli!

-Ja ništa ne znam. Idite gore kod sekretarice.

Otišli smo i sekretarica nam je rekla da je nemoguće da nam nije niko ništa rekao. Ali, ona žali slučaj. Treba da platimo upisninu dvadeset dinara plus trideset dinara za mesec novembar. Mi smo tu počeli da se bunimo, raspravljamo i na sve moguće načine izvlačimo stvar, ali nam nije baš najbolje funkcionisalo. Vratili smo se nazad na crtanje, a usput se dogovorili da, pošto nismo ostavili telefone ni adrese, ako nas za to pitaju nešto izmislimo. Rekli smo nastavniku crtanja šta se desilo i on se malo zapetljao i rekao da mora nešto da pokaže učenicima u drugoj prostoriji. Izašao je, a mi smo zgrabili jakne i pobjegli.

Tri dana pre ovog događaja čitala sam "Mletačkog trgovca"* u kome jedan treba da naplati dug drugome tako što će mu uzeti pola kile mesa ali iz njegovog tela.

A sada, san.

Kao, ja sam napravila žurku i puna mi je kuća društva. Neko zvoni na vratima. Otvaram i ulazi jedna žena koja u ruci drži sataru.

-Dobar dan. Ja sam iz "Centra za kulturu Stari Grad". Došla sam da Vam naplatim dug.

-Dug?

-Da. Pola kile Vašeg mesa.

I onda je počela da me juri sa satarom. Jezivo, zar ne?

4. decembar 1994.

Rešila sam da puštam nokte. Počela sam od juče.

Sad treba da perem kosu.

Posle ću da vežbam francuski jer u utorak imamo pismeni.

* Viljem Šekspir

Veoma mi je dosadno.

Nata '94

21.januar '95.

Happy new year!

Novu godinu sam slavila kod tate. Nije bilo loše.

Od onih rođendana na koje nisam znala da li ću ići, išla sam na Sofijin i Mirin a nisam išla na Vesnin. Bilo je super, ako se izuzme to što sam se prejela. Prejela sam se pogotovo na Mirinom i posle sam povraćala u četiri sata noću.

Sedmog februara dolazi neki glumac da pogleda našu predstavu "Bla, bla u dva stana" i da odredi da li ćemo se takmičiti na "Zvezdarijadi" ili ne.

Neša i ja smo napisali novi scenario. Tačnije, rekla bih da sam ga samo ja napisala, jer smo zajedno smišljali a sama sam pisala. To je komedija "Smešna strana istorije"* i glumiće je na kraju godine «Genijalci» sa dramskom sekcijom.

Radi se o sledećem. Kraljica Margo kuva kralju Arturu samo gulaš za ručak, pa on poživčani i posvađa se sa njom. Onda kraljica Margo pokupi sve žene i ode sa dvora, a kralj Artur ostane sa muškarcima i njihovim sinom Robijem Hudobinom. Posle trinaest godina kraljica Margo hoće da Hudobin pređe da živi kod nje i onda svako na svojoj strani kuje zaveru u vezi sa tim.

Uloge su: Kraljica Margo, Kralj Artur, Robi Hudobin, Mali Đon, grof Lancelot, grofica Nesvestica, vitez Ajvar Pindurovski, dadilja Skoca, Merilin, Merlin Monro, Mica Pijavica i spiker.

Napisala sam pismo TV Politici o "Genijalcima" i predložila im da nas snime. Rekla sam im da, ako mi se ne jave do trećeg februara '95, pišem Studiju B.

Napravila sam dva leksikona ali ih još nisam pustila u opticaj. Malo su uvrnuti. Ima pitanja u stilu:

-Šta bi pre izabrao: da oslepiš ili da ogluviš?

-Da oboliš od side ili raka?

-Da te udave u vodi ili bace kroz prozor?

-A da te pojedu ili da umreš od gladi?

-Šta bi pre: da te pretvore u ajkulu, goluba, glistu ili miša?

-Kad bi morao, u koju bi od ovih boja ofarbao svoju sobu: plavu, zelenu, roze ili crnu?

Baj!

* Radnja nije povezana sa istoimenim filmom, niti sa istoimenim već postojećim komadom, ali je po filmu komadu dat naziv.

23.januar '95.
ponedeljak

Pismo koje sam poslala TV Politici izgleda je urodilo plodom. Mama mi je rekla da me je dok sam bila u školi zvala neka žena Sonja sa TV Politike. Rekla je da će opet pozvati sutra. Poželi nam sreću!

Na početku zimskog raspusta prestali smo sa glumom kod Rave. Evo zbog čega.

Do sad nas je sponzorisao "Soros", ali to je bio ugovor na samo dve godine koje su istekle sada, u decembru. Preostaje nam ili da nađemo novog sponzora, ili da počnemo da plaćamo glumu.

Moralo bi da nas bude najmanje dvanaestoro da bismo osnovali novu grupu a što bi nas bilo više, to bismo manje plaćali. Glumili bismo "Olivera Tvista" u pozorištu "Boško Buha". To bi bila normalna predstava, imali bismo premijeru i izvodili je više puta.

Ne bismo glumili sve uloge kao u prošloj predstavi, već bismo glumili samo decu a odrasli bi glumili odrasle. Ali izgleda da bismo onda skoro svi mi bili statisti, jer su dečije uloge samo Oliver Twist i još jedan dečak!

Olivera Tvista trebalo bi da igra neki mali plavi koji odgovara opisu iz knjige i Rava kaže da će da raspiše audiciju. Pored toga, taj mali mora da bude iz Sarajeva! Nikome nije baš jasno zašto, osim Ravi.

Naša grupa je odmah odlučila da tražimo sponzora. Jana i ja smo smislile da napravimo letke i da ih pošaljemo poštom raznim kompanijama. Htele smo prvo da idemo gradom i delimo ih ljudima ali smo se predomislile, jer nas niko neće ozbiljno shvatiti pošto će videti da smo deca.

Otkucala sam jedan letak i dala Buci da ga isfotokopira kod mame na poslu. Tekst je sledeći.

« Tražimo sponzora!

Već dve godine radimo u okviru projekta "Centra za kulturu Stari Grad", ali smo ostali bez sponzora. Pošto želimo da nastavimo sa daljim radom (glumili bismo predstavu "Oliver Twist" u pozorištu "Boško Buha") obraćamo Vam se ovim putem tražeći pomoć.

glumačka družina
Centra za kulturu
Stari Grad

vođa grupe i umetnički rukovodilac
gđa Ravijojla Tešić
tel: 011/--- --- «

Sofiji je Bojan počeo da se priviđa svugde. Tvrdi da ga vidi čak i kad pogleda u nebo, pa smo se zezali tako što smo Velikog medveda prekrstili u Bokijevo sazvežđe.

Tvoja Nata

24. januar '95.

Javila mi se danas ona žena Sonja sa TV Politike! Rekla mi je da TV Politika nema emisiju koja se bavi tom temom i gde bi mogli da nas prikažu, ali da probam da se javim na radio u neku emisiju "Dvesta iz mesta". To se zove sreća!

Evo ponovo opisa mojih prijatelja iz šestog jedan. Trudiću se da budem kratka i jasna. Opisivaću ih po redu sedenja na srpskom.

1) Mirjana Obradović - Mira

Zaljubljena je u Nešu, mada tvrdi da više nije. Jedna je od mojih naj drugarica.

Sva je usporena. Neki misle da je zaostala.

Nosi naočare, ima braon oči i smeđu kosu. Najmlađa je u našem odeljenju, jedina je iz generacije osamdeset treće.

2) Ognjen Bajić

Nastavnici ga zovu Baja po prezimenu. Lakše ga je preskočiti nego zaobići, to jest nizak je i debeo. Ima plavu kosu i plave oči. Nije nešto naročito inteligentan.

3) Željko Tačaj – Koska

Tačaj je dosta histeričan i često plače.

Živi je kostur na dve noge. Zato ga i zovu Koska.

Tačaj ima smeđu kovrdžavu kosu i zelene oči. Sluša metal i hoće zbog toga da pušta kosu. To bi mu stajalo grozno.

Nije mi neki drug, mada nije loš. Bivši je član "Genijalaca", izašao je pre oko dva meseca.

4) Dijana Mitrović

Niska je, sitna i pakosna. Pakosna je baš reč koja je definiše.

Ima plave oči i šućmurastu kosu do ramena.

Pravi se pred nastavnicima da muca i tako se izvlači.

5) Sanja Bugarski

Debela svinja. Uglavnom je svi mrze. Ima plavu kosu i šiške. Nemam pojma koje su joj boje oči i čisto me briga.

6) Julija Đinović

Definicija za nju – kurva. Ljubi se sa svakim i slično. Pre je dosta njih bilo zaljubljeno u nju, ali su kasnije shvatili kakva je. Dizelaš* je i propalitet.

* dizelaši – Osobe koja slušaju turbo-folk muziku. Zalizani su, gornji deo odeće upasuju u donji i nose debeo dugačak zlatan lanac oko vrata («kajlu»). Prisutni tokom devedesetih.

Ima braon kosu i braon oči. Ima astmu.

7) Zoran Šaljić

Manijak. Od ove godine je u našem odeljenju, a ponavlja već tri godine. Njegovi roditelji drže kiosk pored škole i zbog tog kioska je pun para.

8) Aleksandar Filovski

Glavni Šaljićev ortak. Takođe je užasan kreten i takođe je od ove godine u našem odeljenju, a ponavlja dve godine. Njegovi roditelji drže pekaru preko puta naše škole i zbog te pekare je, opet kao i Šaljić, pun para.

9)...

15. februar '95.

Evo novih događanja.

Gluma kod Rave će se plaćati trideset dinara mesečno. Ne bih mogla da idem pošto mi je skupo, ali pošto jedino ja neću moći, Rava će nekako smuvati da idem besplatno. Fjus, strava.

Više ne možemo da imamo probe u svečanoj sali, jer ju je direktor nekima iznajmio. Kakav je diša kreten! Sad moramo da probamo u sali za fizičko.

Evo kako napreduju ljubavni parovi u našem odeljenju.

Sofija i Boki – To je propalo. Ona ga još uvek voli, a njega mnogo briga za nju. Jad i beda.

Mira i Neša – Isti slučaj kao i kod Sofije i Bokija: on je ne voli, ona njega voli.

Šta ćeš.

Trenutno čitam "Dnevnik Ane Frank", pa upoređujem sebe i nju. Još nisam došla ni do kakvog zaključka.

Znaš li da su 1968. godine devojčice dobijale prvu menstruaciju sa oko četrnaest godina, dok sada dobijaju sa oko dvanaest godina? Ja sam sa jedanaest godina i osam meseci.

Madam Olja ima čir i ne dolazi u školu. Dabogda joj pukao!

Ne znam više šta da ti pričam.

Da! Evo kako smo pravili skrivenu kameru.

Neša, Sofija, Mario i ja uzeli smo svoju kameru. To je stara ruska kamera mog tate i na žalost ne radi, jer su joj izgorele neke cevčice koje više ne mogu da se kupe kod nas.

Otišli smo u ulicu 7. juli i evo šta smo radili.

Uđem na primer ja u neku prodavnicu, a N. i Mario stanu ispred i glume nasilnike. Sofija se sakrije pored izloga i, kao fol, snima. Onda ja kažem prodavcu da mi ovo dvoje ispred ne daju da izađem i prete mi.

Tada prodavac obično izađe napolje da ih rastera i počne da se dere na njih, a Sofija iskoči sa kamerom i vikne: -Skrivena kamera!

6.mart1995.
ponedeljak

Juče sam bila u Mc Donald's-u na Verinom rođendanu. Bili su još i Neša, Boki, Sofija, Mario, Buca, Vesna i Dijana Mitrović. Rođendan je trajao od šest do pola osam i nije bio baš neki.

Slikali smo se. Bila sam naručila Big mek, šejk od čokolade i srednju koka-kolu. Jedina sam naručila šejk, a ostali su sladoled. Pošto su neki, tačnije Neša, Boki, Mario, Sofija i Buca, hteli da probaju i šejk počeli su da piju moj, tako da sam ja na kraju popila samo jednu četvrtinu šejka (bedno).

Evo još nekih zanimljivosti sa rođendana.

Neša je, svaki put kad bi se kelner okrenuo, uzimao po jedan veštački cvet iz vaze iza sebe i davao ga Sofiji kao "cveće za snaju".

Bojan je pitao Bucu gde je WC, a ovaj ga je odveo u ženski i Boki je to primetio tek kada je tamo naleteo na neku ženu koju je isprepadao.

-Sofija, citiram: -Kakvi su ovo hamburgeri bez kečapa? Kao da sam vegeterijanac.

-Boki, citiram: -Ovo je prvi rođendan na kome sam bio u big meku.

ja: -U big meku?

Boki: -Ovaj, u milk šejku.

U povratku sa rođendana smo pola sata pokušavali da siđemo niz pokretne stepenice za penjanje, a posle smo Neša, Boki, Buca i ja otišli na neki koncert ispred knjižare "Plato". Neša i ja smo upali usred mase i repovali kao manijaci, a Neša je još povrh toga nosio kačket iz Mc Donald's-a. Boki i Buca su stajali pored i pravili se da nas ne poznaju.

Kad se koncert završio, Buca je otišao na autobus za Zemun Polje, a Neša, Boki i ja smo produžili dalje Knez Mihajlovom. Ustanovila sam da imam jedan dinar, pa smo kupili džambo kesu kokica. Raspravljali smo se ko će da je nosi, dok se nismo dogovorili da to bude Boki. Otišli smo na Kališ i tamo hranili kokicama nekog džukca.

Tada je bio već pao mrak, pa smo pošli kući.

Još da kažem da smo Veri Neša, Boki i ja kupili zajednički poklon. Neša i ja smo ga kupovali u petak po pljusku. N. je bio upao u baru do članaka, pa je posle došao kod mene da se osuši i rešavali smo testove iz časopisa. Kupili smo Veri dezodorans "Fa" i keramičku patent olovku sa naslikanim faraonima.

U četvrtak je došao glumac, neki Siniša J, da pogleda našu predstavu "Bla, bla u dva stana". Glumili smo u sekretarevoj kancelariji koja je jako mala, tako da je bilo bedno. Takođe, Neša je bio upao u sasvim pogrešnu scenu, a Boki je meni rekao "Nataša, gde ti je prsten?" umesto "Svetlana, gde ti je prsten?".

Ne verujem da ćemo proći na takmičenje, pošto taj glumac treba da pogleda ukupno trideset osam predstava i izabere za "Zvezdarijadu" pet. Uostalom, i scenario nam je malo glup. (To sam danas zaključila.) Takođe, u takmičenju ne učestvuju samo škole kao što smo mislili nego i amaterska pozorišta.

Zvala sam radio i tamo uopšte ne znaju koja je to emisija "Dvesta iz mesta"! Baš stvarno bezveze.

Tvoja Nata'95

7.mart'95.

Moja mama je stvarno kretenka. Ona je toliko histerična da to nije normalno. Evo zbog čega smo se sad posvađale.

1.Upravo smo se vratile od lekara. Tamo me je lekarka pitala da li puno iskašljavam. Mama je rekla "da", a ja zatim "malo" i ona je poludela zato što je to, po njenom mišljenju, jako nevaspitano. Šta ja mogu kad baš malo iskašljavam.

2.U povratku smo srele nekog čoveka i mama mu se javila a ja nisam, jer nisam imala pojma ko je to. Mama je posle rekla da je to bio naš komšija i strašno se naljutila na mene.

Ove nedelje ne idem u školu jer sam bolesna.

Sledi vest godine:

Buca mi je upravo javio da je nastavnica Branka telefonirala Neši i rekla da je onaj glumac pogledao petnaest predstava i treba još dvadeset tri, a da smo od tih petnaest mi na prvom mestu!

Glumac se oduševio, ali nije hteo da nam to odmah kaže i pohvalio je režiju i scenario, samo nam je dao minus za scenu. Pohvalio je i Višnju i Sofiju za glumu. Daj bože da prođemo. Bože, pomoz!

Rešila sam da imam petoro dece. Najbolje tri devojčice i dva dečaka. U stvari, može i obrnuto.

Jutros sam zaključila da moj život i nije tako dosadan.

Tvoja Nata'95

9.mart1995.
posle Hrista

Legla sam i slušam radio. Na Radio pingvinu puštaju pesme po želji. Šteta što nemam telefon u sobi da pozovem. Ovako ne mogu zbog mame, jer je oko jedan sat noću.

Juče sam slušala do četiri sata noću neku astrološkinju (valjda se tako zove ženski astrolog). Stvarno bi bilo kaos da se javim da mi kaže nešto više o meni i ko bi mi odgovarao. Ta astrološkinja, ili kako se već kaže, ispričala je kako je jedna firma zarađivala.

Prodavali su u malim bočicama neku tečnost. Tom tečnošću je, da bi donela sreću, trebalo za Novu godinu da se namaže deo tela, ali svaki horoskopski znak je trebalo da namaže drugi deo: vodolije laktove, blizanci kolena... I evo šta su proizvođači tečnosti uradili. Zna se da su škorpije jako sujeverne i da kupuju sva ta čuda. E, zato je škorpije trebalo da namažu celo telo, za šta je trebalo da kupe bar deset bočica.

Pojavio se i neki novi znak, zmijonoša. Pre nekog vremena su ga otkrili, mada se još raspravlja oko toga. Neki ga ne priznaju. I ja sam lično protiv toga, jer se onda sve poremećuje i ja postajem ovan. Dobro, i to je fin znak, ali ja ipak hoću da budem bik.

Mi se uskoro rastajemo. Samo još deset listova i zbogom. Ali ipak, o nečemu razmišljam... Saslušaj sledeće.

Mogao si biti obična sveska za beleške. Mogla sam od tebe napraviti spomenar ili svaštaru i pisati dnevnik i negde drugde. Ali opet bih zapisala isto. Znači, ponašala bih se kao da se obraćam istoj osobi kao i sada.

Evo šta sam napisala između ostalog tridesetog marta 1994:

“A šta su dnevници u stvari? Oni su ljudi, ličnosti spremne da slušaju.

Koga? Sebe.”

Obraćam se Dnevniku. Obraćam se sebi. Bilo gde da te svoje misli zapisujem uvek će me ista osoba slušati. Ja.

Zato se mi, dragi moj Dnevniče, nikad nećemo razdvojiti. Jer mi smo jedno. Ti si ja i ja sam ti.

Mogu zaključiti da bi neko, kad bi pročitao samo ovaj odlomak, zaključio da je ovo dnevnik neke sedamdesetogodišnje babe. Bolje da pišem nešto što više odgovara mom uzrastu.

Primeniću sada ću na sebi jedan psiho test.

Definisati sebe u pet reči:

otkačena, osećajna, piskaralo, prijateljica, devojčica

Dopuniti rečenicu:

1. *Najviše se bojim:* neizlečivih bolesti i rastanka.

2. *Želela bih:* da uvek imam dobre prijatelje.

3. *Volim:* kad sam sa dragim osobama.

4. *Brinem se*: da ću sve zaboraviti.
 5. *Ne volim*: mučne situacije.
 6. *Osećam se sigurno*: kad sam u društvu najdražih prijatelja.
 7. *Ne bih želela*: da se N. i B. odsele.
 8. *Ja sam*: jedna vesela, maštovita i otkaćena devojčica.

Tumačenje testa:

Pošto sam pod broj jedan rekla da se bojim neizlečivih bolesti, to direktno ukazuje da se bojim smrti.

Iz sedam se vidi da se bojim rastanka, kao što sam opet pod jedan i rekla.

Vidiš kako sam rođeni psiholog. Mogla bih da otvorim neku agenciju.

Kad sam već kod otvaranja agencija mogla bih da otvorim i neku vračarsku agenciju, jer često mi se dešava da iz prve pogodim neki predmet ili životinju koju Neša zamisli, dobijam na kocki broj koji hoću i sanjam proročnjačke snove (npr. da nećemo glumiti u svečanoj sali, da nećemo imati kontrolni iz fizike itd.).

Iskreno,
 tvoja Nata'95

10.mart'95.

Dragi Dnevniče,

Mislim da u onom psiho testu u rečenici broj četiri nisam bila dovoljno jasna.

“Bojim se da ću sve zaboraviti.”

Bojim se da ću zaboraviti neke prijatelje, neke lepe događaje i mesta. Zato i pišem ovaj dnevnik i non-stop po kući sakrivam koverta sa natpisima “Ovo otvori na svoj dvadeseti rođendan”, “Ovo otvori kad se zaposliš” i slično. Unutra sam nešto zapisala ili stavila potpise mojih prijatelja, razglednice, pisma...

Moje pamćenje inače dosta je zafrknuto. Često mi se dešava da zaboravim školsku torbu ili spakujem pogrešne knjige, jer pogrešim kada mislim koji je dan. A s druge strane, super se sećam nekih događaja od pre godinu dana kojih se drugi ne sećaju. Evo primera.

Idemo Neša i ja da kupimo Veri poklon i prolazimo pored jedne knjižare. Kažem:

-Je li se sećaš kada smo letos išli ovuda? Prvo smo ušli u “C market” da kupimo sladoled ali nismo imali para za dva čoka-moka, pa smo razmišljali da li da kupimo dva rumenka ili šlag u čaši pa da ga jedemo zajedno. Na kraju smo kupili dva rumenka i kad smo prolazili ovuda ti si rekao: “Dobro je što smo kupili rumenka. Da smo kupili čoko-moko do sad bi nam se već otopio.” Posle smo naišli na jedno jako slatko kuće.

Neša se ničeg od ovog nije sećao.

Neša i ja smo rešili da se upišemo na scenario i režiju. Ja ću na scenario, a on na režiju. Kakav će to biti tim!

Tvoja Nata'95

12.mart1995.

Sanjala sam kako dramska sekcija treba da se sastane u Dušanovoj u kostimima. Ja se zeznem i umesto kostima za Svetlanu, obučem kostim za tetku Poli. Onda nam nastavnica Branka kaže da svako pogleda u tekstu koju reč najviše puta izgovara, pa će nas ponaosob fotografisati izbliza dok izgovaramo tu reč.

Nebojša i ja smo dobili petice iz biologije zato što smo napisali pesmu o amebi. Zar to nije genijalno? Mogla bih tako da pišem pesme iz svih predmeta i da ne moram ništa da učim.

« Ameba

Kako je postala ameba?
 Amebu je Bog poslao s neba
 Ali njena nežna kožica
 Izobličila se u vidu lažnih nožica
 Onda je našla svog amepca
 I rodila mu jednog bebca
 A bebac je bio bičar
 Svojoj majci nije bio sličan
 Sledeća po redu bila je bebica
 Imala je puno trepavica
 Pa su je nazvali trepljarica
 Sada je ameba već baka
 I ima puno potomaka «

Tvoja Nata'95

13.mart 1995.

Danas sam bila na glumi kod Rave. Izgleda da ipak nećemo glumiti Olivera Tvista nego nešto na engleskom, ili neke glupe dečije pesme, kao: "Sedi na hoklu, rekoh Sofoklu, i pojedi jednu šnenoklu...". Rava je uporno to "šnenoklu" tako izgovarala da se uopšte nije rimovalo sa ostatkom pesme.

Popodne sam bila u biblioteci sa N-om da prepisujemo iz enciklopedija delove za referate iz biologije. Ja pišem o seobama ptica, a N. o noćnim pticama.

Posle je N. bio kod mene i gledali smo sve i svašta kroz mini mikroskop, a zatim smo u duetu svirali na sintisajzeru pesme iz muzičkog.

Počela sam da se dopisujem sa nekim Dragišom iz Bora i Sašom iz Zrenjanina.

Tvoja Nata'95

15.mart 1995.

Bila sam se ispalila i danas u školu ponela blok za likovno iako nismo imali likovno. Nastavnica domaćinstva je videla moju futrolu za blok i rekla mi da ću sledećeg časa, dok ostali budu šili pernice i gumice za kosu od jute, ja jutom presvlačiti futrolu.

Vesna je čitala na biologiji referat o čapljama i plovušama, što je Andrej prekrstio u "čaplje i plavuše". Nastavnica je mislila da je to rekao Bojan, pa je počela da Nebojši govori: "Je li ti se brat i kod kuće tako ponaša ili samo u školi?" i slično.

Moram sada da idem jer me sutra pita francuskinja, a tek sam sad čula od Tačaja da pita i Dossier 4 "Moi, je suis...".

Tvoja Nata'95

p.s. Neša i Boki sutra dobijaju maltezera i zvaće ga Žakuj!

16.mart 1995.

Nebojša i Bojan danas dobijaju psa. Ipak ga neće zvati Žakuj, nego Fripi. N. je prvo hteo da ga nazove Gonzo ali se predomislio, jer bi ga bilo blam da zove nekog tako na ulici.

Odgovarala sam iz francuskog i dobila pet. Najbolje je bilo kad sam prepričavala tekst a madam Olja je preturala po ormanu, tako da sam 'ladno čitala tekst iz udžbenika, a ona je verovala da to ja napamet prepričavam.

Stvarno ne znam šta da radim. Neki kažu da treba da se za sutra iz geosa nauči Češka i Slovačka, a neki da to samo Ognjen treba da nauči. Naučiću za svaki slučaj.

Tvoja Nata'95

18.mart '95.

Juče su mi za vreme odmora bili Buca i Neša i doneli Mirin leksikon. Evo nekih odlomaka iz njega.

pitanje: Šta misliš, šta je to ljubav?

odgovori:

Mira: Jedna lepa stvar opasna po srce.

Julija: Ljubav je nešto što budi neko čudno osećanje u tebi.

Sanja: Svako ima svoje mišljenje, i moje je – šta te briga.

Vesna: Nešto lepo, osećajno...

Dijana Mitrović: Ne kenjaj.

Boki: Zatvor.

ja: Devrek.

Neša: Što si dosadna! Da mi je znati od koga si čula ono što si napisala!

Trenutno mi se veoma plače i to bez razloga. To mi se dešava skoro svake večeri i već sam se privikla, samo je bezveze što nikako ne mogu da počnem da plačem. Čitala sam o sličnom slučaju u nekoj psihološkoj knjizi. Tamo piše da je to posledica trauma iz detinjstva i potisnutog besa. Samo, ja nemam ni jedno ni drugo. Ma, briga me!

Sada slušam pesmu od "Bijelog dugmeta" i stvarno ću zaplakati. Ja nisam normalna.

Sad sam se setila letovanja u Milni u drugom razredu i suze su na samoj ivici da mi poteku. Da nisam ja stvarno suviše sentimentalna?

19.mart 1995.

Javila nam se Ljilja Boljanović, voditeljka "Super klinaca". U sredu treba da budemo na snimanju u petnaest do sedam. U kvizu će biti pitanja u vezi sa tim šta je zajedničko za neke pojmove i koje se od nekih zemalja ne nalaze u Evropi. Ovo drugo Neša super zna.

Ljilja Boljanović je rekla da će biti i igra «Detektivska priča» i mi samo što se nismo šlogirali, jer to nema šanse da se provali a donosi deset poena.

Konačno sam provalila zašto je Ana Frank imala onako haos dnevnik. Ona je imala vremena da zapisuje sve, sa detaljima, pa je zato tako super ispalo. Kada bi imali vremena, svima bi bilo tako genijalno.

BELA SVESKA 1

Živi tako da bi tvojim poznanicima bilo dosadno u slučaju da umreš.

-Demosten

22.mart1995.
drugi dan proleća

Hello!

N. i ja smo bili danas na snimanju "Super klinaca" i pobedili neke Nemanju i Dejana za dvadeset jedan poen. Jes! Sada ćemo ići u osminu finala.

Kviz se neće prikazivati za dve nedelje kao što bi trebalo nego tek za tri, jer u ovu nedelju TV Politika neće imati struje.

N. i ja smo preko odmora bili otišli u kabinet za fizičko kod razrednog da ga pitamo da li možemo da idemo sa fizike i biosa zbog kviza. Zatekli smo ga kako poluleži na stolici, drži se za glavu i stavlja obloge na čelo. Rekao je da je to radi zato što ga bole noge. Ponekad mi baš nije jasan.

Tačaj mi je rekao da mu je nastavnica Branka rekla da napiše scenario za "Kosu". Počeo je i glupo mu je kao noć, pa zato mislim da to nećemo ni glumiti. I ko od nas još ume da igra po stolu i pravi piruete? Pa to je mjuzikl, a mi sa tim nemamo blage veze.

I još Tačaj kaže, on će nam snimiti muziku, a mi ćemo samo otvarati usta. Glupost! Ko će to da gleda! Još treba da oblačim neke dronjke i kao fol se fiksam. Nemam druga posla!

Priča se da će devojčice morati da nose na fizičkom triko ili bodi i da igraju balet. Ne daj bože.

Kad sam kod toga, rekli su da ćemo to igrati u svečanoj sali. Pitala sam kako to, zar ona nije iznajmljena, a nastavnica fizičkog je rekla da nije! Samo što nisam dobila nervni slom. Jer zašto smo onda glumili u onoj bednoj sekretarevoj kancelariji?

Ognjen je dao N.-u, B.-u i meni za domaćinstvo jedan džak od jute. On ih ima jer mu tata drži prodavnicu kafe. Trenutno je džak kod mene i mama treba da ga uštirka.

Više neću ići na glumu kod Rave, pošto je glupo. Nalazimo zamišljeno blago, krpimo zamišljene košulje, šutiramo zamišljene lopte...

Oko dva sata je, pa zato laku noć.

Nata'95

23.mart'95.

Htela sam da ti ispričam šta smo sve N. i ja juče radili da bismo pobedili u kvizu.

-Išli smo istom stranom ulice kao i prošlog puta.

-Sedeli smo na istom mestu u autobusu kao i prošlog puta.

-Kod jedne trafike smo stali da zakopčam jaknu, pošto sam to uradila i prošlog puta.

-Vrištali smo dok smo pretrčavali ulicu, kao i prošlog puta.

-Stajali smo sedam minuta napolju pre nego što smo ušli u TV Politiku, kao i prošlog puta.

Znači, isplatilo se!

N. i B. će u utorak slaviti rođendan pošto se neće ići u školu. Valjda je Dan državnosti Srbije ili tako nešto. Baš genijalno. Samo da posle ne odrađujemo.

Na likovnom smo crtali dve draperije, crnu hladnim, a sivu toplim bojama. Fino mi je ispalo, iako sam koristila samo crvenu, plavu i belu boju.

Noćas sam sanjala da N. i ja zajedno slavimo rođendan kod mog tate. Kao, nismo se još dogovorili kada ćemo slaviti, ali N. se ispali i svima kaže da slavimo danas. Kod mog tate smo i dolaze gosti. Uspaničimo se, ali šta ćemo. Sednemo sa gostima u predsoblje i tamo dovučemo televizor da ga gledamo.

Vidim da je Bojan u crnini i pitam ga zašto se tako obukao, a on kaže da je to zato što ima kijavicu.

Najednom se Margareti zapuši slamčica košticom iz limunade. Ona pita ko je zadužen za otpušavanje slamčica. Bojan joj otpuši slamčicu i tada mu se iz crne sva odeća promeni u roze.

Sada je jedan i dvadeset noću.

Oдох da spavam.

Tvoja Nata'95

24.mart'95.

Preko velikog odmora N. i ja smo išli do Sofije koja je bolesna. Odnela sam joj kasetu sa "Audicijom" da ima šta da gleda. Posle smo kod nje jeli puding, za koji je Sofija tvrdila da je slan zato što je posut čokoladom. Svašta.

Mira je zvala radio Pink da glasa za najbolju pesmu u nekoj emisiji i rekla: "Želela bih da pozdravim svog dečka Nebojšu." To su čule Julija i Sanja. N. je poludeo kad je saznao i sad je ljut na Miru (kao i obično).

Tvoja Nata'95

25.mart '95.

Juče mi je stiglo pismo iz Zrenjanina od Suzane. Poslala mi je i razglednicu sa jako slatkim buldogom i natpisom "Big kiss". Stavila sam je na sto.

Rešila sam da ti dam ime. Samo mi nemoj reći da kopiram onu Anu Frank. Ne mogu da izmišljam baš sve nove stvari.

Samo za razliku od nje, rešila sam da ti dam dva imena, žensko i muško. Ponekad ću pisati jednome, ponekad drugome, ponekad i jednome i drugome.

Predlozi:

muško ime: Miloš, Branko

žensko ime: Nena, Milica

Izbor je ovako mali zato što to ime ne sme da nosi niko koga poznajem, a da mi ipak bude blisko.

Sad kad ovo pogledam deluje mi glupo. Zato ti ipak neću dati dva imena, nego dva nadimka.

Znam! Tebe, to jest njega, ću zvati Tom, a tebe, to jest nju, Džeri. Dogovoreno?

Tvoja Nata'95

26.mart'95.

Haj!

Ipak sam rešila da ti ne pišem sa dva imena, nego ću ti se i dalje obraćati sa “Dnevniče”.

E pa, Dnevniče, slušaj šta piše u mojem “Srpskom jeziku i kulturi izražavanja”:

“Uputstvo za pisanje dnevnika

Počni i ti da pišeš dnevnik. U njega unosi samo najvažnije događaje i doživljaje. Dovoljno je ako u toku svakih sedam (ili deset) dana odabereš i prikažeš najznačajniji doživljaj, upravo onaj koji stvarno zaslužuje da se sačuva od zaborava. Tekstu daj pogodan naslov. (Naslove možeš pisati i ukrasnim slovima.) Svaku stranicu dnevnika piši uverljivo, iskreno i čitko.”

Komentar:

1)Dnevnik izgleda neprirodno ako se događaji pišu u formi sastava, a pogotovo ako još imaju i naslov.

2)Gotovo sve zaslužuje da se sačuva od zaborava.

3)Ne događa se meni samo jedan interesantan događaj u deset dana, a, uostalom, u dnevnik se ne pišu samo događaji, već i misli.

4)Nisam toliko tupava da i sama ne mogu da smislim kako se naslovi mogu pisati ukrasnim slovima.

5)Čitko sigurno neću pisati! Kao što vidiš.

Mama kaže da je ona ispisala puno dnevnika ali da ih je sve bacila, jer je ustanovila da su glupi. Kaže da ni sad ne bi posebno volela da ih ima. Ali eto, moja tetka Rada čuva sve svoje dnevnike. Videćemo šta će biti sa mojima.

Ne verujem da ću svoje dnevnike baciti. Zaključila sam kako je moj dnevnik iz trećeg razreda glup i naivan, pa ga opet čuvam. Možda mi je zbog te njegove naivnosti i simpatičan. Da napomenem da sam tada pisala pod naslovima.

N. je u kvizu dobio isti ovakav rokovnik. Samo, on tu neće pisati dnevnik, nego će praviti spomenar.

N. poznaje neke devojčice sa Keja koje su prošle godine bile u “Super klincima” i pobedile u finalu. Kažu da im je bilo namešteno, jer su poznavale nekog sa TV Politike. Ne daj bože da nama tako nekog uvale.

Tvoja Nata’95

27.mart 1995.

Sutra je Neši i Bokiju rođendan.

Sofija, Mario i ja smo se bili dogovorili u školi da im kupimo zajednički pokolon. Sofija je prvo htela da im kupi kasetu grupe “Familija”, zato da bi mogla kasnije da je

pozajmi od njih. Nagovorila sam je da im je ipak ne kupi, jer oni niti vole tu grupu niti imaju kasetofon. Dogovorili smo se da se posle škole u šest sastanemo ispred žute trafike.

Mario mi se javio posle škole i rekao da ipak ne može da ide jer je ustanovio da nema para. Mislila sam da Sofija i ja kupimo poklon a da se on u posveti potpiše kao da je poklon zajednički, ali Mario nije hteo. Valjda mu je bilo neprijatno.

U šest sam čekala i čekala Sofiju i na kraju je videla kako dolazi sva besna. Ispostavilo se da ona uopšte nije mislila na tu žutu trafiku nego na jednu drugu, s druge strane škole. Ja sam rekla da ja ovu zovem “žuta trafika” a onu drugu “cvečara” (jer je to ranije bila cvečara). Raspravljale smo se još oko pet minuta, a onda smo požurile da nešto nađemo jer je bilo već pola sedam.

Već u prvoj knjižari srele smo moju mamu koja nas je udavila sa nekim knjigama o psima od po dvanaest dinara. Jedva smo je otkačile.

Ubrzo smo naišle na pokon za B.-a, “Ostrvo doktora Moroa”. Moja omiljena knjiga! Odmah smo je kupile.

Ja sam htela da N.-u poklonimo “Hiljadu najboljih američkih viceva”, ali Sofija nije. Ona je htela da mu poklonimo knjigu sa više završetaka “Ko je ubio Harloa Trombija”. Na kraju smo mu kupile knjigu “Slučaj na stanici Skalba”.

Ostala su nam još tri dinara. Pošle smo da kupimo čestitke ali se ta radnja već zatvorila. Kupile smo onda kokice.

Kod moje kuće smo napisale posvetu i upakovale knjige.

28.mart 1995.

*rođendan N.-a, B.-a, moje mame i Margarete
oko ponoći*

Upravo sam se vratila sa N.-ovog i B.-ovog rođendana. Bilo je super.

Na rođendan sam išla sa Sofijom, Mariom i Bucom. Buca je bio napravio od prepolovljene ping-pong loptice nešto slično vampirskim očima i plašio prolaznike. Mario je na kraju ipak našao poklon N.-u i B.-u, dve patent olovke i blokčić.

U liftu smo Sofija i ja raspravljale koja će kome da da poklon. Sofija je htela Nebojši, ali mi smo je nagovorili da da Bojanu. Ipak je ona zaljubljena u njega.

Stigli smo prvi. Ispostavilo se da N. već ima “Slučaj na stanici Skalba”. Donela mu ga je Sanja u četvrtom razredu, ali na toj knjizi nema posvetu, pa će ovu sačuvati a onu uvaliti nekome za rođendan. N. je rekao da je ta knjiga toliko dosadna da nije ni uspeo da je pročita.

Sledeći su stigli Andrej i Predrag i Predrag je počeo nešto da priča kućetu. Kao: “Jesi li ti žaba? Nisi žaba, nisi žaba. Jesi li ti maca? Nisi maca, nisi maca. Jesi li ti koka? Nisi koka, nisi koka. Jesi li ti kuca? Jesi kuca, jesi kuca!” Nije ni primetio da su svi začutili i da bulje u njega, da vide da li je čitav.

Sledeća je stigla Dijana Sivčević, a posle nje Mira i Vera. Mira je Bojanu donela jednu sliku na račun koje smo se kasnije zezali ceo rođendan. Bilo je napisano “Vodi ljubav, ne rat” i nacrtani mačka i pas kako vode ljubav.

Posle je stigao Srđan i doneo im neki strip koji su već prošle godine dobili od Predraga.

Svi su bili tu, pa smo odlučili da igramo fote. Ja sam prvo igrala ali mi je dosadilo. Našla sam brdo časopisa o parapsihologiji i čitala ih.

Posle smo igrali pantomime, ali je bilo glupo, pa smo onda gledali snimak kviza sa mnom i N.-om. I to je bilo bezveze.

Rešili smo zatim da igramo "Ubice". To je igra u kojoj ubica ubija ostale tako što im namigne, a oni koji su živi treba da provale ko je ubica. Seli smo na pod. U početku je bilo fino, ali onda je pola njih počelo da se samo pravi da su ubice i namiguje bezveze. Zaključili smo da je ipak bolje da se igramo "Starog čike".

Sa "Starim čikom" je bilo još gore. Otkrilo se da na papiriću koji ima plavu tačku stoji natpis "žandar", pa su svi skakali jedni preko drugih da dođu do njega. Ja sam bila uglavnom ili sudija ili svedok.

Stigle su i torte. Rođendanska pesma je bila živi očaj, jer smo na mestu gde se inače peva samo jedno ime morali da pevamo dva, a i većina nas su bili totalni antisluhisti.

Onda smo rešili da prizivamo duhove. Nismo znali na koji ćemo od trista šezdeset načina, pa smo se opredelili za onaj kada jedan legne a po dvoje mu stanu sa obe strane. Onda oni šapuću formulu i dižu ga kažiprstima, a to ga u stvari diže duh.

Nebojša je legao i oko njega su se poređali Bojan, Andrej, Buca i Mario. Mene su zadužili da pevam crkvene pesme. Pevala sam kako sam znala i umela, ali sam ubrzo odustala jer mi nije išlo bajno.

N-a su digli, ali ne bi se baš reklo uz pomoć duha nego sami, jer nismo znali čak ni formulu. Onda su dizali i sve ostale, uključujući i mene. Zaključili smo da je nepraktično da četvoro diže jednog, pa se broj povećao na šest.

Kakav je to osećaj! Ležiš, pa najednom poletiš ka plafonu, a sam ne pomeraš telo. Ja zamalo da se razbijem glavom o plafon, pošto sam bila jedna od najlakših.

Oko deset su otišli Sofija, Mira, Vera i Mario. Dijana Sivčević je još malo sedela sa nama pa je i ona otišla, što joj nije bio problem jer živi vrata pored N.-ovih i B.-ovih.

Ostali smo još Andrej, Buca, Predrag, Srđan, ja i N. i B, naravno. Pojeli smo tri čokolade i onda počeli da zezamo ljude telefonom. Buca mi je okrenuo nasumice broj i javio se neki čovek. Razgovor je dalje tekao ovako.

čovek: -Halo?

ja: -Ćao, šta radiš?

čovek: -Ništa.

ja: -Kako si?

čovek: -Ko je to?

ja: -Pa, ja.

čovek: -Ko "ja"?

ja: -Pa ja sam, nemoj da me zezaš!

čovek: -Ma, ko je to?

ja: -Čekaj, jesi li to ti?

čovek: -A ko sam ja?

ja: -Pa ti! Jesi li nabavio košulje?

čovek: -Molim?

ja: -Jesi li uzeo žute ili narandžaste?

čovek: -A?

ja: -Tamno ili svetlo žute?

čovek: -Ali...

ja: -Ništa se ne brini. Moja tetka će sve da ih otkupi.

čovek: -Ko...

(Andrej mi traži slušalicu.)

ja: -Evo ti moj menadžer.

Andrej: -Halo, ovde Natin menadžer.

čovek: -Kakva Nata?

Andrej je tada zaklopio slušalicu.

Posle je Buca zvao.

žena: -Halo?

Buca: -Halo, centrala, dajte mi Viteza Koju.

Buca je počeo da se kida od smeha, pa je N. uzeo slušalicu.

Neša: -Razneo mi je kuću strašni džin Perica!

Žena mu je onda prekinula vezu.

Zatim je Buca Andreju okrenuo broj.

žena: -Halo?

Andrej: -Dobar dan, mogu li dobiti vašu ćerku?

žena: -A kako se zove moja ćerka?

Andrej: -Pa... Ljubica...

žena: -A ko je traži?

Andrej: -Njen drug iz škole.

žena: -Ali ona ne ide u školu.

Andrej: -Pa, ovaj... Zar to nije ona Ljubica što ide u prvi gimnazije?

žena: -Nije.

Andrej: -Izvinite, pogrešio sam broj.

I Andrej je spustio slušalicu. Inače, nije znao da se ta zove Ljubica, nego je lupio i pogodio!

Tada je N.-ova i B.-ova mama provalila šta radimo pa nismo više mogli da zovemo. Baš glupo, jer imali smo super plan.

Okrećemo dok nam se ne javi ženska osoba i onda ja kažem da se zovem Stanojka Perić, da sam trudna sa njenim mužem i da ne mogu da abortiram jer sam već u šestom mesecu, a nisam mogla da se ranije javim jer su me tek sad pustili iz zatvora. Trebalo je još i da pitam da li se slaže da dete nazovem Milojko.

Bilo je već oko pola dvanaest, pa smo Andrej, Buca, Predrag, Srđan i ja krenuli kući.

Predrag je skrenuo, a mi produžili dalje. Andrej je onda počeo da priča Srđanu o duhovima i vampirima i Srđan se sav isprepadao, mada se trudio da to ne pokaže. Ali kasnije, kada je skrenuo i kada smo pogledali za njim, videli smo kako trči usplahiren, glavom bez obzira.

30.mart 1995.

Bojan je u utorak posle škole ostao da igra košarku. N. i ja smo mu rekli da kad završi dođe po nas u biblioteku.

Čekali smo ga u biblioteci od jedan do tri i na kraju smo zaključili da je verovatno zaboravio na nas. Otišli smo do škole i tamo su nam rekli da je otišao još pre jednog sata.

U sredu sam se na biologiji upisivala u Vesnin "Leksikon za zaljubljene". Pošto su sva pitanja u vezi sa onim u koga si zaljubljen, a ja nisam zaljubljena, upisivala sam se kao da sam zaljubljena u Josipa Broza Tita*.

Evo nekih pitanja i mojih odgovora.

-U koga si zaljubljen(a)?

U Josipa Broza-Tita.

-Da li ga(je) često vidiš?

Da, u Kući cveća.

-Da li ide u tvoje odeljenje?

Ne, ali ranije smo držali njegovu sliku iznad table.

-Da li je neko ljubomoran na tebe?

Da, Jovanka Broz-Jovka.

-Da li je često u tvojoj blizini?

Njegov duh lebdi oko mene.

-Šta bi uradila kada bi on pošao sa drugom?

Prešla bih u četnike.

-Da li često razgovarate?

Da, pri svakom prizivanju duhova.

Zar nije blesavo?

Nastavnica Branka je rekla N.-u i meni da prekucamo "Smešnu stranu istorije" koju nam je vratila sa čitanja. Odmah ćemo da počnemo da je uvežbavamo, jer je diša pregovarao sa onima koji su iznajmili svečanu salu i moći ćemo da probamo prepodne.

Na radiju sada pričaju o snovima.

Evo i jednog mog sna koji mi se ponavlja još otkad sam bila mala. San se zove "Pače sa rupom".

Jedno pače ima rupu u glavi na mestu slepoočnice. Dolazi u svemirskom brodu i sleće pored velikog ringišpila. Tu je puno dece. Niko neće da bude sa njim, jer ima rupu u glavi.

Jedna devojčica pride pačetu i pita ga da li je tužno. Pače kaže da jeste. Devojčica ga pita zašto onda ne plače. Ono ćuti. Devojčica ga to pita još jednom i još jednom, a ono i dalje ćuti. I devojčica mu kaže: "Plači." I pače počne da plače, a devojčica se smeje.

I najjednom sam ja to pače, plačem i budim se plačući.

Neću više da pišem o snovima, jer to me ispunjava strahom. Već je srce počelo brže da mi lupa, preznojavam se i sva sam se zadihala.

Sad mi je zbog toga palo sledeće na pamet: možda ja ležem ovako kasno tako uporno, jer se bojim da zaspim. Da sanjam.

* predsednik Jugoslavije 1953-80.

Ala je ovo stravično! U stvari, verovatno mi je samo sad stravično, a sutra kad pročitam biće mi smešno. Mnoge stvari noću izgledaju drugačije. Opšte je poznato tako da su ljudi uveče otvoreniji i sigurniji u sebe i da imaju više poverenja u druge nego preko dana.

Moram da spavam.

Tvoja Nata'95

31.mart 1995.

Zamisli, samo je danas 31.mart 1995! Samo je sada osamnaest i šesnaest trideset prvog marta 1995! Samo ovog trenutka i nikad više. Evo već je osamnaest i sedamnaest i onaj jedan minut je zauvek prošao.

Vesna me moli već tri dana da pitam N.-a da li je voli. Nisam imala prilike da ga pitam, ali je zato to uradila Sofija.

Danas me je Sofija pozvala telefonom i rekla mi da je pitala N.-a da li voli Vesnu. N. je rekao da je ne voli, ali je Sofiji bilo žao da to kaže Vesni pa joj je rekla da je rekao da je voli. I sad Sofija nije spavala celu noć, nego je lupala glavu šta će da radi kada neko od njih dvoje sazna šta je ispričala. N. će da poludi, Vesna će biti tužna, a u svakom slučaju, Sofija će izvući deblji kraj.

Rešile smo da sve u ponedeljak ispričamo N.-u, ali da pre toga da časnu genijalnu da nikome neće reći šta se dogodilo i da se neće ljutiti na Sofiju. I takođe, treba da ga nagovorimo da se bar pravi da voli Vesnu i da joj napiše pismo u kome će reći da je voli ali da ne može da pođe sa njom, jer je već pošao sa nekom Majom sa Keja pa mu je žao da joj da korpu.

Celog dana sam uvijala onu futrolu za blok u jutu. Potrošila sam dve tube lepka i nisam je još uvila. Ali zato sam napravila jednu super narukvicu od jute i belog konca.

Na kraju sam ustanovila da sam alergična na jutu, i tako sam otkrila razlog zbog koga me celog dana svrbi nos iznutra.

Tvoja Nata'95

2.april 1995.

Danas sam htela da poludim zbog one alergije na jutu. Bilo mi je još gore nego juče. Neću više da pričam o tome, jer mi se stvarno smučilo.

Pošto mi se ništa ne dešava, opisaću ti kako su ranije izgledale probe “Genijalaca”. Samo da napomenem da ranije nismo imali pisani tekst, već bismo smislili radnju i onda improvizovali.

Evo probe “Buđavice i pet grbavaca”, od pre godinu dana.

Okupili smo se da probamo kod Tačaja koji živi u “Institutu za strane jezike”, tako da smo imali na raspolaganju čitavu jednu učionicu. I počinjemo sa probom.

Neša: - Prvo da vam ispričam o čemu se radi i da podelimo uloge. Natu, to jest Buđavicu, ja, to jest njena maćeha, oteram od kuće jer je ružnija od mene i...

Andrej: (naginjući se kroz prozor) -Vidi kako onaj tamo ima strava kačket!

(Svi osim Neše se bacaju na prozor i to preko Tačaja.)

Tačaj: -Jeste li normalni! Mičite mi se s leđa! Hoćete da poginem!

Bojan: -Pa šta, nije ovo toliko visoko. (Na trećem smo spratu.)

Neša: -Hoćete li vi da probamo ili ne?

Srđan: -Dobro, oladi.

(Silazimo sa prozora.)

Neša: -I tako Buđavica šta će, kud će, krene kroz šumu...

Buca: -Odakle nam šuma u sred učionice?

Neša: -To će biti zamišljena šuma.

Buca: -Glupost.

Neša: -I ide ona kroz šumu, kad najednom...

(Počela sam da se potpisujem po tabli.)

Neša: -Nataša, pobogu prestani!

Srđan: -Nebojša, dosta si pričao, sada imamo pauzu.

(Svi, osim Neše naravno, počnu takođe da se potpisuju po tabli. Srđan napiše “Metalika”. Bojan to obriše i napiše RAP. Onda Srđan obriše to i ponovo napiše “Metalika”, a Bojan RAP, dok se na kraju ne posvađaju i stanu da viču jedan na drugoga. Uleće Tačaj koji je trknuo do WC-a.)

Tačaj: -Jeste li normalni! Ne derite se toliko, izbaciće nas ovi što imaju časove!

(Čuju se koraci. Oslušujemo.)

Predrag: -Jao, mora da su došli da nas izbace!

Tačaj: -Brzo, sakrijmo se!

(Sakrivamo se svi i to u ženski WC. Čujemo kako neko ulazi, stoji za trenutak i odlazi. Izlazimo iz WC-a.)

Predrag: -Fjus.

Tačaj: -Vidite šta ste uradili! Sad ćemo morati da govorimo tiho.

(U opštoj tišini Neša uspeva da dovrši priču i podeli uloge.)

Srđan: -Ja neću da glumim vrača ni u ludilu. Treba da se šminkam kao neki peder.

Andrej: (koji glumi grbavca) -Glumi onda grbavca, to ti je mnogo bolje.

Srđan: -Ne hvala.

Neša: -Šta, Srđane, da nećeš možda da glumiš Buđavicu?!

(Posle kraće rasprave Srđan odlučuje da glumi jednog od grbavaca, a ulogu vrača preuzima Tačaj.)

Neša: -Da počnemo onda sa probom.

Predrag: -Čekaj da isprobamo kostime!

(Tada nastaje ludilo. Meni prave neku vampirsku frizuru, Bojan namešta grbu, a Andrej se šminka to jest razbrljava šminku po licu da bi izgledao što ružniji.)

Andrej: -Šta da radim? Kako god se našminkam ne ispadam ružan.

Bojan: -Ne brini, ti si ružan i bez šminke.

(Još trideset tri minuta se prerušavamo i konačno počinjemo. Ali, da li počinjemo?)

Tačaj: -Kako ono reče da se ja zovem?

Neša: -Pihtije.

Tačaj: -Kakvo je to ime?

ja: -Pihtijasto.

Tačaj: -E pa, ja neću tako da se zovem. Seljački je.

Neša: -A kako hoćeš da se zoveš?

Tačaj: -Hoću da se zovem... Crni... Crni...

Predrag: -Šta hoćeš, Tačaje. Ja se u predstavi zovem Moron, pa se ne žalim.

Tačaj: -Tebi se to ime i ne razlikuje od psihološkog stanja.

(Posle dužeg većanja odlučeno je da se Tačaj ipak zove Pihtije.)

Bojan: - Požurite, meni za šesnaest minuta počinje trening.

(Probamo na brzinu. Možeš misliti na šta ta proba liči, a na šta tek sutrašnja predstava. Bolje ne pitaj.)

Tvoja Nata'95

3.april '95.

Danas smo na odmoru Sofija i ja rekle ono N.-u i on je poludeo. Sada Sofija treba da kaže Vesni da je on ne voli ili N. neće više da priča sa njom.

A sad, proba "Toma Sojera" treći deo. Bili smo četvrti razred.

Probamo kod Marija u njegovoj uzanoj sobici oblika hodnika i nije nam baš prijatno, s obzirom na to da nas ima devetoro:

ja, koja glumim tetku Poli

Neša, koji glumi Toma

Mario, koji glumi Draganu Mirković

Sofija, koja glumi Sida

Bojan, koji glumi pajkana

Uroš, koji glumi Lučijana Pavarotija*

Tačaj, koji ništa ne glumi, već je došao da čita stripove

Sanja, koja je došla da nam bude šminker iako je nismo ni zvali, ali je pretila da će vaditi Mariju poštu iz sandučeta ako je ne pustimo i

* slavni italijanski operski pevač

Dijana Mitrović, koja je došla sa Sanjom.

Počinjemo. Prva scena. Sofija i Neša, to jest Sid i Tom, spavaju na krevetima napravljenim od stolica.

Sofija: -A zašto Nebojša ima na obe stolice naslon, a ja ga imam samo na jednoj?

Mario: -Zato što imam samo te stolice.

Sofija: -Stvarno nije fora. Meni noge ispadaju.

Neša: -Nećeš celog dana tu sedeti!

Sofija: -Nećeš ni ti, daj mi onda tvoju stolicu.

Neša: -Ja imam glaviju ulogu od tebe pa treba da imam i bolje uslove.

Sofija: -Ti imaš glaviju ulogu? Tom Sojer u ovom delu uopšte nema neku ulogu u odnosu na Sida!

Rasprava o tome ko ima "glaviju" ulogu. Zaključujemo da je ipak ima Neša, pa se Sofija naljuti. Posle odlučivanja Sofije, uspevamo da probamo prvu scenu i nastavljamo dalje.

Druga scena. Škola. Sid već sedi u klupi, a Tom uleće zadihan.

Tom: -Izvinite što kasnim na čas.

Nastavnica: -...

Nemamo nastavnicu. Sanja se dobrovoljno javlja za tu ulogu. Ali sad se Dijana Mitrović naljuti, jer nije fer da Sanja ima ulogu a ona ne. Složimo se da je najbolje da Dijana glumi učenika. Dijana pristaje oduševljena, mada joj je oduševljenje podosta splasnulo kada je čula da će imati da govori ukupno nula rečenica.

Probamo scenu od početka.

Škola. Tom uleće sav zadihan.

Tom: -Izvinite što kasnim na čas.

Nastavnica: -... (Sanja ćuti kao zalivena.)

ja: -Reci nešto!

Sanja: -Šta da kažem kad ne znam tekst?

Ovo joj je bilo veoma glupo, jer nismo ni imali nikakav tekst.

Sanja prepisuje svoj tekst iz knjige “Tom Sojer”, jer “želi da bude originalna”. Originalan je, po njenom mišljenju, onaj koji radi prema originalu.

I treći put druga scena.

Tom: -Izvinite što kasnim na čas.

Nastavnica: (gledajući u papirić sa tekstem) -Doj... dođi-der ovamo. A sad mi reči...

Sofija: -Reci!

Nastavnica: -A sad mi reci.. reci... mi-li moj, zašto si opet za... zadoc-nio, kao i obično?

Tom: -Stao mi je sat.

Nastavnica: (i dalje čita sa papirića) -Ti si... ovaj... šta si ovaj, kažeš, uči-nio? Za... zadržao si se u razgo-voru sa Halkeberi Finom?!

Tom: -Hej, ja to uopšte nisam rekao! Rekao sam da mi je stao sat!

Sonja: -Meni na papiriću tako piše.

Neša: -Valjda možeš da kažeš i nešto što ti ne piše na papiriću!

ja: -I nije Halkeberi Fin, nego Haklberi Fin.

Ulazi Mariova mama. Moraćemo da nastavimo probu u dvorištu jer ovde mora da uči Mariovi brat.

Selimo se u dvorište i ja pri tome samo što ne slomim vrat, jer sam skoro zatrpala kostimima.

Počinjemo od početka zbog “promene ambijenta”.

Prva scena. Tom i Sid spavaju, samo ne više na stolicama već na prevrnutom čamcu. Tetka Poli spava na drugom, na udaljenosti od oko trideset santimetara.

Začudo, proba ide dobro, sve do trenutka kada tetka Poli treba da odalami Toma, a da bi to uradila mora da mu se približi. Tetka Poli uzima zalet, skače sa jednog čamca na drugi, pravi elegantnu piruetu i... pada u blato. Izostavila je činjenicu da su čamci glatki, a ona u štiklama.

Tetka Poli odlazi gore da se očisti, a za to vreme... U stvari, nemam pojma šta je bilo za to vreme, pošto sam ja tetka Poli.

Pošto sam se oprala vraćam se nazad i imam priliku da vidim kako se Bojan kezi od uva do uva dok govori Tomu i Sidu kako im je umrla nastavnica. Mora se priznati da mu se faca i tekst baš ne uklapaju.

Posle te scene ide jedna u kojoj se ja takođe ne pojavljujem, pa idem gore da pijem vode. Vraćam se i zatičem još sedam Mariovih drugova koji su prolazili, pa svratili.

Probamo dalje. Uroš, to jest Lučijano Pavaroti, peva na sav glas svoju čuvenu ariju "O, sole mio". Najednom na prozor iznad nas izlazi neka ženturača i staloženo počne da vrišti kako neće da trpi naša urlikanja. (Neka poslušaj prvo sebe!) Uspevamo da je ubedimo da ćemo biti tihi, ona prestaje da vrišti i zatvara prozor, ali tad se začuje jedan drugi, još jači vrisak.

Tačaj, koji je sve ovo vreme sedeo na nekom panju i čitao stripove, ustanovio je da nema kraj "Alana Forda".

Posle ovog su nas izbacili iz dvorišta. Previše smo bučni.

Otkud li im ta ideja?

Tvoja Nata'95

8.april 1995.

šesti vek, subota

Nastavnica Branka nam je rekla da sledeće nedelje u četvrtak idemo da glumimo na takmičenju "Dečijeg saveza" u Opštini. Tog dana nećemo ići u školu. Nastavnica će naći nekoga da nas vodi, pošto ona te nedelje mora da se sprema za neki ispit.

U petak pre škole sam se ubila od učenja, tako da nisam stigla da jedem. Pre časova sam svratila da kupim hamburger. Čekanje mi se prilično odužilo, ali su, srećom, naišli N. i Andrej, pa sam imala s kime da pričam. Hamburger se pekao i pekao, i N. je počeo da se nervira kako ćemo zakasnuti na kontrolni iz muzičkog. Na kraju sam uzela poluživ hamburger i otrčali smo na čas.

Zakasnili smo malo, ali, na sreću, nismo imali kontrolni. Nisam znala šta da radim sa hamburgerom jer nisam mogla da jedem u sred časa. Iscepila sam tri lista iz sveske, umotala ga i gurnula u torbu.

Kontrolni nismo imali zbog jedne slike sa saksofonima. Trebalo je da je okačimo, ali to nije bilo baš lako, s obzirom na to da se ekser nalazio pri vrhu učionice. A učionica za muzičko je veoma visoka.

Prvo je Bojan pokušao da se popne na stolicu i tako je okači i to bi mu uspelo da je bio barem još jedan metar viši. A pošto nije bio, on, Nikola i Tačaj su dovukli s drugog kraja učionice orman, da se Tačaj popne na njega.

Penjanje Tačaju nije išlo baš najbolje jer je orman bio dosta visok, pa mu je zato Nikola postavio lopovski, a Bojan je držao orman da ne padne.

Tačaj se popeo na jedvite jade i stao da kači sliku. Kačio ju je oko petnaest minuta, zbog njegovog antismisla za simetriju: slika mu je stalno bila previše nagnuta na jednu stranu. Mi smo vikali "levo!", "desno!" i, na kraju počeli da pevamo: "Malo levo, pa desno, hopa-cupa!"* Počeli smo i da mu vičemo "levo" kada je trebalo "desno" i

* stihovi novokomponovane folk pesme

obrnuto, tako da je Tačaj načisto poludeo. Ostavio je sliku da visi nakrivo i rekao da on nema više nameru da je namešta, a ako nam se ne sviđa - nek je sami kačimo. Nastavnica je rekla da je i tako dobro i dala Tačaju ekser i jednu ogromnu heftalicu, umesto čekića, da zakuca donji deo slike.

Ja sam sve ovo vreme umirala od gladi. Bilo je oko pola dva, a ja od jedanaest uveče prethodnog dana nisam ništa jela. N. mi je rekao da pojedem onaj moj hamburger, ionako me sad niko u ovom haosu neće primetiti. Uzela sam hamburger, odvila ga i taman da zagrizem, kad...

-Je li, devojčice, šta to radiš?! - zakreštala je nastavnica. -Je li ovo škola ili ludnica?

Pogledala sam Tačaja koji je sedeo na ormanu i udarao heftalicom o zid. Pogledala sam Marija koji se dobacivao gumicom sa Sofijom. Pogledala sam Nebojšu, koji je izvadio iz mog hamburgera malo urnebes-salate i drao se kako je to njegov mozak. Promrmljala sam:

-Škola...

I brzo sam vratila hamburger nazad u torbu.

Tačaj je zaključio da mu nije baš efikasno da zakucava ekser heftalicom, pa je zato Predrag trknuo do kabineta za OTO i doneo čekić.

Tačaj je konačno zakucao sliku, ali sad je nastao novi problem: nije znao kako da side.

Svi osim njega su se složili da je najbolje da skoči. On nije hteo, jer je bio uveren da će slomiti vrat i ostati doživotni invalid.

Bojan, koji je sve ovo vreme držao orman da ne padne i zbog toga bio veoma nervozan, rekao je da je najbolje da ga povučemo za nogu pa će pasti bez protivljenja. Ognjen se složio i povukao Tačaja za nogu, našta je ovaj počeo da vrišti kako hoćemo da ga ubijemo i zove u pomoć iz petnih žila. Nastavnica je jedva odvojila Ognjena od Tačajeve noge i Bojan je pošizeo, jer nije baš lako držati trideset minuta orman da ne padne, a kako je Tačaj krenuo sa silaženjem, držaće ga do sutra ujutru.

I Tačaj je najzad sišao. Skočio je, a Nikola ga je hvatao. Hvatao ga je, a bolje da ne pričam kako ga je uhvatio...

Na odmoru sam konačno pojela svoj hamburger.

Poslednjeg časa smo imali fizičko. Pre oko dve nedelje došla nam je nova nastavnica fizičkog. Neka lujka. Moramo da radimo u šortsu ili trikou. Ja sam se ispalila i ponela, po običaju, helanke.

Pošto Rebeka svakog petka ide na glumu rešila je da me izvuče sa fize, kao idem i ja sa njom. Razredni nas je pustio. Pošli su još i Sofija i Neša, Sofija zato što i ona ima helanke a Neša onako bezveze.

Otišli smo u Jevrejsku opštinu gde Rebeka ima glumu. Rebeka je pozvonila na interfon, ali niko se nije javljao. Pozvonila je na drugo dugme i pustila nas je neka žena.

Popeli smo se gore. Niko još nije bio stigao.

U holu je bio jedan ekran na kome se video svako ko ulazi u zgradu. N. i ja smo onda pošli opet dole u hodnik, da nas Sofija i Rebeka gledaju malo na tom ekranu. Da

bismo se vratili, trebalo je samo da pozvonimo na dugme “Opština” pa da nas Rebeka pusti nazad.

U hodniku smo stali da poziramo. Mahali smo, skakali i grlili se sve dok nam nije dosadilo, pa smo pozvonili Rebeki. I taman Rebeka da nam otvori, kad se preko interfona uključi i ona žena koja nas je bila pustila u Jevrejsku opštinu. Izdrala se kako nas je sad pustila i nikad više neće. Da joj se mi tu kreveljimo! Verovatno i ona ima isti onakav ekran.

N. i ja smo pobjegli napolje. Ubrzo su došle i Sofija i Rebeka. Ta žena ih je izbacila.

Sofija nije mogla kući jer bi joj roditelji ukapirali da je zbrisala sa časa. N. je morao u šest i petnaest da čeka Bojana kod žute trafike, a tada je bilo pola šest. I kud ćemo, krenemo kod Rebeke.

Rebeka je nedavno izgradila novu kuću (tj. nije ona nego radnici). Ova nova kuća joj je mnogo lepša od stare. Ima sprat i super je. Spolja je roze-bela, a iznutra... U stvari nemam pojma kakva je iznutra, pošto ranije nisam mogla da uđem jer je parket bio sveže izlakiran, a sada smo bili napolju jer Rebeka nije imala ključ.

Onda smo sedeli u dvorištu, hranili mačke kiflom, visili na šipci, upisivali se u leksikon... I tako do šest i deset kada smo pošli kućama.

Baj!

9.april 1995.

nedelja

Spavala sam do tri sata. Trebalo je da idem sa N.-om, B.-om i Sofijom na pecanje, ali je počela da pada kiša. Vreme se strašno pokvarilo.

Danas je na TV-u bio kviz “Super klinci” i u njemu N. i ja. Svima smo rekli još pre tri nedelje da ćemo biti danas, pa je verovatno retko ko upamtio da treba nas gleda. Super smo ispali. Snimila sam.

Upisala sam se u četvrtak u plesnu školu. Prvi čas je sutra. Plaća se petnaest dinara mesečno a kurs traje tri meseca.

Išla sam i ranije u plesnu školu. U drugom razredu u “Vračar”, u četvrtom i petom u “Beo Dens” i sad u šestom idem ponovo u “Beo Dens”. Predaje nam isti nastavnik kao i prošle godine i mislim da je to haos.

Nastavnica likovnog mi je rekla da završim rad na kojem je Nebojšina kula i taj deo Kalemegdana pa će da ga pošalje na neko takmičenje.

Tvoja Nata'95

10.april 1995.

Ćao!

Danas sam na istoriji ispisivala puškice za biologiju na super način koji sam pokupila od N.-a. Na kontrišu je trebalo da imamo jednu tabelu koju treba da popunimo. Išpartala sam hemijskom tabelu, popunila je običnom olovkom, a zatim obrisala olovku. Tabela je izgledala prazna, ali su se, kada bi se dobro zagledalo, nazirala rešenja.

Na biosu sam pukla, jer je nastavnica potpuno promenila tabelu. Prepisala sam sve od N.-a, a ostatak časa sam provela dovikujući Buci rešenja. Namerno sam rekla "dovikujući", jer je bila tolika buka da sam morala da vičem, a čak sam i onda jedva čula samu sebe.

Pred kraj časa nastavnica biologije nam je pročitala prijavu za kviz o pticama. Odredila je N.-a, Sofiju, Marija i mene u jednu ekipu, a Vesnu, Miru, Predraga i Tačaja u drugu. Kviz će biti petog juna u Domu pionira. Sutra ćemo ići da nam daju knjigu iz koje ćemo da učimo za kviz.

Umesto fize imali smo probu "Bla, bla u dva stana". Nastavnica Branka nije mogla da dođe, pa smo morali da probamo sami. Probali smo u učionici i bilo je bedno jer su svi divljali.

11.april 1995.

Jutros oko osam su po mene došli N, Sofija i Mario da idemo po onu knjigu o pticama. Gde treba da idemo pisalo je na jednom papiru koji je N.-u ostao kod kuće ali je on bio uveren da treba da idemo u Opštinu, prekoputa TV Politike.

Odvezli smo busom do Opštine. Našli smo kancelariju i ustanovili da to uopšte nije mesto na koje je trebalo da dođemo. Žena koja je tu radila pozvala je telefonom našu nastavnicu biologije a ova nam je rekla:

-Treba da idete u Dom pionira, a ne u Opštinu! Sve vam piše na papiru koji sam vam dala.

Pogledali smo u N.-a, a on je složio facu u stilu "nedužan sam".

Izašli smo iz zgrade i zadavili Nebojšu, a zatim smo se odvezli do Doma pionira. Usput sam ustanovila da imam kesu grisina što je bilo strava jer smo crkavali od gladi.

U Domu pionira nas je dočekala neka ženturača sa izgledom masovnog ubice, otkreštala nam kako tu nema nikakve knjige o pticama i uvalila mi telefonsku slušalicu u ruke. Trebalo je da pozovem neko udruženje u Moše Pijade i vidim da li možda oni imaju nešto slično. Udruženje se zvalo "Ljubitelji dece" ili "Prijatelji dece" ili "Udruženje prijatelja dece sveta"... Uglavnom, imalo je neki decoljubiv naziv.

Prvo je bilo zauzeto. Zatim sam dobila vezu, ali se niko nije javljao.

I šta ćemo, kud ćemo, odvučemo se do busa rešeni da probamo i kod tih. Već je bio u školi prošao prvi čas i malo od drugog.

Ubrzo smo shvatili da se vozimo u pogrešnom smeru i na prvoj stanici smo izleteli napolje. Nastavili smo peške. Šipčili smo tako oko pola sata i verovatno bismo popadali po trotoaru, da nismo naleteli na "Decoljupce". Kada smo videli gde se oni nalaze, zaključili smo da bismo, da smo krenuli pravo tamo, stigli za deset minuta.

Kancelarija je bila na drugom spratu. N. je hteo da idemo liftom a mi nismo, pošto to i nije tako visoko. Ali uskoro se ispostavilo da bi nam bilo bolje da smo ga poslušali, jer su se između svakog sprata nalazila po dva međusprata.

Gore smo stigli u takvom stanju da nas ni rođena majka ne bi prepoznala. Bolje ne pitaj na šta smo ličili!

I konačno smo dobili knjigu. To su u stvari bile neke fotokopije spojene spajalicom.

Kod moje kuće smo ih podelili. Dobila sam da učim golube grilaše, laste i malu belu čaplju.

U školu smo stigli na treći čas, engleski. Radili smo pripremu za pismeni.

Četvrti čas, srpski, zamenjivao nam je bibliotekar Kozica. Održao je čas u biblioteci.

Dok smo išli za Kozicom u biblioteku počeli smo da mekećemo, tako da nam je prvi deo časa protekao u predavanju o disciplini. Drugi deo časa smo morali da slušamo Kozicine glupe fazone. N, koji je bio zaklonjen ormanom tako da ga Kozica nije video, upravo je čuo od Tačaja vic o crnom kondomu i počeo da se cepa. Onda sam se ja zarazila i isto počela da se cepam, za mnom Mario, Sofija, Predrag, a onda i ostatak odeljenja. Kozica je bio uveren da se smejemo njegovim glupim forama, pa je počeo da lupa sve više i više, a mi smo se cepali sve više i više... Samo da si video tu scenu!

Tvoja Nata'95

p.s. Evo tog vica o crnom kondomu.

Dolazi čovek u radnju i kaže:

-Dobar dan, imate li crne kondome?

-Nemamo.

I čovek ode.

Sledećeg dana, evo ga ponovo.

-Dobar dan. Imate li crne kondome?

-Nemamo.

Sledećeg, ponovo.

-Dobar dan. Imate li crne kondome?

-Nemamo, što ste dosadni! Šta će vam to uopšte?

-Umro mi je kum, pa idem da posetim kumu.

12.april 1995.

Sutra idemo na takmičenje predstava u Opštini.

Na odmoru smo N, Sofija i ja sreli Višnju i ona nam je rekla da Monika neće da glumi sutra. Kao, glupa joj je predstava, a i sutra ima pismeni iz engleskog i mora da popravi dvojku. Mi smo se usplahirili, jer će nam onda cela predstava propasti.

Tražili smo Moniku ali nje ni od korova. Onda smo rešili da kažemo Andreju da će Mario morati da mu glumi ženu, pa da Andrej poludi i nagovori Moniku da ona to ipak odglumi. Andrej je, kao što smo i pretpostavili, pošizeo i pošao da nađe Moniku, ali je zvonilo za čas.

Na biosu sam dobila pet na onoj kontrolnoj.

Pitali smo nastavnicu biologije zašto nam je u utorak bila rekla da odemo u Dom pionira, kada je trebalo u Moše Pijade. Rekla je da se bila setila gde treba da idemo tek kad je spustila slušalicu.

Posle škole smo imali probu u kabinetu za biologiju. Uspeli smo da nagovorimo Moniku da glumi. Proba je ličila na sve osim na probu i bilo je očajno. Ali tako ionako često biva...

14.april 1995.

Juče u jedanaest smo se sastali ispred škole. Pneli smo kostime. Trebalo je da nas do Opštine odvede neka nastavnica Ružica, ali nje nije bilo. Čekali smo je do pola dvanaest a onda krenuli sami.

U trolejbus smo se jedva ugurali jer nas je bilo trinaest, uključujući i Bucinu mamu koja je pošla da nas gleda.

Unutra je bila ludnica. Sofija je pevala na sav glas “Što ja volim taj seks” od “Familije”, Nebojša je navio budilnik iz prtljaga i pustio ga da zvoni, Bojan i Buca su probali jednu scenu i drali se kao manijaci, a ja sam stajala u perjanoj jakni i držala ležaljku za sunčanje, deo rekvizita. Čudo da nas nisu izbacili.

Sledeći problem je nastao kada je trebalo da uđemo u Opštinu jer se ulazilo kroz vrata na okretanje. Za pet minuta smo svi ušli, samo su još u vratima ostali Mira i Andrej koji je uporno okretao vrata tako da Mira nikako nije mogla da izađe, već je samo išla u krug i vikala: “Pustite me napolje! Pustite me napolje!”.

Na kraju ju je čuvar spasao, pritom održavši Andreju predavanje o “uzornom ponašanju” i sličnim glupostima.

U Opštini su nas odveli u neku kancelariju da se presvučemo. Devojčice su ušle i presvukle se, a zatim i dečaci. Sve je išlo o.k, jedino sam ja imala malo to jest malo više problema sa peškirom koji je trebalo da umotam oko glave kao da sam prala kosu. Prvo sam se sama uvijala, ali mi nije baš uspevalo. Onda je Sofija pokušala, ali ni njoj nije mnogo bolje išlo. Zatim je nastupila Bucina mama praveći mi ogroman čvor na sred glave koji je izdržao čitavih pet sekundi. Sledeći je bio N. sa divnim uspehom od tri sekunde, a posle njega neka devojčica iz druge grupe sa još divnijim (jedna sekunda).

Na kraju sam ipak uspela da ga sama umotam.

Dok smo čekali na početak takmičenja nervoza nas je sve više izjedala:

Višnja – Prebacuje svima to što treba prva da izađe na scenu.

Monika - Sedi sa glavom među rukama i govori: “Jao. Jao.”

Sofija – Dere se: “Zaboraviću tekst! Zaboraviću tekst!”

Buca - Poludeo je jer je upravo ustanovio da nema rokovnik, svoj rekvizit.

ja - Crkavam zbog scene sa prstenom. Kako li će ona ispasti?

Predrag - Kuka zbog kontrolnog iz fizike (?).

Baš je napeto!

Nastupili smo prvi.

N. je u jednoj sceni zaboravio da uđe i zamalo da propadnemo! Buca je bio zaboravio tekst, a ja sam u sceni sa prstenom ustanovila da nemam zavoj, pa sam morala da uvijam ruku nekim novinama. Ipak, sve ukupno nije bilo loše. Moj monolog o prstenu je začudo dobro prošao.

Posle nas su nastupili neki klinici sa predstavom o nekakvom loncu. Predstava je bila glupa, ali su oni bili jako slatki.

Posle njih su bili neki sa nekom glupošću “Borba klikera”, a zatim neki sa “Sve što raste htelo bi da raste”. Na kraju su nastupile tri devojčice u odlomku iz “Gospođe ministarke”. Među njima je bila i ona što mi je pomagala da namestim peškir oko glave.

Usledilo je glasanje. Žiri se povukao u svoju kancelariju. Od ovih pet predstava trebalo je da prođu samo dve.

Konačno...

-Žiri je odlučio. Iako na gradsko takmičenje “Dečijeg saveza” mogu da odu dve predstave, otići će samo jedna. To je predstava “Bla, bla u dva stana” škole “Mihajlo Petrović Alas”!

Salom se prolomio radostan vrisak. Skakali smo, grlili se i slično. Prekinuo nas je predsednik žirija.

-Ali, ova predstava u stvari i nije tako dobra. Morate popraviti dikciju, glasnije govoriti...

Lupao je još nešto, ali mi ga nismo više slušali. Nama je bilo važno da smo uspeli, za ostalo nas briga!

Sada znači idemo na gradsko. Biće u maju. Jao, pa to će uskoro!

Tvoja Nata'95

p.s. Predstavu je gledao i moj tata.

2.maj '95.

Danas sam napunila trinaest godina i postala tinejdžer.

U subotu slavim rođendan. Zvaću Nešu, Bokija, Sofiju, Marija, Andreja, Predraga, Bucu, Srđana, Miru, Veru, Vesnu, Rebeku i Višnjju. Jedva čekam!

Buca je prekucao "Smešnu stranu istorije" i sad treba da je isfotokopiramo.

Rebeka će uskoro praviti žurku. Zvaće mene, Nešu, Bokija, Sofiju, Andreja, Vesnu i, valjda, Veru. N. joj je dao neku glupavu ideju da dolazimo u parovima, to jest da ona odredi muško ženske parove i da dolazi svako sa svojim parom. Glupost.

Sofija se ošišala i sad ima frizuru kao Snežana iz "Snežane i sedam patuljaka". U ponedeljak sam se i ja šišala, ali sam samo skratila kosu.

Tvoja Nata'95

11.maj '95.

četvrtak

Slavila sam rođendan. Bilo je strava. Ispričaću ti o tome jednom kad ne budem imala o čemu drugome da pišem.

Danas nisam išla u školu. Otišla sam samo na pismeni iz francuskog. Napričala sam mami sve i svašta, kao strašno me boli grlo i glava, pa mi je rekla da ne moram na časove.

Posle francuskog sam otišla kod lekara i za divno čudo ispostavilo se da sam stvarno bolesna. Dobila sam silne lekove. Ne idem u školu do ponedeljka!

U nedelju Neša, Mario, Andrej, Vera, Mira i ja idemo na radio sa nastavnicom Brankom. Gostovaćemo u nekoj emisiji za decu, a tema emisije će biti poverenje. N. je stigao samo toliko da mi kaže kad sam bila na francuskom, tako da ne znam sasvim o čemu se radi.

Sledeće nedelje idem u Dom omladine na takmičenje iz plesa. Igram sa Mariom. Poželi nam sreću.

Tvoja Nata'95

14.maj '95.

nedelja

Jutros smo bili na radiju.

Ustala sam u sedam i petnaest besna na mamu, jer sam sanjala da me juri kasapskim nožem.

U pola osam sam se našla sa Mariom i Andrejem ispred škole. Mario je bio poneo papiriće sa ispisanim tezama o poverenju, koje je smišljao prethodne večeri zajedno sa mamom, i svaki čas se preslišavao.

Zgrada "Radio Beograda" spolja deluje baš fino. A iznutra... Malter otpada sa zidova, stepenici kao da će da se odrone. Nema čak ni lifta! Mada se ne bih baš najradije ni vozila liftom u takvoj zgradi. To nije radio, to je koncentracioni logor!

Seli smo u kancelariju, jer je voditeljka htela da "popriča sa nama pre emisije". Kad je videla Mariove papiriće rekla je da to ni slučajno ne koristi i oduzela mu ih.

Mama se dere da spavam.

Tvoja Nata'95

22.maj '95.

Bili smo u "Super klincima" po treći put i pobedili!

Šta misliš, šta je bolje: kada ti se dešava sve dobro a ipak si tužan i utučen bez razloga, ili kad ti se dešavaju grozne stvari, a veseo si? Ja mislim ovo drugo. To se meni upravo događa.

Na primer, kada nam je Partizanka dala kontrolni iz matiša bez najave svi su posle njega plakali kao ludaci. A ja sam bila sasvim srećna, iako sam grozno uradila. Znala sam da treba da budem utučena, ali mi nije išlo. Pa dobro, biću onda onakva kakva hoću. Sela sam na radijator i iz sveg glasa zapevala: "Vrati mi, vrati, bundu!..."*

Da ti više ne navodim, pošto je sve otprilike na isti kalem. Uglavnom, u poslednje vreme sam veoma vesela. Iz toga se može zaključiti da

Ja volim moj život!

Tvoja Nata'95

24.maj'95.

Trenutno sam u paklu: ove nedelje sam redar.

* Stihovi pop hita.

31.maj '95.

Najnovija fora u školi je jedna baba od prekoputa koja se sunča na terasi i to samo u gaćama! Ona nema pojma da je mi vidimo. Striptiz!

U "Genijalcima" spremamo "Uspavanu lepoticu". Glumićemo je u vrtiću. Ja sam preradila scenario Ljubivoja Ršumovića da traje petnaest minuta. Glumim vešticu Zloćku.

Sad super vest:

Mario i ja smo prošli na takmičenju u plesu! Idemo u sledeći krug u nedelju.

A sad, tužna vest:

Nećemo ići na gradsko takmičenje "Dečijeg saveza". Kažu da nam predstava nije kvalitetna, a i da nemamo ni sponzora. To nije fer!

Mama ima da pošizi kad vidi da sam još budna. Zato, hajde ćao!

Tvoja Nata'95

p.s. Nisu nam ništa javili ni u vezi sa "Zvezdarijadom". Trebalo je da nam jave posle petnaestog aprila da li smo prošli, i niko nas nije zvao. Stvarno nepravda.

19.jun 1995.

Još samo četiri dana do kraja školske godine.

A sad, jedna jako grozna vest:

N. i B. se možda u septembru sele u Kanadu!

Ništa još nije sigurno, ali... Šta ću ja sad da radim!?

E, neću stvarno o tome.

Mario i ja smo prošli još jedan krug u takmičenju iz plesa, ali onda smo ispali. I, čisto da se ishvalim, igrali smo u "Sava Centru" i od dve hiljade petsto parova ušli u najboljih sto pedeset!

Petog juna smo bili na onom takmičenju o pticama, a danas smo N. i ja išli po rezultate. Nismo osvojili nijednu nagradu, samo smo dobili neku bednu diplomu. Od sto dve ekipe naša je bila na dvadeset sedmom mestu, a Tačajeva na četrdeset prvom.

A sada krah.

N. i ja smo u kvizu "Super klinci" bili prošli direktno iz osmine finala u polovinu jer smo bili među dve ekipe sa najvećim brojem poena. E pa, danas je bila polovina. Izgubili smo za šest poena i to na strašno bezvezan način: ja sam znala tačan odgovor, ali

se N. ispalio i nešto lupio pre nego što sam stigla da ga sprečim. Tako smo izgubili osam poena, a one dve su pogađale posle nas i dobile ih. Da N. nije lupio, mi bismo pobedili.

Ali zato smo dobili sve i svašta za nagradu:

1. igre "Kluedo" koje su stvarno genijalne, a inače su jako skupe (jedna košta oko pedeset dinara);
2. iste ovakve dnevnikе kao što si ti, samo sa tvrdim koricama;
3. priveske za ključeve sa onim znakom što se smeje;
4. sveske;
5. gomilu slatkiša "Soko Štark", jer smo pogodili zagonetnu reč i
6. video kasete (N. je dobio kasetu sa filmom "Far Lep", a ja neki crtani "Princeza i patuljak", pa ću ga dati Emi.)

Tvoja Nata'95

30.jul '95.

Spremi se za šlog:

18. septembra 1995. N. i B. se sele u Kanadu! Ja ću da se ubijem.

Neću više o tome.

Današnji dan:

Posle ručka N. je došao po mene i otišli smo na Kališ. N. je poneo pet dinara, a ja jedan, pa smo kupili dva kaprija i išli na panoramu. Ostao nam je još dinar i osamdeset para i taman da kupimo kokice, kad nam pade napamet da odemo u Rimski bunar.

Rečeno - učinjeno. Falilo nam je još dvadeset para ali su nas pustili i ovako.

I pravo da ti kažem, uopšte se ne isplati ići u taj Rimski bunar. Živa glupost. Unutra je hala u čijoj sredini se nalazi bunar. Pored ima i jedna manja prostorija u kojoj su podaci o Rimskom bunaru i to je sve.

Na zidu bunara su bila jedna razvaljena vrata kroz koja smo N. i ja hteli da uđemo ali unutra je bilo strašno mračno, tako da smo zaključili da nam je bolje da ostanemo tu gde smo. Inače, mislimo da se tu nalaze prolazi koji vode do samog dna Rimskog bunara.

Posle ovog smo se N. i ja šćekali Knez Mihajlovom i pričali gde ćemo da idemo u ovih mesec dana što nam ostaje...

Više nismo znali kuda ćemo, pa smo rešili da uđemo u prvi bus i vozimo se četiri stanice, pa kud stignemo.

I stigli smo na Bulevar revolucije.

I sreli smo tatu i Margaretu.

I saznali da su bili u metrou.

I rešili da odemo i mi.

I otišli.

Metro se otvorio pre manje od mesec dana. Baš super izgleda. Ima puno butika, knjižara, kioska... A najbolje su ogromne pokretne stepenice koje uopšte ne izgledaju kao obične pokretne stepenice, već su jako strme i duge. Carski! Dugo smo se penjali i silazili.

Posle smo čekali tramvaj i smislili veoma originalnu pesmu o tome:

« Mi tramvaj čekamo
tramvaju se nadamo
Tramvaj će da dođe
čim ova era prođe!»

Pesmu smo dopunili sa još nekoliko stihova kada je stigao tramvaj, sedmica.

« I dođe nam sedmica
lepa kao ptičica
sa divnih korica
naših slikovnica.»

Zar nije cool? (Ha, ha...)

Sišli smo na nekoj levoj stanici i ne verujem da bismo se snašli, da nismo ugledali crkvu Svetog Marka. N. je izrazio želju da je pogleda iznutra i taman da uđemo, kad naiđe dvadeset šestica.

Autobus je grozno škripao i N. i ja smo se celu vožnju zezali na njegov račun: kad god zaškripi mi otvaramo usta, pravimo nemoguće face i “škripimo” na plej-bek. Ljudi su buljili u nas, a mi smo se cepali.

Posle smo otišli kod N.-a i zezali Fripija krpom. Igrali smo karte i jeli burek i lubenice.

Tvoja Nata'95

8.avgust '95.,
s obzirom na sate 9.avgust '95.

Počela sam da koristim “Biomed 6” za gojenje. Kupila mi je Margareta. Za sada nisam još primetila ništa, ali mi u horoskopu za sutra piše “da dobijam na težini”.

7.avgusta pao je Knin. Možeš li da zamisliš sto hiljada ljudi, od toga dvadeset hiljada beba koji se tegle po ovoj vrućinčini bez hrane, vode i odeće od Knina do našeg dela Bosne, a usput ih još i bombarduju. Zamisli ludake koji to dozvoljavaju!

Ne ide mi pisanje o ovome, pa ću zato prekinuti...

Kad porastem, obavezno ću napisati knjigu o mom detinjstvu. Zvaće se “N.”.

13. avgust '95.

Misliš da sam u bunilu zato što pišem ove znake? To je moja nova azbuka koju sam izmislila da ne bi mogli svi da čitaju ovaj dnevnik, to jest delove dnevnika koje ću pisati pod šifrom. Izmislila sam je prekjuče, jedanaestog avgusta '95. i znam je napamet, od A do Š, tačnije od < do #.

Crkao mi je ispravljač za sintisajzer. Sad mogu da sviram samo na melodici, što je stvarno bezveze s obzirom na to da komponujem pesmu.

Tvoja Nata'95

27. avgust '95.

nedelja

Počela sam juče da pišem novi scenario. Ima devet uloga i govori o sledećem. "Biomed" ima novi proizvod "Biomed 66" koji je opasan po život. Posle prve upotrebe smršaš dve hiljade kilograma i, normalno, umreš.

Rešila sam da novi dnevnik počnem 1. septembra 1995.

BELA SVESKA 2

6. septembar '95

Juče na istoriji prolazi kroz odeljenje neki papir. Pogledam šta je i vidim da piše "sedmo jedan", a ispod stoje potpisi. Mislím se zašto li se potpisujemo. Možda za bioskop ili za poklon odeljenja N.-u i B.-u? I uglavnom, potpišem se, a u zagradi napišem "A zašto se potpisujemo?".

Kad danas, na istoriji...

-Ko je ovde Nataša Davitkov?

Uf, šta li je sad?

-Ti, devojčice, nemaš hrabrosti da mi usmeno nešto kažeš, već mi pišeš po nekakvim papirićima?! - poslednju reč nastavnica je izgovorila strašno se kezeći.

-Molim?

-Šta je, nisi me možda dobro čula?

Tad sam tek videla da u ruci drži onaj papir od juče.

I zamisli, naljutila se na mene zbog onog "A zašto se potpisujemo?". Izjavila je da je to od mene jako licemerno i drsko!

Taman sam sela nazad, kad me Predrag pita šta sam to u stvari napisala. Da mu kažem, kad...

-Je li, devojčice, sada me i ogovaraš!

Ja se sva zbunila i počela nešto da pričam, kao ne ogovaram nikoga, nego samo kažem... Ali, šta ću, ova je zapela za mene pa mi nema spasa.

I ona počne da me propituje. Drugi čas istorije u ovoj školskoj godini, a ona me propituje! Da se ubiješ. Na sreću, nije mi dala ocenu, barem mislim... Ali sada će imati pik na mene, i to zbog čega!

Toliko o ovom ružnom događaju.

Da ti se predstavim.

Zovem se Nataša Davitkov, a zovu me Nata. Obožavam "Dosije X"^{*}, Stiva Martina^{**} i "Top listu nadrealista"^{***}. Verujem u postojanje vanzemaljaca i u reinkarnaciju. Volela bih da budem pisac, psiholog, psihijatar, ufolog^{****} ili reditelj. Naj knjige su mi "Lek od breskvinog lišća" i "Ostrvo doktora Moroa", naj filmovi "Mizeri" i "Prljavi prevaranti", a naj pesme "Independent love song"(Scarlet), "Black hole sun"(Saundgarden) & "Hold me, thrill me, kiss me, kill me"(U2). Naj boje su mi plava i crna. Volela bih da režiram "Lovca na jelene"^{*****}, da imam sve filmove Stiva Martina i sve epizode "Dosijea X" i da N.i B. ne odu u Kanadu!!!

Šta još da ti kažem o sebi? Da, luda sam.

N. i B. se sele u Kanadu osamnaestog septembra, za manje od dve nedelje. Ubiću se!

* TV serija o parapsihološkim fenomenima

** američki glumac komičar

*** bosanska humoristička emisija

**** osoba koja se bavi fenomenom UFO, srpski NLO - neidentifikovanih letećih objekata

***** film Majkla Čimina

Tvoja Nata'95

15.septembar 1995.

Okolo dvanaest je noću. Vratila sam se sa Rebekine žurke, na kojoj je bilo... Pa, onako.

Posvađali smo se sa Andrejem, Srđanom i Bucom.

Srđan se ponašao kao totalni kreten. Pazi na primer šta je rekao Andreju: "Namerno sam se obukao ovako seljački zato što je Rebekina žurka." Uh...

Sa Andrejem je sve bilo o.k, dok nismo počeli da igramo masne fote. Onda je došlo do komplikacija. Andrej se pobunio što neće svi uvek da urade ono što im ispadne da treba, na primer ljubljenje jezikom i otvaranje kaiša zubima. Na kraju smo se posvađali sa njim i on, Srđan i Buca su otišli sa žurke.

Buca se na žurci pokazao kao veliko razočaranje. Jedva da je sa nama progovorio četiri reči i sve vreme se lepio za Srđana i Andreja.

Evo šta se osim ovoga još na žurci događalo.

N, Sofija i Mario su veći deo žurke proveli u kuhinji praveći "specijalitete".

Mi, ostali, sedeli smo i slušali muziku, kada smo začuli Sofijino vrištanje iz kuhinje. Utrčimo, a unutra dimna zavesa. Nebojša je stavio žu-žu da se peče, ali je zaboravio da skine celofan sa njega! Ludak.

Posle toga N, Sofija i Mario napravili su litar punča i čudi me da se nisam napila jer popila sam dosta. Onda su napravili još punča i ubacili u njega i smoki, što je ispalo genijalno. Mada moram priznati da sam jedino ja tako mislila.

Zatim su napravili kolač. Ovoga puta su pravili prema receptu, doduše koji je N. smislio. Kolač se sastojao od čokolade, plazma keksa, smokija, kikirikija... Nije se bio stegao, pa je izgledao kao neko g.

Pre nego što je otišao sa žurke, Srđan je predložio Mariju da trkne do kuće i donese neki pornić iz kolekcije svog brata. Mario je pristao i tako smo sat vremena gledali porniće. Jedino ih nisu gledali Mario, N. i Sofija; Mario jer ih zna napamet, N. jer mu je gadno, a Sofija, valjda, jer ju je blam. Njih troje su i dalje sedeli u kuhinji.

Na žurku su došle i Julija i Dijana Mitrović, iako nisu bile pozvane. Nismo ih pustili da uđu i cele večeri su namerno stajale ispred kuće.

18.septembar 1995.

Do sada, najgori dan u mom životu.

N. i B. su se odselili u Kanadu!

Mislim da nikad neću zaboraviti ovaj dan.

Ne znam kako da počnem...

Prvo je Rebeka počela da plače, onda i Mario, pa Sofija... Ubrzo su se svi rasplakali. Svi osim mene. Nije mi se plakalo. Nisam uopšte osećala potrebu da plačem. Tešila sam ostale i zezala se. Ne mislim da nisam bila tužna, bila sam nenormalno tužna, ali... Stajala sam i zezala se... Vidiš, neki ljudi kada su tužni plaču, drugi se izdiru na koga stignu, a ja se pravim vesela. Iznutra se ubijam, a spolja... Možda ti to deluje nepodnošljivo, ali eto... To mi dosta i smeta. Dok ostale teše, na mene niko skoro i ne obraća pažnju... Što bi me i tešili kad nisam tužna? Eh, nisam tužna...

Još kaže Vesna meni: "Tebi, Nataša, uopšte nije žao što Nebojša i Bojan idu..." Meni nije žao? Došlo mi je da je zadavim... Meni je bar hiljadu puta više žao nego njoj! Sad, što ja to ne pokazujem, to je drugo.

N. se dok nije ušao u autobus još nekako i držao, a kad je ušao tako je počeo da plače da mi se srce cepalo. Morala sam da odem s druge strane busa. B. nije uopšte plakao, samo je iz autobusa gledao okolo i dva tri puta pokušao da se nasmeje.

I autobus je krenuo. Stvarno sam se kretenski osećala dok sam mahala.

Kada sam se pela kući uz stepenice odjednom sam počela da se gušim. Jedva sam stigla do svog stana. Mama mi je otvorila vrata i pitala me nešto, a ja nisam mogla da joj odgovorim, nešto me je stezalo u grlu, gušilo me... Pomislila sam: "Samo bi mi još falilo da umrem...", a ono me je gušilo i gušilo... Na kraju je stalo i ja sam počela nemo da plačem, bez zvuka...

Posle mi je mama dala nešto za smirenje.

Kasno je, moram na spavanje.

Tvoja Nata'95

p.s. Verovatno sutra neću ići u školu, pošto se grozno osećam.

2.oktobar '95.

Toliko se toga dogodilo, a ja želim da pišem samo o Nebojši. Stvarno, da ovo neko čita, pomislio bi da sam zaljubljena u njega. E pa nisam.

Mogu izjaviti da je pravo prijateljstvo vrednije i jače od ljubavi. Znam da ovo zvuči sladunjavo i klišeizirano, ali šta ja mogu kad je tako.

Strašno me živciraju neki buđavi dečiji pesnici koji troše tone i tone papira na sladunjave i besmislene pesme o "prijateljstvu". Živciraju me i nastavnici koji daju deci da pišu o prijateljstvu. Retko koje dete, retko ko, je doživeo pravo prijateljstvo. Neki ljudi nikad nisu ni imali pravog prijatelja.

Nebojša, nemoj nikad da se promeniš! Poznavala sam te samo tri godine, a osećam da te poznajem celog života.

30. decembar 1996.

Prošlo je više od tri meseca, a ja sam i dalje tako tužna...

DODATAK

Dve drame

MNOGO VIKE OKO SVAČEGA

-Natalija Živković
Nebojša Kovačina

Lica:
gospođa Milić
gospodin Milić
Vida
Živko
Pinđuva
Pop
Popadija

SCENA I
Vidin i Živkov stan

Vida, Živko

(Na sceni je Živko koji spava u odeći. Ulazi Vida.)

VIDA: Ustaj Živane, zakasnićemo na voz! Opet spavaš u tim svečanim cipelama!

ŽIVKO: A gde putujemo?

VIDA: U Gornji Milanovac, da mi operišu ovaj ovde zub.

(Vida pokazuje koji zub.)

- ŽIVKO: Dobro. Ali mi prvo napravi jednu kajganu.
- VIDA: Kakvu, bre, kajganu? Zakasnićemo!
- ŽIVKO: Onda ponesi nekoliko jaja, pa mi je napravi na putu.
- VIDA: Svašta. Kako da kuvam u vozu?
- ŽIVKO: Snaći ćeš se ti. Uostalom, što mene pitaš, to je ženski posao.
- VIDA: Živane, ti živiš u prošlosti! Danas su muškarci i žene ravnopravni. Uh, što se udadoh za tebe...
- ŽIVKO: Nisam ja Živan, nego Živko! Nemoj da vređaš naše porodično ime koje se prenosi s kolena na koleno.
- VIDA: Ne skreći temu. Zakasnićemo! Brže se pakujmo.

(Vida i Živko, prvenstveno Vida, na brzinu se pakuju. Zatim polaze ka vratima noseći kofere.)

- VIDA: Umalo da zaboravim moju kutiju sa lutrijom.

(Vida se vraća i stavlja u kofer kutiju sa lutrijom.)

- VIDA: Šta bih ja bez nje. Ne bih imala na šta da palim narod.

(Vida i Živko izlaze.)

SCENA II
stan gospodina i gospođe Milić

gospođa Milić, gospodin Milić

(Na sceni je gospođa Milić. Pakuje se za put i gundā.)

GĐA MILIĆ: O, kakvog ja muža imam! I-ju! Da on otputuje na Havaje, a ja treba da idem u Gornji Milanovac jer mu majka boluje od rahitisa! I-ju! Baš sam pogrešila što sam se udala za njega.

(Gospođa Milić izlazi sa torbom, demonstrativno zalupivši vrata. Jedan kofer je ostavila na stolu. Orman se otvara i iz njega izlazi gospodin Milić. Gleda kroz prozor za gospođom Milić.)

G.MILIĆ: Izgleda da će moj plan uspeti. Malo brkova...

(G.Milić crta brkove.)

G.MILIĆ: Kapa...

(G.Milić stavlja francusku kapu.)

G.MILIĆ: I malo francuskog akcenta, i niko me neće prepoznati, pa čak ni moja žena koja obično sve provali. Uh, kako težak način da proverim da li me vara. Sve, pa čak i izmišljena bolest moje majke, samo zbog toga! Uzeću ovaj kofer da ne izgledam sumnjivo bez prtljaga. *(Otvora kofer koji je gospođa Milić ostavila na stolu.)* Šta je ovo unutra, sir? Ne smeta, ionako nemam vremena da se pakujem. *(G.Milić izlazi ponevši kofer.)*

SCENA III *kuća popa Spironija*

Pop, Popadija

(Na sceni su Pop i Popadija. Pop stoji pred otvorenim koferom i drži u rukama dve košulje.)

POPADIJA: Spironije, odluči se već jednom. Zakasnićeš na voz.

POP: Ne znam. *(pokazujući na jednu košulju)* Ova košulja ima dva dugmeta.

POPADIJA: Ponesi onda ovu drugu.

POP: Ali ta ima tri.

POPADIJA: A sa koliko bi ti hteo, molim te?

POP: Sa pet.

POPADIJA: Onda ponesi obe. Tri i dva su pet.

POP: Dobro, ali ako se iskilavim od ovog kofera ti si kriva.

POPADIJA: Baj, baj!

(Pop izlazi noseći kofer, a Popadija mu maše.)

SCENA IV
peron železničke stanice

gospođa Milić, Vida, Živko, Pop

(Na sceni je gospođa Milić, pored nje putna torba. Ulaze Vida i Živko noseći kofere.)

ŽIVKO: Nema voza. Možda smo zakasnili!

VIDA: Nismo, vidiš da je tu ova žena.

ŽIVKO: Dobar dan, gospođo.

GĐA MILIĆ: Dobro jutro, gospodine.

VIDA: Mi putujemo u Gornji Milanovac. Je li i Vi čekate voz?

GĐA MILIĆ: I ja takođe putujem u Gornji Milanovac. Ni meni nije jasno gde je voz.

VIDA: Divno što putujete! Imaću s kim da razgovaram, osim sa ovim svojim tupavim mužem koji ne zna ni kako se zove.

GĐA MILIĆ: A kako se zove?

- VIDA: Nismo vam se predstavili? Ja sam Vida, a ovaj ovde je moj muž Živan.
- ŽIVKO: Nisam ja “ovaj ovde” i nisam Živan, nego Živko!
(Ulazi Pop noseći kofer.)
- POP: Dobar dan. Da li je neko video voz za Gornji Milanovac?
- OSTALI: Ne! I mi ga čekamo.
- GĐA MILIĆ: Mi ga već dugo čekamo.
- ŽIVKO: Ja ne mogu više da trpim ovu neizvesnost. Idem da vidim šta se desilo sa vozom.
(Živko izlazi.)
- GĐA MILIĆ: Znae, meni u stvari ništa ne bi falilo i da ne odem u taj Gornji Milanovac.
- VIDA: Eh, blago Vama.
(Nekoliko trenutaka tišine.)
- VIDA: A šta ću ja ako voz dođe, a Živana nema?
- POP: Ne brinite, gospođo, sigurno će doći brzo.
(Živko se vraća.)
- ŽIVKO: Rekli su mi da voz ne može da pođe jer se kondukter razboleo od rahitisa.
- GĐA MILIĆ: Nemojte mi spominjati tu bolest, molim Vas!
- VIDA: Neka nađu zamenu! Jer ja hitno moram u Gornji Milanovac, boli me zub.
- POP: Treba da dovedu nekog s ulice!
- ŽIVKO: Da, rekli su mi da će da pošalju zamenu.

SCENA V
peron železničke stanice

pređašnji, Pinđuva

(Ulazi Pinđuva noseći kutiju sa lutijom. Za njim osoba van scene ubacuje konduktersku kapu i poništivač karata i oni padaju na pod.)

PINĐUVA: *(razgovara s osobom van scene)* Ne, neću i tačka!
Sto nemačkih maraka?

(Na scenu pada svežanj novčanica, a Pinđuva ih podiže i stavlja u džep.)

PINĐUVA: Kad malo bolje razmislim... I hoću.

(Pinđuva uzima sa poda poništivač karata i stavlja konduktersku kapu na glavu.)

PINĐUVA: Ja sam inače prodavac, ali danas ću biti kondukter.
To me ipak neće sprečiti da vršim svoj svakodnevni
trgovački posao. *(više)* Kupujte đinđuve kod
Pinđuve!

GĐA MILIĆ: Šta Vam je to "pinđuva"?

PINĐUVA: Tako se ja zovem.

(Čuje se sirena lokomotive.)

POP: Stiže voz, hvala Bogu!

SCENA VI
kupe

gospođa Milić, gospodin Milić, Vida, Živko, Pop

(Gospođa Milić, Vida, Živko i Pop ulaze u kupe i smeštaju se. Zatim utrčava gospodin Milić noseći kofer.)

G.MILIĆ: Čekajte mene!

- GĐA MILIĆ: Ko je sad ovaj?
- G.MILIĆ: (*gospođi Milić*) Bonžu madam. Ja se zovem Pe... ovaj, Žak Lepepe.
- GĐA MILIĆ: Oh, kakvo lepo francusko ime!
- ŽIVKO: Drago mi je. Ja sam Živko.
- VIDA: Živan! Uostalom, i meni je drago a ne samo tebi. Ja sam gospođa Vida, a ovo je moja prijateljica gospođa Milić.
- G.MILIĆ: (*gospođi Milić*) Mora da ste to prezime dobili od svog muža koji je isto tako lep i plemenit.
- GĐA MILIĆ: Nisam baš sigurna u sve to.
- (*Vida vadi iz kofera kutiju sa lutrijom.*)
- VIDA: (*gospodinu Miliću*) Hoćete li da kupite suvenir za samo jedan i po dinar* ?
- G.MILIĆ: A šta Vam je taj suvenir?
- VIDA: Zavisi koju od ovih koverata izvučete. Možete dobiti kolor TV, tetris za poneti, "Pežo trista devedeset sedam"...
- ŽIVKO: "Pežo trista devedeset osam", tukačo jedna, ne razumeš se ti u automobile.
- VIDA: Ne kvari mi biznis, budalo. A hoćete li Vi da kupite ili nećete?
- G.MILIĆ: Jedan i po dinar? Šta mislite, da li se to isplati jednom Francuzu kao što sam ja?
- VIDA: Naravno. Vi, Francuzi, dnevno trošite toliko novca, pa Vam ništa ne bi falilo da kupite jedan suvenir da Vas podseća na našu zemlju koju toliko volite.
- G.MILIĆ: Dobro, uzeću jedan komad.

* vrednost oko četiri hleba

(Gospodin Milić daje Vidi pare, a zatim izvlači jednu od koverata iz kutije. Ne može da odlepi selotejp sa nje, Vida uzima kovertu i otvara je.)

- VIDA: Imate sreće!
- POP: Da nije “Pežo trista devedeset devet“?
- G.MILIĆ: *(uzbuđeno)* Šta je, govorite!
- VIDA: Imate sreće. To je burma!
- OSTALI: Burma?
- VIDA: Da. Samo treba da se probuši.

(Vida vadi iz koverta crveni plastični zapušač za flaše i daje ga gospodinu Miliću.)

- POP: Meni to više liči na zapušač za flaše.
- GĐA MILIĆ: To je moderna burma, Vi, staromodni čoveče.
- G.MILIĆ: Pih, ja ću ovo da bacim...

(Gospodin Milić hoće da baci burmu kroz prozor vagona.)

- GĐA MILIĆ: Stanite! A šta ćete dati mladoj kad se budete venčavali?
- G.MILIĆ: Ja sam već oženjen.
- GĐA MILIĆ: *(tužno)* Oženjeni ste!...
- G.MILIĆ: U stvari nisam.
- GĐA MILIĆ: Kako, sad ste rekli da jeste?
- G.MILIĆ: Ovaj, zamenio sam sebe sa jednim svojim prijateljem.
- GĐA MILIĆ: Oh, baš ste zaneseni u svojoj mašti!

- POP: Da nije "Pežo trista šezdeset devet"?
- G.MILIĆ: Hajde više, nisu ovo deset Božjih zapovesti pa da ih tako recitujete.
- PINĐUVA: Srećnik ste. Dobili ste burmu!
- OSTALI: Burmu!?
- (Pinđuva vadi iz koverta plastični plavi zapušač za flaše.)*
- PINĐUVA: Vidite kako je divna! Samo treba da se probuši.
- VIDA: Burma? A ja mislila da samo ja uvaljujem takve stvari.
- G.MILIĆ: Još jedna je zaista previše...
- (Gospodin Milić hoće da baci burmu kroz prozor.)*
- GĐA MILIĆ: Ali čuvajte je da je date svojoj ženi na venčanju!
- POP: Ovaj kako je krenuo s tim burmama, uskoro će preći u islam.
- VIDA: *(uzima burmu)* Ako je ovo burma, ja sam krava.
- ŽIVKO: Ti i jesi krava.
- (Čuje se zvuk lokomotive.)*
- PINĐUVA: Stižemo u Sopot!
- (Izlaze svi osim Vide i Pinđuve.)*

SCENA VIII
kupe

Vida, Pinđuva

(U kupeu su ostali Vida i Pinđuva.)

- PINĐUVA: Hajde, i Vi izlazite.
- VIDA: Ne. Hoću sa Vama nešto da raspravim.
- PINĐUVA: Šta?
- VIDA: Ja sam ovde zadužena da prodajem lutriju i zato: zašto mi kvarite biznis! Uzeli ste čak i moju ideju sa burmama, što je bilo nešto najinteligentnije što sam ikada smislila.
- PINĐUVA: Onda ste zaista mnogo inteligentni.
- VIDA: Još mi se i rugate! Ja nisam pametna, a tek Vi! Niste mogli ništa sami da izmislite, nego ste ukrali moju ideju nad idejama.
- PINĐUVA: Kako sam mogao da Vam ukradem ideju kad smo se tek malopre upoznali? A ja još odavno prodajem takve burme.
- VIDA: Aha, znači ti još odavno koristiš svoje šesto čulo za otkrivanje tuđih ideja! Čitala sam ja o tome u "Trećem oku". Ne možeš ti kod mene da se izvučeš!
- PINĐUVA: I šta sad hoćete?
- VIDA: Biću fer. Obaraćemo ruke i ko pobjedi prodavaće lutriju. O.k?
- PINĐUVA: O.k.
- (Vida i Pinđuva obaraju ruke. Pinđuva pobjedi.)*
- VIDA: Rekli smo da ćemo igrati fer, a ovo nije fer. Kako Vi možete da obarate ruke sa jednom slabom ženom? To nije pošteno, a pošteni bi danas trebalo da imaju sve u rukama. Zato ja preuzimam trgovinu burmama!
- PINĐUVA: Dobro hajde, više ste mi dojadili sa tom Vašom burmanskom trgovinom. A ja ću od sada stavljati u svaku kovertu po trepavicu jer one donose sreću.

* časopis koji se bavi parapsihološkim fenomenima

VIDA: Drago mi je. I nadam se da ćete se pridržavati te odluke.

SCENA IX

kupe

gospođa Milić, gospodin Milić, Vida, Živko, Pop, Pinđuva.

(Sede u kupeu.)

ŽIVKO: *(Vidi)* Kako sam samo umoran...

VIDA: Što?

ŽIVKO: Kako ne bih bio umoran kada nisam ništa jeo od jutros! Čuješ kako mi krče creva.

VIDA: Poješćeš nešto na sledećoj stanici, a do tada lezi i odmori se.

ŽIVKO: Važi.

(Živko se namesti i zadrema.)

GĐA MILIĆ: *(gospodinu Miliću)* Ja obožavam Francusku i sve iz nje, a posebno onog vašeg pisca Šekspira!

POP: Šekspir je engleski pisac, a ne francuski.

GĐA MILIĆ: Čutite. Šta Vi uopšte znate o nemačkoj književnosti? *(gospodinu Miliću)* I kao što rekoh, ja obožavam Šekspira, pogotovu onu njegovu čuvenu rečenicu iz bajke o tri praseta: “Biti ili ne biti, pitanje je sad.”

PINĐUVA: Je li ova žena čitava? Ta rečenica uopšte nije iz “Tri praseta”, nego iz “Crvenkape”.

ŽIVKO: *(otvara oči)* Vido.

- VIDA: Šta je?
- ŽIVKO: Sve nešto razmišljam: da li trešnje imaju boju trule višnje?
- VIDA: Ma, šta razmišljaš. Ćuti i spavaj!
- ŽIVKO: Ne mogu, opsednut sam tim pitanjem.
- VIDA: Razopsedni se i spavaj.
- ŽIVKO: Pokušaću.

(Živko se ponovo zavalj u sedište i zadrema.)

- PINĐUVA: Je l' se nekom čini da nešto smrdi?
- POP: Aha. Kao da bazdi neki sir ili tako nešto.
- VIDA: Mora da je to Živko prdnuo. Ništa ne brinite, samo napravite promaju.
- ŽIVKO: *(budi se)* Je li to neko mene pominjao?
- G.MILIĆ: Ne, niko.
- ŽIVKO: Nego, kad sam već budan, da pitam: je li zna možda neko da li trešnje imaju boju trule višnje?
- POP: Imaju, i spavajte već jednom.
- ŽIVKO: Hvala Vam. Sad napokon mogu mirno da spavam.

(Živko zaspi.)

- PINĐUVA: Meni se i dalje čini da nešto smrdi.
- VIDA: Onda sigurno nije Živko. Kad on prдне, ne oseća se dugo.
- PINĐUVA: Šta je onda?
- POP: Meni se čini da smrdi na neku ubuđalu hranu.
- G.MILIĆ: Kao da smrdi ovde blizu mene.

(Gospodin Milić mirišući po vazduhu dođe do svog kofera. Otvara ga.)

G.MILIĆ: Jao, to smrdi moj sir!

PINĐUVA: Nosite sir?

G.MILIĆ: Pa... ovaj... Da, ja sam, ovaj, poneo sir mojoj sestri od strica koja živi u Gornjem Milanovcu.

GĐA MILIĆ: Baš čudno. Ja sam isti takav sir ostavila kod kuće u istom takvom koferu, da se lopovi, ako pokušaju da je opljačkaju, od njega poguše.

G.MILIĆ: *(obazrivo)* Aha...

GĐA MILIĆ: Vidite, nisam ni znala da je to francuski sir!

(Gospodin Milić odahne.)

VIDA: Brzo izbacite taj sir! Živko povraća od mirisa sireva.

G.MILIĆ: *(uzima sir)* Baciću ga kroz prozor.

GĐA MILIĆ: Ne, ne činite to! Greh je bacati hranu, a pogotovu francusku hranu!

(Gospodin Milić odustaje.)

POP: *(gospođi Milić)* Ako ste se već zaljubili u njega, ne morate i u njegovu hranu.

ŽIVKO: *(budi se)* Muka mi je.

VIDA: Živku kada je muka on obavezno povraća.

ŽIVKO: Kesu! Brzo daj kesu!

(Vida kopa po svom koferu i vadi crnu kesu za povraćanje. Živko povraća u nju. Zatim Vida uzima kesu i pruža je gospođi Milić.)

VIDA: Ako mislite da je greh bacati hranu, zadržite ovo.

(Gospođa Milić se onesvešćuje i pada gospodinu Miliću u krilo. Vida baca kesu u publiku. Čuje se sirena lokomotive.)

PINĐUVA: Stigli smo u Arandelovac.

(Vida, Živko i Pop ustaju i protežu se.)

POP: *(Pinđuvi)* Pinđuvo, ima tu jedna crkva u blizini. Hajde sa mnom da zapalimo koju sveću.

PINĐUVA: Važi.

(Pop i Pinđuva izlaze.)

VIDA: *(Živku)* Hajdemo onda mi u robnu kuću.

ŽIVKO: A kako znaš gde je robna kuća?

VIDA: Ne brini, imam ja instinkt. Imam njuh za takve stvari.

ŽIVKO: Hajde da ti verujem.

(Vida kreće njušeći po vazduhu, a Živko izlazi za njom.)

SCENA X

kupe

gospođa Milić, gospodin Milić

(Gospođa Milić, koja leži na krilu gospodina Milića, budi se iz nesvesti.)

GĐA MILIĆ: Oh, gde smo?

G.MILIĆ: U Arandelovcu. Je li Vam dobro?

GĐA MILIĆ: Pa onako... Nego, znate... Svim ženama govore da imaju lepe oči, a meni to niko nikad nije rekao.

(Gospođa Milić širi oči i trepće.)

G.MILIĆ: Pa, baš imate divne oči.

GĐA MILIĆ: Zašto se onda ne biste venčali sa mnom?

G.MILIĆ: Ali Vi ste udati?

GĐA MILIĆ: Zar je to važno...

(Gospodin Milić se samo na trenutak pokunji.)

G.MILIĆ: *(naizgled obradovan)* Divno! Razvodite se, znači! Idemo odmah u poštu da pošaljemo telegram Vašem mužu!

(Gospodin Milić ustaje i povlači za ruku gospođu Milić.)

GĐA MILIĆ: *(najednom uplašeno)* U poštu? Odmah? Možda je bolje da ipak pričekamo...

G.MILIĆ: Što?

GĐA MILIĆ: Pa, ovaj... Mislim... *(izvrdava)* Kako ćemo da znamo gde je pošta u ovom gradu?

G.MILIĆ: Ništa Vi ne brinite. Hajdemo!

GĐA MILIĆ: Znaite, bolje da to ipak odložimo. Komplikovano je da šaljemo telegram čak odavde, a i biće skupo!

G.MILIĆ: Zar nije naša ljubav važnija od para?

GĐA MILIĆ: Da, ovaj... Ali, znate...

G.MILIĆ: Gospođo Milić, da pitam ja Vas nešto: volite li Vi mene ili tog Vašeg bezveznog muža?

GĐA MILIĆ: *(doseti se rešenja)* I ju! Sada ste preterali! Moj muž nije bezvezan, nego lep i pametan! *(ustaje)* Ja idem odavde.

G.MILIĆ: Zar se nećete udati za mene?

GĐA MILIĆ: Ne, posle ovakve uvrede nikako!

G.MILIĆ: Onda...To znači da volite svog muža?

GĐA MILIĆ: Naravno da ga volim! Mislite da će svi da se zaljube u Vas zato što ste Francuz! Meni to nije važno! Ja volim mog Pecu!

(Gospođa Milić hoće da izađe.)

G.MILIĆ: Stanite, gospođo Milić! Nešto bih da Vam pokažem. Znam da čitam sa dlanova. Pročitaću Vam da li je za Vas dobro da se razvedete.

(Gospodin Milić uzima šaku gospođe Milić, što mu ona preko volje dopušta.)

G.MILIĆ: *(gleda gospođi Milić u dlan)* Vidim da vas Vaš muž voli, ali je sumnjao da li ga Vi volite. Zato je izmislio da njegova majka ima rahitis i pošao vozom uz svoju ženu, iako prerušen u jednog Francuza.

GĐA MILIĆ: I- ju! Šta to pričate?

G.MILIĆ: Draga, to sam ja, tvoj Peca!

(Gospodin Milić skida kapu.)

GĐA MILIĆ: Oh, dragi, to si ti! Zar si sve ovo uradio samo da bi se uverio u moju ljubav?

G.MILIĆ: *(zagrlivši gospođu Milić)* Da, draga. Divno je što se sve lepo razrešilo. A ostaću Žak da ne bismo komplikovali situaciju u vozu.

GĐA MILIĆ: Dragi, reci mi, ali zašto si mislio da te ne volim?

G.MILIĆ: Pa... *(tužno)* Kada sam ti rekao da mi napraviš špagete sa sirom, ti si mi napravila špagete sa mesom... *(Gospodin Milić šmrkće.)*

GĐA MILIĆ: Oh, Pecice, nisam znala da si tako osetljiv! *(I gospođa Milić šmrkće.)*

SCENA XI
kupe

pređašnji, Pop, Pinđuva

(Ulaze Pop i Pinđuva, garavi u licu i raščupani. Gospođa Milić se onesvešćuje i pada gospodinu Miliću u krilo.)

PINĐUVA: Jao!

G.MILIĆ: Šta se dogodilo, msju?

POP: Jao. Mi pošli da upalimo sveću, a zapalili celu cisternu sa benzinom.

G.MILIĆ: Kako se to desilo?

POP: Ne znam. U svakom slučaju, idemo da se operemo.

(Pop i Pinđuva izlaze. Gospođa Milić se budi.)

GĐA MILIĆ: Šta to bi? Čudovište?

G.MILIĆ: Ne plaši se. To su bili samo pop i Pinđuva.

GĐA MILIĆ: Uh, a ja mislila da je ona tvoja monstruozna majka.

(Gospodin Milić izlazi ljutit.)

GĐA MILIĆ: Pecolence, čekaj!

(Gospođa Milić istrčava za njim.)

SCENA XII

ispred voza

Vida, Živko

VIDA: Živane, izgleda da smo se izgubili.

ŽIVKO: Naravno. Tvoj njuh će nas pre dovesti do neke ćevabdžinice.

VIDA: Nije vreme za šalu, Živane.

ŽIVKO: Nisam Živan, već Živko!

POP: 'Ajte bre, idemo da nađemo Milićku i njenog bajnog Francuza, inače će ostati u Arandelovcu.

(Izlaze.)

SCENA XIV

ulica

gospođa Milić, gospodin Milić

GĐA MILIĆ: Pecičiću, moj slatki medenjačiću, oprosti mi!

G.MILIĆ: Dobro, oprostiću ti.

(Čuje se muzika.)

GĐA MILIĆ: Peco, ovo je muzika sa našeg venčanja! Hajde da igramo.

(Gospođa Milić povuče k sebi gospodina Milića. Plešu. Ulaze Vida, Živko, Pinđuva i Pop.)

ŽIVKO: Tu ste! A mi vas tražimo. Požurite, ode nam voz.

G.MILIĆ: Baš ste dosadni. Jeste li ćoravi, pa ne vidite da mi igramo i da vi niste baš najpoželjniji?

VIDA: Kakva nepoželjnost, pustite to. Krećite ili odosmo bez vas!

GĐA MILIĆ: Budite malo tiši. Ovo je muzika sa našeg venčanja.

VIDA, ŽIVKO, POP, PINĐUVA: *(zaprepašteno)* Sa vašeg venčanja?!

G.MILIĆ: Da, ovaj... To će se u stvari svirati na našem venčanju.

POP: Divno, venčavate se! Hoćete li da vas ja venčam?

G.MILIĆ: Ovaj, ne bismo baš...

- POP: Zašto? Baš bi bilo lepo da vas venčam sada, u ovome vozu, pošto ste se tu i upoznali.
- G.MILIĆ: Ali nemamo ništa što je potrebno za venčanje.
- ĐA MILIĆ: I ja sam već udata!
- PINĐUVA: Razvedite se, to je bar lako.
- G.MILIĆ: Ipak ćemo još malo razmisliti.
- ŽIVKO: Šta tu ima da se razmišlja. Vidite kako sam se ja oženio i uopšte nisam dugo razmišljao. I šta mi fali? Ništa.
- VIDA: Da, ali zato meni ovakvoj sa tobom takvim fali svašta.
- PINĐUVA: Voz će stvarno da nam ode. Živnite!
- (Svi izlaze.)*

SCENA XV
kupe

pređašnji

(Sede u kupeu. Gospodin Milić skida sako jer mu je toplo i stavlja ga na naslon sedišta.)

- ŽIVKO: *(Vidi)* Ti me mučiš glađu. Počecu da štrajkujem.
- VIDA: Kako?
- ŽIVKO: Glađu! Kako da ne štrajkujem kad od jutros nisam ništa jeo? Hajde mi isprži kajganu.
- VIDA: Dobro, isprziću ti, kad si toliko dosadan. Odoh do mašinovođe, da probam da je ispržim na onom čudu gde se loži ugalj.

(Vida izlazi.)

POP: *(Gospođi Milić i gospodinu Miliću)* Jeste li razmislili?

G.MILIĆ: O čemu?

POP: O venčanju. Kako ste zaboravni! Ja moram da vam pamtim važne datume u životu.

GĐA MILIĆ: Koje pa važne datume?

POP: Evo, današnji dan. Danas se Vi udajete, a koliko ja znam to je ljudima obično veoma važno.

GĐA MILIĆ: Otkud Vama ta sumanuta ideja da se ja udajem?

POP: Rekli ste to pre ulaska u voz.

GĐA MILIĆ: Nemojte da izmišljate. Ja to uopšte nisam rekla.

POP: Sad nije ni važno šta ste rekli. Ionako vas venčavam.

PINĐUVA: I ako odlučite da se venčate, hoćete li da vam ja budem kum?

ŽIVKO: Ala si fin! Vida i ja ćemo biti kumovi.

PINĐUVA: Ma nemoj, ko si ti da to određuješ.

POP: Oni će sami da odrede ko će da...

(Čuje se Vidin krik. Vida utrčava, garava u licu i raščupana.)

ŽIVKO: Šta se dogodilo?!

VIDA: Pogiboh zbog tvoje kajgane!

ŽIVKO: A je l' pogibe i kajgana, ili je bar ona u čitavom stanju?

VIDA: Kakva kajgana! Valjda sam ti ja važnija od neke kajgane!

ŽIVKO: Moram priznati da kajgana ima bolji ukus.

(Vida udari Živka tiganjem. Zatim uzima maramicu i briše lice.)

POP: *(gospođi Milić i gospodinu Miliću)* I, jeste li smislili ko će da vam bude kum?

GĐA MILIĆ: Mi se ne venčavamo i pustite nas više.

POP: Dobro, samo pitam.

(Čuje se zvuk kočnja voza.)

POP: Šta to bi?

ŽIVKO: Izgleda da je stao voz.

GĐA MILIĆ: Šta ćemo sad?

PINĐUVA: Idem do mašinovođe da vidim šta se događa.

(Pinđuva izlazi.)

VIDA: Divno. Zatočena sam u ovoj krntiji od voza, a zub me strašno boli!

(Pinđuva se vraća.)

PINĐUVA: Znate li šta se desilo?

ŽIVKO: Šta?

PINĐUVA: Nestalo je benzina!

GĐA MILIĆ: Ali voz ne radi na benzin, voz radi na ugalj.

ŽIVKO: Da. Idi i reci mašinovođi da ga to ništa ne obeshrabruje, jer mu benzin ionako ne treba u vozu.

(Pinđuva izlazi.)

POP: *(gospođi Milić i gospodinu Miliću)* Predlažem da vam se dete zove Spironije po meni, pošto sam vas ja venčao.

G. MILIĆ: Mi se ne venčavamo, čoveče, šta ste zapeli da nas venčate!

GĐA MILIĆ: Da, a i kad se venčam i dobijem dete, ono se ni u ludilu neće zvati Spironije, nego Lepasav.

(Čuje se sirena voza.)

VIDA: Dobro je, kreće voz.

(Pinđuva se vraća.)

PINĐUVA: Lokomotivista je rekao da vam kažem da vam se zahvaljuje na savetu za benzin.

GĐA MILIĆ: Ne kaže se lokomotivista, nego mašinovođa.

G. MILIĆ: Idi i reci tom lokomotivisti ili šta je već, da mu naš kupe kaže da nema na čemu.

PINĐUVA: Nemam nameru da se opet teglim do tamo. Idi ti pa mu to kaži.

G. MILIĆ: Ionako mi je ovde strašno dosadno, taman da se prošetam.

GĐA MILIĆ: Idem i ja.

(Gospođa Milić i gospodin Milić izlaze.)

SCENA XVI

kupe

pređašnji

POP: Baš me zanima kako bi izgledali Žak i gospođa Milić na slici sa venčanja. Sad ću da proverim.

VIDA: Da proverite?

POP: Da. Samo uzmem njihove lične karte i stavim fotografije jednu kraj druge. Prosto.

(Pop pretura po torbici gospođe Milić i vadi njenu ličnu kartu.)

POP: Nije loše ispala na ovoj slici. Da vidimo... Ime... Aha, ime: Džemaludinka. Džemaludinka? Nije ni čudo što se predstavlja prezimenom.

ŽIVKO: Sram te bilo, tako mi se zvala majka.

POP: Izvinite... A sad da vidimo Francuza.

(Pop pretura po sakou gospodina Milića i vadi iz džepa ličnu kartu.)

POP: Evo njegove lične karte. Nije ni on loše ispao.

VIDA: Dajte meni da vidim. *(Vida uzima ličnu kartu.)*
Pravo da Vam kažem, mogli su da mu malo bolje naglase uvo.

ŽIVKO: *(gleda sa Vidom u ličnu kartu)* Ne sitničari. Okreni stranicu da vidimo njegove podatke.

(Vida okreće list.)

ŽIVKO: Ime... Vidi, Francuzi pišu reč "ime" isto kao i mi. I kao što rekoh, ime... Pecivoj Milić.

SVI: Pecivoj Milić!?

(Ulaze gospođa Milić i gospodin Milić.)

PINĐUVA: Pecivoj Milić?

G.MILIĆ: M...m...molim?

ŽIVKO: *(pokazuje ličnu kartu)* Ovde piše da se Vi zovete Pecivoj Milić.

G.MILIĆ: *(gospođi Milić)* Pa... Da im kažemo?

GĐA MILIĆ: Pa kaži...

G.MILIĆ: Što ja?

GĐA MILIĆ: Jer si ti sve ovo zamutio.

G.MILIĆ: Dobro... Hteo sam da vidim da li me ona voli, pa sam izmislio da mi je majka, koja živi u Gornjem Milanovcu, bolesna i poslao Džemaludinku tamo.

Prerušio sam se u Francuza Žaka i tako prerušen krenuo za svojom ženom.

POP: *(gospođi Milić)* O, čestitam! *(rukuje se s njom)*
Znači, ipak ste se udali za njega.

GĐA MILIĆ: Da, pre dvanaest godina.

POP: Nema veze, ipak ste se udali.

PINĐUVA: Ko sve ne putuje u ovom vozu!

SCENA XVII

kupe

pređašnji

(Čuje se zvuk kočnja voza.)

ŽIVKO: Šta bi?

G.MILIĆ: Opet stao voz.

PINĐUVA: Šta li se sad dogodilo?

GĐA MILIĆ: *(Pinđuvi)* Trknite časkom, pa nam recite.

(Pinđuva izlazi.)

VIDA: *(gospodinu Miliću)* Vi ste najčudniji čovek kojeg sam danas srela.

GĐA MILIĆ: *(gospodinu Miliću)* Peco, mi i dalje putujemo u Gornji Milanovac, a kad malo razmislim za to uopšte nemamo razloga. Bolje da siđemo sada dok voz stoji i krenemo kući.

G.MILIĆ: Da ti to ne izbegavaš posetu mojoj majci? I sama znaš da kad god odemo u Gornji Milanovac svratimo do nje.

GĐA MILIĆ: Neka ti bude.

(Pinđuva se vraća.)

- PINĐUVA: Evo šta se dogodilo. Nestalo je uglja.
- ŽIVKO: Neka ga kupe negde.
- VIDA: Što si glup. Gde će sad da kupuju uglj? Valjda znaš da je nestašica uglja!
- ŽIVKO: Hajde malo onda da prekopamo oko voza, možda nađemo nekoliko tona.
- VIDA: *(ironično)* Da, da, sigurno...
- G.MILIĆ: Živko je u pravu. Ne možemo ništa više da uradimo osim toga.
- ŽIVKO: *(gospodinu Miliću)* Idemo nas dvojica da kopamo!
- G.MILIĆ: Mislim, teoretski ne možemo ništa da uradimo, a u praksi...
- GĐA MILIĆ: Ne tupi, nećeš valjda da pustiš Živka da sam kopa.
- G.MILIĆ: Pa...
- GĐA MILIĆ: Tišina. Idi i kopaj.
- G.MILIĆ: Čime?
- VIDA: Pogledaću ja da li imam nešto.

(Vida pretura po svom koferu i vadi iz njega kašike.)

- VIDA: Odlično! Evo vam ove kašike i nema izvlačenja. Požurite i potrudite se da nešto iskopate.

(Živko i gospodin Milić uzimaju kašike i izlaze.)

- PINĐUVA: Nego, baš sam hteo da vam ispričam nešto, kad je stao voz.
- GĐA MILIĆ: Ispričajte nam sada.
- PINĐUVA: Ovako. Idem ja, kad odjednom...

GĐA MILIĆ: Oh, kako je to plemenito.

(Čuje se sirena voza.)

PINĐUVA: Stigli smo u Gornji Milanovac! E pa, ja odlazim. Ali pre nego što krenem, hoće li neko da kupi lutriju za uspomenu? Samo jedan i po dinar.

G.MILIĆ: Evo, ja ću.

(Gospodin Milić daje pare Pinđuvi i izvlači kovertu. Ne može da odlepi selotejp sa nje i kovertu otvara Pinđuva.)

PINĐUVA: Imate sreće!

G.MILIĆ: Nemojte mi reći da je opet burma.

PINĐUVA: Ne, ovog puta nije. Čestitam, dobili ste “Pežo trista četrdeset devet”!

G.MILIĆ: Najzad!

(Pinđuva vadi iz koverta dečiji autić.)

POP: Imaćete šta da poklonite Džemaludinki na venčanju.

GĐA MILIĆ I G.MILIĆ: Ali, mi smo već venčani!!!

KRAJ

(Beograd, jun 1994.)

BLA, BLA U DVA STANA

-Nebojša Kovačina
Natalija Živković

Lica:

Marinko Živković

Zorica Živković

Dušanko Živković

Anđelka Živković

Svetislav Protić

Svetlana Protić

Borislav Protić

Marijana Protić

Inspektor

gospoda Pertla

Lopov

SCENA I *stan Živkovića*

Anđelka, Marinko

(Na sceni je Anđelka, pomodno obučena devojčica. Igra se Barbikom.)

ANĐELKA: *(Barbici) Čao! Sad ću da ti otpevam nešto.*

(Anđelka se unosi u novokomponovanu folk pesmu i falšira. Igra i vitla maramom. Utrčava Marinko držeći u ruci štednu knjižicu.)

MARINKO: *Draga moja ćerkice, dobili smo na lutriji pet hiljada dinara!*

(Anđelka ne obraća pažnju na Marinka, već i dalje peva.)

MARINKO: Ma, čuješ li šta ti kažem?! Dobili smo na lutriji pet hiljada dinara!

ANĐELKA: Dobro, čale, pusti to, vidiš da sam zauzeta. Zar ne pevam divno? Slušaj.

(Anđelka nastavlja da peva.)

MARINKO: Bože, lude li mi ćerke! Odmah ću da pozovem mamu, da joj kažem za dobitak.

(Marinko stavlja štednu knjižicu na sto i okreće broj na telefonu.)

ANĐELKA: *(prestaje da peva)* Pa on mene uopšte ne sluša...

MARINKO: Ćao, kaži dragička! Dobili smo... Halo? O, pardon, ovde Marinko, Zoričin muž. Da li je tu Zorica?

(Anđelka prilazi Marinku, uzima knjižicu sa stola i zagleda je. Pokušava da ga nešto pita.)

MARINKO: Ostavi me na miru i radi šta hoćeš.

(Anđelka mu klimne glavom i odlazi odnevši knjižicu.)

MARINKO: Ćao, draga! Kazi dragička! Dobili smo na lutriji pet hiljada dinara! U banci su i samo treba da ih podignem. Halo? Halo?... Šta, onesvestila se? Uradite nešto! Polijte je vodom! Ma baš me briga za te papire što stoje pored, osušice se. Dobro, dobro. Vi je osvestite, a ja moram u banku.

(Marinko spusti slušalicu i hoće da uzme štednu knjižicu, ali nje nema. Traži je a zatim izlazi besan.)

SCENA II
stan Protića

Svetlana, Svetislav, Zorica, Marijana

(Na sceni je Svetlana, u bade mantilu i kose umotane u peškir. Čita časopis i pije kafu. Ulazi Svetislav, obučen u poslovno odelo.)

SVETISLAV: Dobar dan, draga.

(Svetislav poljubi Svetlanu u obraz.)

SVETLANA: Zdravo.

SVETISLAV: Šta radiš?

SVETLANA: Stavila sam pile da se peče.

(Čuje se zvono na vratima.)

SVETISLAV: Idem da otvorim.

(Svetislav otvara vrata i ulazi Zorica.)

ZORICA: *(uzbuđeno)* Sad sam se vratila sa posla. Bila sam se onesvestila. Zamislite, dobili smo na lutriji pet hiljada dinara!

SVETLANA I SVETLANA: Pet hiljada dinara!?

ZORICA: Marinko stalno kupuje lutriju i nikad nisam mislila da ćemo nešto dobiti, ali sada...

SVETLANA: Pa to je divno! Svetislave, hajde i mi da nakupujemo lutriju. Vidiš kako se isplati.

SVETISLAV: Svetlana, zar ti veruješ u lutriju?

SVETLANA: Kako ne bih verovala kad...

SVETISLAV: Svetlana, mi smo odrasli ljudi. Takve stvari se dešavaju jednom u milion slučajeva. Ja imam razumne poglede na svet. Ne budi dete!

SVETLANA: Ali, Svetislave...

(Ulazi Marijana, ozbiljno obučena devojčica.)

- MARIJANA: Dobar dan, oče. Dobar dan, majko. Dobar dan, gospodo Zorice. Da li je neko video moj udžbenik iz matematike za osmi razred?
- ZORICA: Dete, ti si tek drugi!
- SVETISLAV: Marijana je napredno dete.
- MARIJANA: Da, ja sam napredno dete.
- ZORICA: To je tako lepo. A ona moja Anđelka samo nešto peva i nije joj učenje ni na kraj pameti. A vaše dete je tako inteligentno!
- SVETISLAV: Da, ona je najinteligentije dete u celom kraju, a i šire.
- MARIJANA: Da, ja sam najinteligentnije dete na celoj planeti!
- SVETLANA: Svetislave, ne budi tako hvalisav.
- SVETISLAV: Nisam hvalisav, to su samo činjenice.
- MARIJANA: Da, majko. To su samo činjenice.
- ZORICA: Nego, izvinite, žuri mi se, samo sam svratila da pitam da li možete da mi pozajmite šolju brašna.
- SVETLANA: Naravno, evo sad ću ti je dati.
- (Svetlana izlazi i vraća se sa šoljom.)*
- ZORICA : Baš ti hvala. Oдох da kuvam ručak.
- SVETLANA: I ne zaboravite da nam večeras dođete na godišnjicu.
- ZORICA: Dolazimo obavezno, ne brini. Zdravo!
- SVETLANA I SVETISLAV: Zdravo.
- MARIJANA: Doviđenja.

SCENA III
stan Živkovića

Borislav, Dušanko, Inspektor

(Na sceni su Borislav i Dušanko. Borislav je dizelaš, u trenerci je čiji je gornji deo upasan u donji, zalizan je i oko vrata nosi debeo zlatan lanac. Dušanko, debeljuškasti dečak, jede keks.)

- BORISLAV: Daš mi malo keksa?
- DUŠANKO: Ne prekidaj me, sad jedem. Kasnije mi traži šta ti treba.
- BORISLAV: Ali kasnije nećeš imati više keksa.
- DUŠANKO: To je tvoj problem.
- BORISLAV: Ako mi daš malo keksa reći ću ti kako se zvala majka Marka Kraljevića!
- DUŠANKO: Šta mene briga kako se zvala majka Marka Kraljevića?
- BORISLAV: Trebaće ti u životu.
- DUŠANKO: Sigurno ce mi biti potrebni ovaj keks nego to.
- BORISLAV: Znaš šta, Dušanko, ako mi ne daš keks, razbiću ti nos, pa ti vidi šta ti je potrebnije, keks ili nos!
- (Čuje se zvono na vratima.)*
- DUŠANKO: Idem da otvorim.
- (Na vratima je Inspektor.)*
- INSPEKTOR: Dobar dan. Ja sam iz Gradske inspekcije. Pregledam stanove. Čiji je ovo stan?
- BORISLAV: Njegov.
- INSPEKTOR: *(Dušanku)* A ko si ti?

- BORISLAV: On je Dušanko.
- INSPEKTOR: Što mi on to sam ne kaže?
- BORISLAV: Dušanko ne razgovara sa nepoznatim osobama.
- INSPEKTOR: Jao... Hajde dobro. Neka je on Dušanko, ali ko je on, mislim detaljno. Moram da upišem sve podatke.
- BORISLAV: On je Anđelkin brat.
- INSPEKTOR: A ko je Anđelka?
- BORISLAV: Njegova sestra.
- INSPEKTOR: Jao... Imate li vi nekog starijeg u kući?
- BORISLAV: Ne.
- INSPEKTOR: Onda me pustite bar da pregledam stan.
- (Dušanko ne dozvoljava Inspektoru da prođe, maše rukama i daje Borislavu neke znake.)*
- INSPEKTOR: *(Borislavu)* Šta mu je?
- BORISLAV: Dušanko ne priča sa nepoznatim osobama, a inače hoće da Vam kaže da Vas ni u kom slučaju neće pustiti da mu bez nadzora čeprkate po stanu.
- (Dušanko potvrdno klima glavom i otvara grisine jer je pojeo keks.)*
- INSPEKTOR: I šta ja sad da radim?
- BORISLAV: *(gurajući Inspektora napolje)* Idite u sledeći stan. U stvari, ne u sledeći pošto je to moj, nego u onaj posle njega.
- INSPEKTOR: Ali ja moram da pregledam stanove redom!
- BORISLAV: Ko vam je kriv.
- INSPEKTOR: *(gundā)* Vратиću se ja!
- DUŠANKO: Svašta. Hajde sa mnom u kuhinju da vidim sta ima za jelo.

BORISLAV: Hajde.

(Dušanko i Borislav izlaze.)

SCENA IV
hodnik između stanova

Anđelka, Marijana

(Na sceni je Anđelka.)

ANĐELKA: Gde li je ta Marijana?

(Ulazi Marijana i jede bombone.)

ANĐELKA: E, čao. Daš mi malo?

MARIJANA: Ne mogu. Ovo su specijalne bombone za povećanje koeficijenta inteligencije.

ANĐELKA: Daj mi barem neku.

MARIJANA: Bombone kvare zube.

ANĐELKA: I ti ih jedeš.

MARIJANA: Neću da ti dam.

ANĐELKA: Molim te...

(Marijana odmahuje glavom.)

ANĐELKA: *(plačući)* Znala sam! Svi su protiv mene! Ja ispaštam za sve! Iseći ću vene! Umreću, i svi ćete plakati i kajaćeš se zbog ovoga! Mene niko ne voli!

MARIJANA: Dobro, evo ti jedna.

ANĐELKA: *(kroz plač)* Ne treba mi sada. Neću!

- MARIJANA: Ma, evo ti.
- ANĐELKA: Neću, šta će mi sad.
- MARIJANA: Ma, uzmi.
- ANĐELKA: Neću, uzmi je ti!
- MARIJANA: I hoću. Uzeću je. Neću više ništa da ti dam kad si takav namćor!
- ANĐELKA: *(rasplače se ponovo)* Kako si bezobrazna! Znaš kako sam osetljiva! Ne teraj me da plačem! Kad plačem bole me... ovaj... ovi... bubrezi. Da!
- MARIJANA: Neću da ti dam i tačka.
- ANĐELKA: *(razmisli malo)* A da ti dam ja nešto, a ti meni bombone?
- MARIJANA: A šta bi mi to dala?
- ANĐELKA: Evo na primer...
- (Anđelka pretura po džepovima i vadi Marinkovu štednu knjižicu.)*
- ANĐELKA: Evo ti ova štedna knjižica.
- MARIJANA: *(uzima knjižicu)* Hm, štedna knjižica - Marinko Živković. Može.
- (Marijana daje Anđelki bombone.)*
- ANĐELKA: *(proba jednu bombonu)* Mmmm... Hajde sada nečeg da se igramo. Naprimer, Barbikama!
- MARIJANA: Ne mogu. Ja se bavim ozbiljnijim stvarima. Idem da čitam «Rat i mir».
- (Marijana izlazi.)*
- ANĐELKA: *(rasplače se)* Sad mi je samo okolnim putem rekla da sam glupa. Mene niko ne voli!
- (Anđelka istrči plačući.)*

SCENA V
stan Živkovića

Zorica, Marinko, Lopov

(Na sceni je Marinko, utučen. Ulazi Zorica.)

(Ispod prozora prolazi Lopov. Kada čuje o čemu Zorica govori, zastane i prisluškuje.)

ZORICA: Oh, dobili smo premiju na lutriji! Zar to nije divno? Dođe mi da te izljubim, ali nas gleda publika pa me je blam. Prvo ćemo kupiti nov šporet, pa «Pežo trista sedamdeset devet», pa novi zamrzivač... *(Prime ti da Marinko uzdiše.)* Šta ti je, Marinko, ne deluješ mi baš srećno?

MARINKO: Kako da budem srećan kad ne mogu da podignem novac.

ZORICA: Šta?!

MARINKO: Nema mi knjižice.

ZORICA: *(sruči se na stolicu)* Šta si rekao?!

MARINKO: To što si čula.

ZORICA: Jesi li je svuda tražio?

MARINKO: Svuda.

ZORICA: Baš svuda?

MARINKO: Baš svuda.

ZORICA: A jesi li je tražio u dvorištu?

MARINKO: E, tamo nisam.

(Marinko se osmehne se i izleti napolje. Zorica uzme krpu i briše prašinu.)

LOPOV: *(za sebe, zločkasto)* Ne mogu da nađu knjižicu?
Nema problema, naći ću je ja! He, he.

SCENA VI
stan Protića

Svetlana, Marijana, Borislav

(Na sceni su Svetlana, obučena u svečanu haljinu, i Marijana.)

SVETLANA: Zar se nisam lepo obukla za godišnjicu?

MARIJANA: Savršeno.

SVETLANA: Sve se uklapa: cipele, haljina, pr... Prsten?! Bože, nema mi prstena! Gde je?

(Svetlana traži prsten po podu. Ulazi Borislav.)

BORISLAV: Šta se ovde dešava?

SVETLANA: Izgubila sam prsten! Nigde ga nema!

MARIJANA: Ne paničite, majko. Morate naučiti da budete hladnokrvni kao ja.

BORISLAV: Ala ti bulazniš.

MARIJANA: Borislave, od sada mi se više ne obraćaj sa «ti». Mi smo već odrasli i trudi se da se svima obraćaš sa poštovanjem! Majko, mislim da je krajnje vreme da u ovoj kući počne svima da se persira.

BORISLAV: Šta?!

SVETLANA: Deco, pustite sad to, pomozite mi da nađem prsten!

MARIJANA: Naravno, majko.

BORISLAV: Eh, kao da si izgubila ne znam šta.

SVETLANA: To je skupocen prsten.

BORISLAV: Ko ti je kriv što si ga kupovala.

SVETLANA: Nisam ga ja kupovala, nego mi ga je Svetislav poklonio za godišnjicu. I sad će da poludi!

(Traže prsten po stanu.)

MARIJANA: Da potražimo prsten u kupatilu?

SVETLANA: Hajde.

(Izlaze.)

SCENA VII
stan Živkovića

Zorica, Lopov, Marinko

(Na sceni je Zorica. Čuje se zvono na vratima. Zorica otvara i ulazi Lopov, drži novine.)

LOPOV: Dobar dan.

ZORICA: Dobar dan.

LOPOV: Javljam se povodom oglasa za prodaju stana.

ZORICA: Kog stana?

LOPOV: Ovog. *(pokazuje list u novinama)*

ZORICA: Ali, mi ne prodajemo stan.

LOPOV: U novinama piše da prodajete.

ZORICA: *(za sebe)* Mora da je to Marinko nešto mutio.

LOPOV: Hajde mi Vi skuvajte jednu kafu dok ja pogledam da li mi stan odgovara.

ZORICA: (zbunjeno) Dobro.

(Zorica izlazi. Lopov pretura po stanu. Ulazi Marinko.)

MARINKO: Ko ste Vi? Šta tražite u mom stanu?

LOPOV: Ja... ovaj... Javljam se povodom oglasa za prodaju stana.

(Ulazi Zorica i nosi poslužavnik sa šoljicama.)

ZORICA: Evo kafe.

MARINKO: (razljučeno, Zorici) Jesi li to ti nešto muvala u vezi sa stanom?

ZORICA: Ne, ja sam mislila da si ti.

MARINKO: Šta onda hoće ovaj? Da ga izbacim?

ZORICA: Pa, izbaci ga.

MARINKO: Marš napolje!

(Marinko izgura Lopova iz stana i zalupi vrata.)

SCENA VIII hodnik između stanova

Marijana

(Ulazi Marijana čitajući knjigu «Taština praznine».)

MARIJANA: Tako je poučna ova knjiga «Taština praznine». Nego, baš mi se jedu one bombone za povećanje koeficijenta inteligencije. Pogrešila sam se što sam ih dala Anđelki. I šta će mi uopšte ova štedna knjižica? Gurnuću je u knjigu da mi više ne izlazi pred oči.

(Marijana stavi knjižicu u knjigu i ode.)

SCENA IX
stan Živkovića

Zorica, Marinko, Dušanko, Inspektor, Anđelka

(Na sceni su Dušanko, Zorica i Marinko. Svi plaču. Dušanko uz to i jede sendvič.)

ZORICA: Sve smo pretražili... Nigde je nema...

MARINKO: Tražiću tu knjižicu do kraja života i kada je nađem biće to neka bedna suma, jer će sve pojesti inflacija!

ZORICA: Ovo je kraj! Uvek će mi se dešavati sve najgore u životu!

(Čuje se zvono na vratima.)

ZORICA: *(Dušanku)* Otvori.

DUŠANKO: Mene uvek terate da radim. Zašto uvek ja da otvaram vrata?

MARINKO: Dobro, ja ću.

(Dušanko otvara vrata. Na vratima je Inspektor.)

INSPEKTOR: Dobar dan. Ja sam iz Gradske inspekcije. Pregledam stanove. Mogu li pregledati Vaš?

MARINKO: Ne može.

INSPEKTOR: Ali, znate...

MARINKO: Žalim slučaj.

(Marinko zalupi vrata.)

ZORICA: Ko je to bio?

MARINKO: Ma, neki inspektor iz Gradske inspekcije.

(Čuje se prasak i uleće Anđelka.)

ANĐELKA: *(plačući)* Mama, polomila sam ogledalo!

ZORICA: Sedam godina nesreće! To znači da još sedam godina nećemo naći tu knjižicu! *(plače)*

SCENA X
stan Protića

Svetlana, Svetislav, Inspektor

(Svetlana i Svetislav spremaju stan.)

SVETLANA: Sredili smo stan, svečano smo se obukli. Sve je spremno.

SVETISLAV: Da. Jedino, gde ti je prsten?

SVETLANA: Prsten? Ovaj... Odnela sam ga kod juvelira na čišćenje.

SVETISLAV: Čišćenje? To je samo bacanje para, Svetlana! Zar nisi dovoljno zrela da razumeš suštinu pravila života? Kocka je bačena. Ti...

SVETLANA: Ućuti! Zar moram do kraja života da slušam tvoja bedna filozofiranja!

(Svetlana počne da plače.)

SVETISLAV: Ja ti samo govorim o suštini života.

SVETLANA: Meni ne treba tvoja suština života!

SVETISLAV: Tebi baš ne vredi pričati.

(Svetislav izađe.)

SVETLANA: Kako je samo dosadan!... Nego, gde li mi je taj prsten? Jutros, kad sam ustala - imala sam ga; kad sam spremala doručak - imala sam ga; kad sam gledala TV - imala sam ga; kad je došla Zorica - im... Stani! A da mi nije...? Ma, ne. Nije mi sigurno upao u brašno. Ali, možda ipak? Ma, ne, gluposti. Oh, moram nešto da smislim. *(razmišlja)* Znam! Zaviću ruku i reći da sam je povredila i tako mi se neće videti da li nosim prsten ili ne! Kako se toga samo ranije nisam setila?

(Svetlana uzima iz fijke zavoj i uvija ruku. Ulazi Svetislav.)

SVETISLAV: Jesi li se smirila? Jesi li razmislila o svom nedoličnom ponašanju?

SVETLANA: Jesam.

SVETISLAV: A šta ti se dogodilo sa rukom?

SVETLANA: *(plačno)* Pao mi je klavir na ruku.

SVETISLAV: Svetlana, ali mi nemamo klavir.

SVETLANA: Meni je povređena ruka, a ti razmišljaš o tome da li imamo klavir ili ne! Zaista si bezosećajan!

SVETISLAV: Odmah ću da pozovem Hitnu pomoć.

(Svetislav uzima telefonsku slušalicu.)

SVETLANA: Ne! Nemoj!

SVETISLAV: Što?

SVETLANA: Pa... ovaj...

(Čuje se zvono na vratima.)

SVETISLAV: Ko li je sad?

(Svetislav otvara vrata, a Svetlana beži sa scene. Ulazi Inspektor.)

INSPEKTOR: Dobar dan. Ja sam iz Gradske inspekcije. Pregledam stanove. Mogu li pregledati Vaš?

SVETISLAV: Ne može.

INSPEKTOR: Molim Vas! Dobiću otkaz!

SVETISLAV: Šta da Vam radim.

(Svetislav ga gura napolje.)

INSPEKTOR: Molim Vas! U stanu pored Vas su me već izbacili, pa sam ih preskočio.

SVETISLAV: E pa, kad ste preskočili njih preskočite i nas.

INSPEKTOR: Ali...

SVETISLAV: Ne zanima me.

(Svetislav zalupi vrata.)

SVETISLAV: *(videvši da Svetlana više nije tu)* Svetlana? Gde si? Jesi li dobro?

(Svetislav izlazi.)

SCENA XI *stan Živkovića*

Zorica, Marinko

(Na sceni su Zorica i Marinko.)

ZORICA: Sad nemamo para da kupimo poklon Svetislavu i Svetlani. Šta misliš, da im napravim tortu?

MARINKO: Kako hoćeš.

ZORICA: Fino. Taman će mi dobro doći ona šolja brašna koju sam pozajmila od Svetlane.

- MARINKO: Ma, radi šta hoćeš. Mene je prošla volja za životom i neće mi se vratiti dok ne pronađem tu štednu knjižicu.
- ZORICA: Ne brini, novac nije sve.
- MARINKO: Tačno, novac je više od svega.
- ZORICA: Setila sam se! Nismo je tražili u podrumu.
- MARINKO: Nisam s njom bio u podrumu.
- ZORICA: Nema veze. Idi je potraži i tamo.
- MARINKO: Dobro...
- ZORICA: Ja idem da pravim tortu.

(Marinko nevoljno ustane i ode, Zorica odlazi na drugu stranu.)

SCENA XII
stan Protića

Svetlana, Marijana, Borislav, gospođa Pertla

(Na sceni su Svetlana, Marijana i Borislav.)

- SVETLANA: Marijana, jesam li ti rekla da ti dolazi nova nastavnica violine?
- MARIJANA: Zar opet? To mi je već trinaesta nastavnica violine!
- BORISLAV: *(zloćkasto)* A trinaest je nesrećan broj.
- MARIJANA: Kad ta dolazi?
- SVETLANA: Danas.
- BORISLAV: Ali zar danas ne slavimo godišnjicu?

SVETLANA: Slavimo, ali danas joj jedino odgovara. A i neće ništa faliti da i ona bude na godišnjici.

MARIJANA: Ali, možda je neka baba!

SVETLANA: Pa šta ako je baba.

MARIJANA: Ali, mama...

(Čuje se zvono na vratima.)

SVETLANA: Verovatno je ona.

MARIJANA: *(za sebe)*O, ne!

SVETLANA: Borislave, uljudi se malo.

(Borislav se dodatno upasuje, iako je već upasan. Svetlana otvara vrata. Ulazi gospođa Pertla.)

GĐA PERTLA: Dobar dan.

SVETLANA: Dobar dan.

GĐA PERTLA: Ja sam gospođa Pertla, nova nastavnica violine.

BORISLAV: Ja sam Borislav.

SVETLANA: Drago mi je, gospođo Pertla, ja sam Svetlana.
(Svetlana dovodi Marijanu.) A ovo je Vaša nova učenica, Marijana.

MARIJANA: *(sa izveštačenim osmehom)* Drago mi je.

GĐA PERTLA: *(sa izveštačenim osmehom)* I meni.

(Marijana i gospođa Pertla se gadjivo rukuju.)

SVETLANA: Možete odmah da počnete sa časom.

MARIJANA: Neka, mama, možemo i sutra.

SVETLANA: Ipak počnite sad.

BORISLAV: Jedva čekam da to vidim.

SVETLANA: A, ne, Borislave. Ti ideš napolje. Neću da im smetaš.

BORISLAV: A, mama.

SVETLANA: Borislave!

BORISLAV: A, mama!

SVETLANA: *(glasnije)* Borislave!

BORISLAV: *(glasnije)* A, mama!

SVETLANA: *(još glasnije)* Borislave!

BORISLAV: *(još glasnije)* A, mama!

SVETLANA: *(najglasnije)* Borislave!

(Borislav izade gundajući.)

SVETLANA: Počnite sa časom.

(Svetlana izlazi. Marijana i gospođa Pertla sedaju.)

GĐA PERTLA: Čujem, Marijana, da si i ranije učila violinu.

MARIJANA: Jeste, učila sam je, i znam da je sviram, tako da možete da se slobodno vratite kući.

GĐA PERTLA: Znam ja, početnici su uvek takvi; svi tvrde da znaju da sviraju violinu, a u stvari ne znaju ništa.

MARIJANA: Ali...

GĐA PERTLA: Elem, počnimo. Violina je gudački instrument. Ima tri žice, zglashene u čistim kvintama i...

MARIJANA: Nije tačno! Violina ima pet žica!

GĐA PERTLA: Da nećeš možda ti da me učiš?!

MARIJANA: Ali, ja znam sve o violinama!

GĐA PERTLA: Ma nemoj? Mislilo pile da je pametnije od kokoške!

- MARIJANA: Uf!
- GĐA PERTLA: Elem, violina je gudački instrument. Ima tri žice zgllašene u čistim kvintama i... *(primeti da Marijana plače)* Marijana, šta ti je? Zašto plačeš?
- (Marijana kroz plač mumla nešto nerazumljivo.)*
- GĐA PERTLA: Molim?
- MARIJANA: *(kroz plač)* Ja znam sve o violinama i o violama i o kontrabasovima i o svemu, i ne mogu da trpim da me neko uči tome, a ja znam više od njega!
- GĐA PERTLA: Iju!
- MARIJANA: *(kroz plač)* Videćete Vi kad dođe moj tata!
- GĐA PERTLA: Kakvo ponašanje! Kako se usuđuješ!
- MARIJANA: *(kroz plač)* Ja sam veoma zrela i inteligentna i neću da me iko više ičemu uči!
- GĐA PERTLA: Ja više ni trenutka neću da ostanem u ovakvoj kući! Među samim nevaspitanim prostacima! Ni trenutka više ne ostajem ovde!
- (Gospođa Pertla krene, ali naleti na Svetislava koji ulazi čitajući novine.)*
- GĐA PERTLA: Iju!
- SVETISLAV: Šta se to ovde dešava? Ko ste Vi?
- GĐA PERTLA: Ja sam gospođa Pertla, nova nastavnica violine Vaše, pretpostavljam, ćerke.
- MARIJANA: Ona se drala na mene i tvrdila da nisam u pravu!
- SVETISLAV: Šta? Moja ćerka da nije u pravu!
- GĐA PERTLA: Znate, gospodine...
- SVETISLAV: Moja ćerka je najinteligentnije dete na svetu! Šta će njoj uopšte nastavnica violine?
- GĐA PERTLA: Pa...

- SVETISLAV: Dobili ste otkaz!
- GĐA PERTLA: Ali to mi je već deseti otkaz u poslednjih nedelju dana!
- SVETISLAV: Ne interesuje me! Napolje!
- GĐA PERTLA: *(snuždeno)* Idem, idem... *(izlazeći, za sebe)* Ne vredi! Ne ide mi. Neću više da budem nastavnica violine. Bolje da nađem neki drugi posao.

SCENA XIII
stan Protića

Svetlana, Svetislav, Marijana, Borislav, Zorica, Marinko, Anđelka, Dušanko

(Na sceni su Svetlana i Svetislav.)

- SVETISLAV: Tačno je sedam. Živkovići bi svakog časa trebalo da dođu.
- SVETLANA: Nego, jesi li video onu gospođu Pertlu, nastavnicu violine? Baš fina žena.
- SVETISLAV: Fina žena?! Ta rospija je tvrdila da moja ćerka nije u pravu!
- SVETLANA: Tvoja ćerka? Valjda, naša ćerka.
- SVETISLAV: Dobro, ne prepirimo se oko sitnica.
- (Ulazi Marijana.)*
- MARIJANA: Oče, majko, roditelji, vi koji ste me othranili, čistili moje prve pelene, slušali moje prve reči, pamtili moje prve korake, vi koji ste...
- SVETLANA: Reci već jednom šta je bilo.

MARIJANA: Borislav je potrošio čitavu tubu gela na svoje tri dlake na glavi!

SVETLANA: Pobogu, da li vi...

(Ulazi Borislav.)

BORISLAV: Mama, u kuhinji nešto smrdi.

SVETLANA: Jao! To je pile koje sam stavila popodne da se ispeče!

(Svetlana istrči.)

MARIJANA: Oče, Vi me jedini razumete. Vi, koji ste me...

(Utrčava Svetlana i nosi pleh sa ugljenisanim piletom.)

SVETLANA: *(plačno)* Vidi šta je ostalo od mog pileta!

SVETISLAV: Od tvog pileta? Valjda od našeg pileta.

SVETLANA: Pusti sad to. Šta ćemo da jedemo?

(Čuje se zvono na vratima.)

SVETISLAV: Sigurno su Živkovići.

(Svetislav otvara vrata. Zorica, Marinko, Anđelka i Dušanko ulaze. Dušanko jede keks. Porodice se međusobno pozdravljaju. Zorica daje Svetlani tortu, Svetlana se zahvaljuje. Zatim svi, sem Borislava i Dušanka, sedaju za sto.)

BORISLAV: *(Dušanku)* Hajdemo mi u sobu.

(Borislav i Dušanko izlaze.)

ANĐELKA: Što ja volim torte!

ZORICA: Anđelka!

ANĐELKA: Šta ja mogu kad mi se baš jede torta.

MARINKO: Anđelka, ne budi nepristojna.

ANĐELKA: Ali baš mi se sviđa.

- SVETISLAV: Svetlana, hajde je iseci.
- SVETLANA: Hoću. *(Svetlana uzme nož i hoće da iseče parče.)*
Joj, mislim da će mi nedostajati jedan tanjir.
- ZORICA: Nema veze, doneću ja moje tanjire.
(Zorica izlazi. Svetlana iseče parče torte i stavi ga na tanjir.)
- SVETLANA: Evo onda tebi, Anđelka.
(Svetlana daje tanjir Anđelki.)

SCENA XIV
Borislavljeva i Marijanina soba

Borislav, Dušanko

(U uglu scene su Borislav i Dušanko.)

- DUŠANKO: I šta ćemo sad da radimo?
- BORISLAV: Hajde nekog da ogovaramo. Na primer, tvoju sestru.
- DUŠANKO: Zašto moju? Što ne tvoju?
- BORISLAV: Dobro, može i moju.
(Ćute.)
- DUŠANKO: Ogovaraj je onda.
- BORISLAV: Ja?
- DUŠANKO: Ti si hteo da nekog ogovaramo.
- BORISLAV: Dobro... Evo, na primer, šta ona čita! *(Borislav uzima sa stola knjigu «Taština praznine».)* Vidi ovo, «Taština praznine». Bezveze!

(Iz knjige ispada štedna knjižica.)

BORISLAV: Pazi, nešto ispade. *(Borislav otvara štednu knjižicu i čita.)* Štedna knjižica – Marinko Živković.

DUŠANKO: Hej, to je štedna knjižica mog tate!

(Borislav i Dušanko izjуре.)

SCENA XV
stan Živkovića

Zorica, Lopov

(Na sceni je Lopov koji pretura po stanu. Zorica izlazi iz kuhinje držeći tanjir i, kada ga ugleda, krikne.)

ZORICA: Šta opet tražite u mom stanu?!

LOPOV: Ja razgledam stan!

ZORICA: Ma nemojte!*(Zorica zamahuje tanjireм.)* Sad ste gotovi!

(Zorica uhvati Lopova za kragну i odvuče ga u stan Protića.)

SCENA XVI
stan Protića

Svetlana, Svetislav, Marijana, Borislav, Zorica, Marinko, Anđelka, Dušanko, gospođa Pertla, Inspektor, Lopov

(Na sceni su Svetlana, Svetislav, Marijana, Marinko i Anđelka. Ulazi Zorica vukući Lopova.)

ZORICA: Marinko, vidi koga sam našla kako nam pretura po stanu!

MARINKO: *(sad on uhvati Lopova za kragnu)* Aha, znači ti si mi ukrao knjižicu!

(Utrčavaju Borislav i Dušanko.)

BORISLAV: Čika Marinko! Čika Marinko! Našli smo Vam knjižicu!

(Marinko uzme knjižicu.)

MARINKO: *(klekne)* O, Bože, hvala ti!

ZORICA: *(Borislavu i Dušanku)* Deco, dođite da vas poljubim u teme!

BORISLAV: Nemojte mene, ja sam se zaliz'o.

ZORICA: Onda barem tebe, Dušanko.

DUŠANKO: Nemoj, mama, da me blamiraš pred svim ovim ljudima.

(Anđelka krikne.)

SVETLANA: Anđelka, šta ti je?!

ANĐELKA: Zagrizla sam nešto tvrdo.

(Anđelka vadi iz svog parčeta torte prsten.)

SVI OSIM SVETLANE: Prsten?!

(Svetlana uzima prsten.)

SVETLANA: Oh, to je moj prsten!

SVETISLAV: Zar ti prsten nije kod juvelira?

SVETLANA: Pa...

MARINKO: Dobro, nije važno. Važno je da je sve na svom mestu.

(Svetlana smešta i Lopova za sto i daje mu parče torte. Čuje se zvono na vratima. Borislav otvara. Ulaze gospođa Pertla i Inspektor.)

INSPEKTOR: Dobar dan. Mi smo iz Elektrodistribucije.
GĐA PERTLA: Došli smo da vam naplatimo račune.
SVETISLAV: Ali zar vi niste gospođa Pertla i inspektor?
INSPEKTOR: Tako je. Mi smo oni koji su zbog vas dobili otkaz!

(Ostali se deru na njih i gospođa Pertla i Inspektor izlaze iz stana.)

INSPEKTOR i GĐA PERTLA: *(izlazeći zločkasto viču)* Sad će vam restrikcija!

(Svetlo se gasi. Zatim na ivicu scene izlaze Borislav i Dušanko. Borislav drži upaljenu sveću.)

BORISLAV: I tako smo mi živeli srećno čitava tri dana...

DUŠANKO: A zatim...

BORISLAV: E, to je već druga priča.

(Borislav gasi sveću i to je

KRAJ!)

(Beograd, oktobar 1994.)

Napomena o stvaranju knjige

Trudila sam se da u oblikovanju knjige ostanem što vernija autentičnim tekstovima, stvorenim između 1993. i 1995. godine. Manje prepravke koje sam 2005. godine izvršila u tri teksta isključivo su stilske prirode, kao i one u vezi sa formalnom organizacijom teksta.

Originalni tekst “Dnevnika” skraćen je na polovinu. Nekoliko pasusa dopisala sam radi neophodnih objašnjenja čitaocu. Većina ličnosti umesto sopstvenih u “Dnevniku” sada nosi izmišljena imena.

U dramskom tekstu «Mnogo vike oko svačega» delimično sam dopisala desetu scenu.

Atmosfera, misli i opisi situacija sasvim su autentični i napisala ih je dvanaestogodišnja osoba. U tom pogledu ništa nije naknadno menjano niti dopisivano.

Natalija Živković
Beograd, oktobar 2005. godine

PDF verzija knjige objavljena je na sajtu – Mreža Kreativnih Ljudi – www.creemagnet.com

Uslovi korišćenja – <http://www.creemagnet.com/sajt/uslovi-koriscenja>